BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Butun ulkelerın ışçılerı bırleşınız! Butun ulkelerın ışçılerı ve ezılen halklar bırleşınız!
Karkerên hemû welatan yekbın! Karkerên hemû welatan û gelên bındest yekbın!

■ Sayı/Hejmar 57 ■ 15 Şubat/Sebat 1990 ■ 4000 TL

TÜRK ŞOVENİZMİNE ÖLÜM!

Azeri-Türk soykırım girişimlerine karşı Ermeni halkı yanında, Rus katliamına karşı Azeri halkı yanında...

Tek çözüm: PROLETER ENTERNASYONALİZMİ!...

İçindekiler

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN - JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Butun ulkelerın ışçılerı bırleşınız! Butun ulkelerın ışçılerı ve ezılen halklar bırleşınız!
Karkerên hemû welatan yekbın! Karkerên hemû welatan û gelên bındest yekbın!

Türk şovenizmine ölüm!

Azeri-Türk soykırım girişimleri, tehditleri, saldırılarına karşı Ermeni halkı ile dayanışma!

Rus sosyal-emperyalizminin Azerbaycan'daki katliamına karşı, Azeri halkı ile dayanışma!

Tek çözüm: Proleter enternasyonalizmidir!

KAFKASYA SOSYAL - EMPERYALİST ORDUNUN İŞGALİ ALTINDA

1989 sonunda Malta zirvesi ertesi ilan edilen "kalıcı barış çağı"ndaki barışın ne tür bir barış olduğuna bir örnek de Ermenistan ve Azerbaycan' daki gelişmeler oldu.

Proleter enternasyonalizmi yerine, özellikle pratik uygulamada (*) "ruslaştırma" biçimini alan şoven-milliyetçiliği geçiren modern revizyonizm, bu tavrı ile uzun süre açısından Sovyetler Birliği'nde halklar arasındaki gönüllü birliğin temeline de dinamiti yerleştirdi.

Sert sosyal-faşist diktatörlük şartları altında, dipten ve öncelikle *ruslaştırma siyasetlerine* karşı gelişen ve fakat kendini açıkça ifadelendirme fırsatı bulamayan *yerel milliyetçilik*, özellikle Gorbaçov' un glasnost/perestroyka siyasetlerinin yarattığı göreli özgürlük ortamında başını kaldırmaya başladı.

Bir uluslar ve milliyetler mozaiğini andıran Sovyetler Birliği açısından, yerel milliyetçilik, Sovyetler Birliğinin parçalanmasının en kestirme yoludur. Bunu bilen Batılı emperyalist güçler, geçmişte, tam bir çatışma içinde bulundukları ve dize getirmek istedikleri Sovyetler Birliği'nde milliyetçi akımları güçlendirmek için ellerinden geleni yapıyorlardı.

Bu ortamda yerel milliyetçilik(ler) yalnızca merkeze (Rus şovenizmine karşı) karşı bağımsızlıkçı akımlar olarak değil, aynı zamanda yöredeki azınlıklara karşı kendi "milliyetinin" üstünlüğünü, imtiyazını savunan bir biçimde de gelişti. Zaten başka türlü de olamazdı. *Her milliyetçilik*, kendi milliyetinin ezilmesine karşı başkaldırı gibi desteklenmesi gereken bir yana sahip olduğu gibi, aynı zamanda diğer uluslara karşı kendi milleti/milliyetinin imtiyazını savunan ve mutlaka karşı çıkılması gereken bir eğilime de sahiptir. Milliyetçiliğin gelişmesi ortamında, milliyetler arasında tarihten gelen bir dizi düşmanlıklar da yeniden gündeme geldi ve her yanda şöven-milliyetçiliği körükleyen burjuvazi tarafından kışkırtıldı.

Bunun Kafkaslar'daki sonucu, önce Ermenilerin, Azerbaycan Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti sınırları içinde özerk bir bölge olan "Dağlık Karabağ"da, nüfusun büyük çoğunluğu (% 80'i) Ermeni olan bu bölgenin, Azerbaycan Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti'nden ayrılarak Ermenistan'a bağlanması talebi ile yaptıkları kitle gösterileri oldu. Bu kitle gösterileri ve talepler Ermeni yığınlar içinde, tarihten gelen haklı kaygı ve kuşkular ile gerekçelendiriliyordu ve doğrudan doğruya Karabağ ve Ermenistan'daki Azeri-Türk nüfusu karşısına alan bir niteliği yoktu.

Azeriler içinde çok kısa sürede şoven-milliyetçilik temelinde tepkiler gelişti. "Karabağ Azeridir, Ermeniler Defolsun" şiarları kısa süre içinde Azeri yığınları içinde taraftar buldu ve ortaya çıkan ve en güçlüsü "halk cephesi" adındaki olan milliyetçi örgütler bu tepkiyi

---

(*): Açıktır ki modern revizyonizm teoride de, lafta hala yer yer enternasyonalizm lafları etmesine rağmen, Marksist-Leninist teoriyi bu alanda da revizyondan geçirdi. Sovyetler Birliği'nde modern-revizyonistlerce uygulanan ruslaştırma siyaseti teorik olarak da gerekçelendirilmeye çalışıldı. Bunu, önümüzdeki sayılarda ayrı makalelerde göstermeye çalışacağız.

yönlendirmeye başladı. Sumgait kentinde Azeri-Ermeni çelişmesi, Azerilerin Şubat 1988' de Ermeni mahallelerine karşı saldırıya geçmesi ve bir katliam gerçekleştirmesi ile kanlı bir şekilde patladı. Aslında Sumgait'teki bu katliam Sovyet Ermenileri ile, Sovyet Azerilerinin arasındaki barışçı birlikte yaşamaya son veren ve soykırım ortamını yeniden gündeme getiren bir başlangıç oldu. Şubat 1988'den 1989'un Aralık ayına kadar karşılıklı saldırılarda 200'e yakın Ermeni ve Azeri hayatlarını yitirdi. Yine bu dönem içinde yeni bir soykırım tehditi altında yaşayan 160.000 Ermeni, Azerbaycan Sovyet Sosyalist Cumhuriyeti topraklarını terk ederek, Ermenistan'a göçmek zorunda kaldı. Yaklaşık o sayıda Azeri de Ermenistan topraklarını terkederek, ters yönde Azerbaycan'a göç etti.

Azeri-Ermeni çatışmaları ve karşılıklı göçler, başlangıçta merkezi otoriteyi doğrudan karşısına almadığı için Gorbaçov'u fazla rahatsız etmiyordu.

Olaylar 1989'un sonuna doğru tırmanmaya, karşılıklı körüklenen ve gelişen milliyetçilik şövenizm sonucu soykırım ortamı olgunlaşmaya ve merkezi otoritenin de tanınmamasına doğru gelişmeye başladı.

Karabağ bağlamında, Karabağ'ın Ermenistan'a bağlanması talebini reddeden, Karabağın Azerbaycan içinde bir özerk bölge olarak kalması ve fakat geçici bir süre merkezden görevlendirilecek bir "özel yönetim"le yönetilmesi yönündeki Moskova kararı ne Ermenileri, ne de Azerileri tatmin etti. Ermenilerin Karabağ konusundaki gösterileri sürdü. Azeriler arasında gelişen şovenizm ise, açık Ermeni düşmanlığı,"Ermenilere ölüm" çağrıları ve her fırsatta küçük grupların saldırılarına; giderek geniş çaplı silahlanmaya vardı. 1989 ortalarından itibaren Azerbaycan'da "halk cephesi" ve diğer şöven-milliyetçi örgütlerin silahlı grupları Karabağ'a giriş çıkışı kontrol altına aldılar. Yığınların baskısı sonucu Azerbaycan hükümeti hem Karabağ'a ve hem de Ermenistan'a karşı bir abluka siyaseti gütmeye başladı. Ermeniler, aç bırakılarak, soğukta bırakılarak dize getirilmek, Karabağ'dan sökülüp atılmak isteniyordu.

Tarihte Türklerden çok çekmiş olan ve Türkler tarafından yüzyılın ilk soykırımına uğratılmış olan Ermeniler de bu gelişmeler karşısında kendilerini korumak için silahlanmaya başladılar. Azerilerin saldırıları karşısında kendilerini, kendilerinden başka koruyacak olmadığını gördükleri noktada, merkezi otorite dışında bir Ermeni silahlı gücü oluşturmak, tek yoldu.

Azerilerin anti-Ermeni saldırıları, Ermenistan'da da Ermeni milliyetçiliğinin iyice gelişmesinin temeli oldu. Ermenistan yüksek sovyeti 1 Aralık 1989'da yaptığı toplantısında, Kafkasya'da sınırları belirleyen 16 Mart 1921 Moskova anlaşmasını tanımadığını açıkladı. Aynı toplantıda Karabağ'ın Ermenistan Sovyet Cumhuriyeti'ne bağlandığını; cumhuriyetin adının bundan böyle «Birleşik Ermenistan Cumhuriyeti» olduğu kararı alındı.

Faşist, gerici türk basını da "Ermenilerden savaş çığlığı" (Milliyet, 4 Aralık) vb. başlıkları ile verilen bu kararın bir unsuru da, bugün Türkiye sınırları içinde Ermenistan topraklarının Ermenistan'a verilmesi talebi idi. Ermeni milliyetçiliğinin gelinen noktada artık merkezi otoriteyi karşısına aldığını açıkça ilan ettiği, gerçekte hiç bir yaptırımcılığı olmayan, yalnızca Ermenilerin taleplerinin bir kez daha dünyaya duyurulması anlamını taşıyan bu karar, büyük tepkilerle karşılandı.

Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği merkezi yüksek sovyeti böyle bir kararın anlaşmalara ve anayasaya aykırı olduğu gerekçesi ile tanınmadığını açıkladı. Faşist, gerici Türk (Türkiye'deki) basın-yayın organları Ermenilere karşı kinlerini kustu, Ermeni düşmanlığını körükleyen ve Azerilere, Ermenileri yok etme çağrısı yapan bir dizi makale, haber, yorum yayınlandı.

Azerbaycan'da bu karar, şovenizmin üst boyutlara sıçratılması için bir işaret oldu.

Bütün Aralık ayı Azerbaycan'daki Ermenilere saldırılar giderek arttı. Göç edenlerin sayısı hızla yükseldi.

Azerbaycan Ermenistan sınırında, Azeri ve Ermeni çetecilerinin silahlı çatışmaları başladı. Karabağ ile Ermenistan arasındaki tek bağlantı, Azeri milliyetçi çeteleri tarafından bütünü ile kontrol altına alındı.

Nahcevan'da İran/Sovyetler Birliği sınır taşları, ayaklanan Azeri kitleler tarafından söküldü. Nahcevan'daki yerel sovyetin iktidarı yerine bir "halk cephesi" iktidarının geçtiği ilan edildi.

Olayın artık "Azeri-Ermeni" çatışması boyutlarını aştığı, Kafkaslardaki cumhuriyetlerin Sovyetler Birliği içinde kalıp/kalmaması sorunu haline geldiği görülmeye başlanmıştı.

Olaylar yeni yılda da tüm hızıyla sürdü. 13 Ocak'ta Baku'da yapılan ve yüzbinlerin katıldığı bir gösteride "bağımsız Azerbaycan" ile "Ermenilere ölüm" şiarları birlikte atılıyordu. Ve bu gösterinin ertesinde Ermeni mahallelerine yapılan saldırıda onlarca Ermeni katlediliyordu.

Ermeni-Azeri çatışmaları ise sınırda iç savaş boyutlarına varmıştı. Gerek Azerbaycan' da ve gerekse Ermenistan'da artık iktidar esas olarak yönetimi ele geçirmiş olan milliyetçi "halk cephesi" ya da "milli kurtuluş cephesi"nin elinde idi.

Bu gelişmeler karşısında Moskova'nın tavrı, Kafkasya' ya büyük ordu güçlerini sürmek, Ermenistan ve Azerbaycan'da sıkı yönetim ilan etmek ve Azerbaycan ve Ermenistan'ı Sovyetler Birliği'nden kopmamasını silah gücü ile

Azerilerin soykırım, tehdit ve girişimlerine karşı Ermeniler de silahlanmaya başladı...

sağlamak için "gereken tedbirleri almak" oldu. Rus sosyal-emperyalizmi, böylece bir kez daha kendisi için temel sorunun ve çıkış noktasının "devletin bölünmezliği" olduğunu, bu bağlamda diğer emperyalist, faşist, gericilerden bir farkı olmadığını gösterdi.

Ermenistan'da halk yığınları şu an esas tehlikenin Azerilerin soykırım tehdit ve girişimlerinden geldiğini düşündüklerinden, sıkı yönetime ve Ermenistan'da idareye resmen el koyan Rus ordusuna karşı önemli bir direniş göstermediler.

Buna karşı, Azerbaycan'da Rus ordusu önemli bir direnişle karşılaştı. Şöven kışkırtılmış yığınlar, Rus ordusuna karşı yalnızca Rus ordusu Azerbaycan'ın bağımsızlık isteğini tank paletleri ile ezdiği için değil; aynı zamanda Rus ordusunu Ermenilerin koruyucusu olarak gördüğü için de direndi. Rus sosyal-emperyalizminin ordusu, direnişe karşı acımasız bir biçimde davrandı. Azeri kaynaklara göre 2000'in üzerinde ölü –Rus kaynakları 100'e yakın ölüden söz ediyor! verildi. Azerbaycan'da Rus sos yal-emperyalizminin sıkı yöne timi, yalnızca silahlı direnişle değil, aynı zamanda bir genel grevle ve bir dizi "sivil itaatsizlik" eylemleri ile de karşılandı. Her gün –gösteri yasağına rağmen– milyonlarca Azeri sokaklara çıktı, çıkıyor.

Azerbaycan'da kitleler bugün artık kesinlikle resmi yerel yönetim organlarını ve sıkı yönetim organlarını değil, "halk cephesi"nin çağrılarını izliyorlar. Yerel sivil yönetim organları da, gelinen yerde, yığınların talepleri doğrultusunda kararlar almak zorunda kalıyor. Azerbaycan yüksek sovyeti, sıkıyönetim ilanının derhal kaldırılması ve "işgalci ordunun iki gün içinde geri çekilmesi" kararını aldı. Bunun yapılmaması halinde "Azerbaycan'ın Sovyetler Birliği'nden ayrılacağı kararını alacağını ilan etti. Bu ültimatom 25 Ocak'ta bitiyordu.

Ültimatom bittiğinde Azerbaycan Sovyeti toplanmamıştı. Toplanması sıkıyönetimce engellenmiş durumda idi. Rus sıkıyönetimi "halk cephesi" dışındaki tüm örgütleri yasakladığını ilan etmiş; öne çıkan direniş liderlerini, örgüt önderlerini geniş çaplı tutuklamaya girişmişti. Yazıyı yazdığımız 26 Ocak'ta durum bu idi.

BATILI EMPERYALİSTLER KAFKASYADA İŞGALİ DESTEKLİYOR

Rus sosyal-emperyalizminin bu yeni askeri saldırısı başka hallerde "insan hakları" "ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı" vb. üzerine mangalda kül bırakmayan Batılı emperyalist güçlerce suskunlukla ve evet bazı hallerde açık onayla, destek ile karşılandı.

Geçmişte, mesela Afganistan işgali sırasında, "insan hakları" "ulusların kendi kaderini tayin hakkı" "özgürlük" vb. nutukları atıp, timsah göz yaşları döken, işgale karşı güçleri açıkça destekleyen Amerikan emperyalizmi, şu sıra Sovyetler Birliği'nde Gorbaçov yönetimini zayıflatacak hareketleri kendi çıkarlarına da uygun görmediğinden, bugünkü şefi Bush'un ağzından 24 Ocak'ta Gorbaçov'u desteklediğini resmen açıkladı.

Diğer Batılı emperyalist güçler de, esas olarak Gorbaçov'un aslında müdahalede geç kaldığı eleştirisini getirerek, Kafkasya'da olanların Sovyetler Birliği'nin "iç işi"

olduğu ve Rus ordusunun kavga eden fanatik tarafları ayırmak için müdahale etmek zorunda kaldığı, sıkıyönetimin haklı olduğu, vb. vb. tavrını takındılar.

Böylece, bir kez daha, emperyalist ahlakın nasıl çifte standarta dayandığı, emperyalistlerin sözünü ettiği "insani ilkeler"in ancak onların işine geldiği hallerde savunulduğu görüldü. "Özgürlük", "eşitlik, "kardeşlik", ulusal haklar", "hukuğun üstünlüğü", "ulusların kendi kaderini tayin hakkı", "şiddete karşı olma" vb. vb. emperyalistlerin ve onların paralı uşaklarının elinde kitleleri kandırmanın aracı olan sahtekarlıklardır!

Batılı emperyalistler açısından, Gorbaçov'un Sovyetler Birliği'nde devrilmesi, Doğu Avrupa'da perestroyka/glasnost temelinde başlamış olan dağılma ve Batı emperyalizmine kapıları ardına dek açma süreci açısından sonucu belirlenemez tehlikeleri içinde barındırmaktadır. Bu yüzden onun pozisyonunu zayıflatan hareketler, Batılı emperyalistlerin bugünkü siyaseti açısından "uygun" değildir. Gorbaçov yönetimi kitlelerde uyandırdığı tüketim dürtülerini tatmin edebilecek bir yapılanmayı gerçekleştiremediği için zaten olağanüstü güç durumdadır. Ve kitleler içinde yavaştan homurdanmalar başlamıştır. Ve kuşkusuz Gorbaçov yönetiminin tasfiyeye çalıştığı ve önemli ölçüde tasfiye ettiği diğer modern revizyonist bürokrat takımı, elinden alınan iktidar nimetlerini yeniden elde etmek için fırsat kollamakta, Gorbaçov'un tökezlemesini beklemektedir. Ulusal ayaklanmalar, modern revizyonist, sosyal-emperyalist Rus imparatorluğunun ***birliğini*** ve bu anlamda varlığını tehdit etmektedir. Ve bu açıktır ki Rus milliyetçiliğinin hiç de hoşuna gitmeyen bir gelişmedir. Ve onlar bu gelişmeden sonuç olarak Gorbaçov'un siyasetini sorumlu tutacaktır, tutmaktadır. Siyasi gelişmelerin mantığı lafta çok barış yanlısı görünen ve mesela Brejnev dönemindeki Afganistan işgalini "siyasi hata" olarak niteleyen Gorbaçov'un, şimdi Kafkasya'ya yüzbinlerle askeri yığmasını zorlamaktadır. Gelinen noktada Gorbaçov'un kaderi, Rus sosyal-emperyalist imparatorluğun birliğinin en tutarlı savunucusu olarak "gücünü göstermesi"ne bağlı görünmektedir.

İşte Gorbaçov sosyal-emperyalistinin yüzündeki barış meleği maskesini yırtan ve gerçek yüzünü ortaya çıkartan, siyasi gelişmenin bu mantığıdır. Gorbaçov kliği Azerbeycan'daki ayaklanmayı kanla bastırarak, bir yandan milliyetçi akımlara göz dağı vermeye çalışmakta; diğer yandan da Rus milliyetçilerine kendisinin de en az diğer modern-revizyonist kanat kadar Rus çıkarlarının savunucusu olduğu mesajını vermektedir.

Ulusal kurtuluş için ayaklanan bir halkı, zorla bir birlik içinde tutmak siyaseti eninde sonunda iflas etmeye mahkumdur. Bu noktada proleter enternasyonalizmi yerine milliyetçiliği geçiren modern-revizyonistler, şimdi ektiklerini biçmektedirler ve cinleri çağıran ve fakat geri göndermesini beceremeyen büyücü çıraklarının durumuna düşmüşlerdir.

Rus ordusu şimdi Azerbaycan'da tam bir işgal ordusu görünümünde, Azerbaycan'ın bağımsızlık, özgürlük mücadelesini bastırmaya çalışan bir cellat konumundadır. Saldırı, ***kısa sürede*** statükoyu yeniden kurma biçiminde "başarılı" olsa bile, kısa süreli sonuç, sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği'nin birliğinin korunması olsa bile, orta ve uzun erimde modern-revizyonizmin yönetiminde Sovyetler Birliği'nin parçalanması için şartları olgunlaştıran bir rol oynamaktadır.

Bu saldırı şu andaki durumu ile, merkezi otoriteye karşı Azerbaycan'da bir gerilla savaşını resmen başlatan bir saldırı olmuştur. Ve bağımsızlık isteğinin ***şiddetle*** bastırılabilmesi ancak zamanla sınırlı olabilir. O istek, er geç Rusya'yı da dize getirecektir.

Fakat Rus sosyal-emperyalistleri, bu kanlı bastırma harekatı ile yalnızca Azerbaycan'ı değil, gözdağı vermek istedikleri diğer Türkmen kökenli milliyetleri ve müslümüslüman nüfusu uzun vadede kaybetmiştir. Artık türk milliyetçiliğinin ve dinciliğin propagandasında-ajitasyonunda Sovyetler Birliği içinde verim li bir toprağa düşmesi için ortam çok daha uygun hale gelmiştir.

Bu kadar da değil! Azerbaycan'daki kanlı olaylar, ayrılma isteğini dile getiren bir dizi başka ulusa da, ***barışçıl*** yollarla bugünkü Sovyetler Birliği'nden ayrılmanın olanaklı olmadığını göstermekte; bütün ayrılmak isteyen uluslara silahlı ayaklanma yolunu göstermektedir. Ayrılma konusunda isteklerini açıkça formüle etmiş olan Baltık ülkelerinin, Azerbaycan'da Rus ordusunun katliamına karşı açıkça tavır almış olması ve Azerbaycan'ın yanında olduklarını açıklamış olmaları, modern-revizyonist, sosyal-emperyalist efendilerin baltayı taşa vurmuş olduklarını gösteren bir işarettir.

Modern-revizyonizmin iflası, sosyal-faşist sistemlerin çöküşü; yığınlara emperyalist burjuvazinin elindeki tüm araçlarla, "sosyalizm"in kapitalizm karşısında yenilgisi olarak tanıtılıyor. Ve yığınların tek bilgi kaynağı, emperyalist iletişim tekelleri olan, büyük çoğunluğunun bilincine bu biçimde yansıyor. "Yenilen", yığınların gözünde, aynı zamanda "proleter enternasyonalizmi" düşüncesi, ulusların, halkların barış içinde bir arada yaşama düşüncesi de oluyor. Milliyetçilik en şöven biçimleri ile bir "yeniden doğuş" yaşıyor. Her yanda milliyetçi akımlar güçleniyor. Bunun sonucu çok uluslu devletlerde milli ayaklanmalar, kanlı savaşlar, emperyalist büyük güçler arasında —şim-

diki durumda özellikle Alman man emperyalizminin durumunun değişmesi, onun güçlenmesi, Rus sosyal-emperyalizminin zayıflaması vb. ile— yeniden paylaşımın gündeme getirilmesi olacaktır. "Barışçı" yöntemlerin bittiği yerde, "milli" siyasetler, savaş araçları ile sürdürülecektir. Azerbaycan'daki gelişmeler bu alanda olacaklar için, yalnızca bir "açış", bir satır başıdır! Eğilimin nereye doğru olduğunu gösteren bir işarettir. Biz Komünistler olayları değerlendirirken, bunların da bilince çıkarılmasının mutlaka gerekli olduğu görüşündeyiz. Proleter enternasyonalizminin yerine milliyetçilik; ulusları, halkları barbarca birbirini kırmaya geçmişte götürmüştür, hala götürmektedir ve gelecekte de götürecektir.

TÜRK FAŞİST HAKİM SINIFLARININ KAFKASYA'DAKİ GELİŞMELER KARŞISINDAKİ TAVRI

Türk faşist hakim sınıflarını bu gelişmeler oldukça hazırlıksız yakalamış görünmektedir. Onların zorluğu birden fazladır:

* Batılı emperyalist güçlerle bağlantılar ve onlara uşaklık dolayısı ile onların siyasetleri ile taban tabana zıt bir siyaset izlemek, Türk faşist hakim sınıflarının yapacağı iş değildir. Onlar siyasetlerini ***bugün*** Batılı emperyalist güçlerle "uyum içinde" tespit etmek zorundadırlar. Batılı emperyalist güçler, yukarda da ortaya koyduğumuz gibi, şimdilik Sovyetler Birliği açısından statükonun korunmasından, Gorbaçov'un zorda bırakılmamasından yanadır. O halde —bu bakış açısı ile— hakim sınıflar ***resmi siyasetlerinde açıkça*** Sovyetler Birliği'ndeki türkmen kökenli nüfusu Sovyet Rusya'dan kopma, ona karşı ayaklanma yönünde teşvik edip, ***destekleyemezler.***

Hal böyle olduğu için de, faşist Özal ABD gezisi sırasında gazetecilerin bu konuda sorduğu bir soruya, bizim karışmamıza gerek yoktur yollu, "Azeriler şii, biz sünniyiz" biçiminde bir cevap vermiş, Türkiye'nin bu işe karışmayacağı yönünde bir açıklama yapmıştır. Her ne kadar gerekçelendirmede şu anda hakim sınıfların hiç istemediği bir "Alevi-Sünni" ayrımı kışkırtıcılığı yapılması aptallığı olsa da, yine de mesajın esası "biz karışmıyoruz" şeklindedir.

* Gelişmelerin boyutlarının şu anda Türk faşist hakim sınıflarının hoşuna gitmeyen halde olmasının bir başka nedeni, Sovyetler Birliği'nin —başta Gorbaçov da olsa— "bölünmesine" izin vermeyeceğinin belli olmasıdır. Sovyetler Birliği'ndeki türkmen milliyetlere resmen açık destek, Sovyetler Birliği ile askeri çatışmayı göze almak demektir ki, bu bugünkü şartlarda Türk hakim sınıflarının —tek başlarına— göze alacağı bir şey değildir.

* Statükonun şimdilik korunması, Türk hakim sınıfları açısından, bugünkü Türkiye'nin de çok uluslu bir devlet olması gerçekliğinin de dayattığı bir zorunluluktur. Türk faşistleri bugün Türkiye'nin "bölünmezliğini" korumak için Kuzey Kürdistan'da savaş yürütme durumundadır! Sovyetler Birliği'nin içindeki türkmen milliyetlerin Rus boyunduruğundan kurtulması için mücadele çağrıları ve destek, Türkiye'de bir Kürdistan ve bir Ermenistan kurulması için mücadelenin Ruslarca desteklenmesinin bahanesi olabilir. Ankara'daki Sovyetler Birliği Büyükelçiliği müsteşarı Walter Sonia 23 Ocak'ta yaptığı basın toplantısında, Türk gazetecilerin "Azerilere karşı alınan olağan üstü tedbirleri" eleştirir yönde soruları üzerine aynen şöyle demektedir: "Olağanüstü hali ve bu tedbirleri sizlere anlatmama lüzum yok. *Tecrübenizden* (abç) bunun hangi sebeplerden alındığını biliyorsunuz." (Milliyet, 24 Ocak)

Bu olmasa bile, Azerbaycan'ın "bağımsızlığını" insani gerekçelerle savunmaya kalkan bir TC'nin, aynı şeyi Ermenistan için neden savunmadığı sorusu derhal gündeme gelir.

Sopa ve bıçaklarla öldürülen bir Azeri...

Statükonun bozulması, Ermenistan'ın en az Türkiye toprakları içinde olan Doğu Ermenistan topraklarını istemesini de gündeme getirebilir. Bu ise, Türk faşistlerinin işine hiç gelmez.

İşte bugünkü gelişmeler karşısında takınılan resmi tavırlarda, sorunun Sovyetler Birliği'nin bir iç sorunu olduğunun merkeze konmasının temel nedenleri bunlardır.

Ama meselenin bir de diğer yönü vardır. Türk milliyetçiliği tüm Türk hakim sınıflarının ideolojik temel dayanaklarından biridir. Ve onlar fırsatını bulduklarında tabii ki etki alanlarını genişletmek isterler. "Büyük Türkiye" düşleyenlerin, bu düşlerinde kuşkusuz Türkiye dışındaki Türkler, "Dış Türkler" de, bunların "birleştirilmesi" de, birleştirme olmasa da, bir çok bağımsız Türk devletinin varlığı da önemli rol oynamaktadır! "Dış Türkler" açısından da Türkiye en azından dıştan bakıldığında "özlenen ülke" durumundadır. (Bu "özlenenlik" Bulgaristan göçmenleri somutunda olduğu gibi, yaşandığında çabuk geçen bir hastalık. 300.000 göçmenin 100.000'i geri dönmüş durumda...)

Diğer yandan Türkiye'nin içte unutturulmasında fayda olan bir çok sorunu vardır.

İşte böyle bir ortamda, Azerbaycan'da ayaklanma ve Azeri yığınların Rus tankları altında ezilmesi, Türkiye'de şovenizmin ve ırkçılığın körüklenmesi ve Azerileri ezip geçen tankların "komünist" Rus tankı olarak gösterilip, anti-komünizmin körüklenmesi; Rusların Ermenilerle anlaştığı yalanı temelinde anti-Ermeni kışkırtıcılığın yaygınlaştırılması; zaten bütün hristiyanların müslüman düşmanı olduğunun söylenip, dinciliğin körüklenmesi vb. için büyük fırsatlar doğurmuştur.

Şu son günlerde Türk faşist, gerici basın-yayın organları, şovenizmin en iğrenç kusmuklarını saçıyorlar etrafa.

Irkçılar içinde en açık sözlü olanları gönüllü" toplamaya başladı bile! Biraz cilalı ırkçılar ise, kışkırtıcılığı "insan hakları" vb. adına ince yöntemlerle; tarihi "gönül bağları" ile vb. yapıyorlar.

Düzenlenen mitinglerde "Ermenilere Ölüm" "Kahrolsun komünizm" "Kanımız aksa da, zafer islamın" "Vatan ne Türkiye'dir ne Türkistan, vatan bir ilahi hedeftir: Turan" "Ayrılır mı gönül candan, Türkiyeynen Azerbaycan" "Ordu Baku'ya" "Bozkurtlar Baku'ya" "Ordu Moskova' ya" "Bozkurtlar Moskova'ya" "Karabağ Ermenilere mezar olacak" vb. vb. çığlıkları yankılanıyor.

Türkiye'de yaşayan Ermeniler yine soykırım korkusu içinde yaşıyor.

Resmi ağızlar bu durumda, bir yandan "gelişmeler Sovyetler Birliği'nin iç işidir" derken, hemen ardından, "ama"yı bastırıp devam ediyorlar: "Azerbaycan'da gönül bağlarımız olan Azeri kardeşlerimize yakınlık duyuyoruz. Onların ezilmesine göz yumamayız". Temkinli bir ırkçılık körüklemesi, bugünün resmi siyaseti durumunda.

Hakim sınıfların faşist partileri bu ortamda şovenizmin şampiyonluğunu sakın ha bir diğerine kaptırmamak için demeç üzerine demeç patlatıyorlar.

Biz komünistler olarak her türlü milliyetçiliğin düşmanıyız. Türkiye ve Kuzey Kürdistanlı komünistler olarak, öncelikle ülkemizde hakim olan Türk şovenizminin düşmanıyız!

Türkiye'de Kuzey Kürdistan'da uluslara hak eşitliğini savunmayanların, bunu başka bir yerde savunması sahtekarlıktır...

Biz ikinci olarak, Azeri-Türklerin Ermenilere yönelik saldırıları karşısında açıkça Ermenilerin yanında olduğumuzu ilan ediyoruz!

HER TÜRLÜ MİLLİYETÇİLİK KARŞISINDA KOMÜNİST TAVIR NE OLMALIDIR ?

Biz Türkiyeli/Kuzey Kürdistanlı komünistler bu gelişmeler karşısında şunları açıklıyoruz:

* Biz komünistler olarak ***her türlü milliyetçiliğin düşmanıyız.*** Türkiye/Kuzey Kürdistanlı komünistler olarak, ***öncelikle*** ülkemizde hakim olan ***Türk şovenizminin düşmanıyız.*** Bu yüzden her şeyden önce, Türk hakim sınıflarının Kafkasya'daki olaylardan yola çıkarak şovenizmi körüklemesine karşı mücadeleyi, bütün komünistlerin, devrimcilerin ve gerçek demokratların birincil görevi olarak görüyoruz. Hakim sınıfların Türk şovenizmini körüklemesine karşı proleter enternasyonalizminin bayrağını yükseklere kaldırmak bizim görevimizdir.

* Türk faşistlerinin Azer-

baycan'da "ulusların kendi kaderini tayin hakkı"ndan yana tavır takınması, "özgürlük" ten vb. yana tavır takınması, korkunç bir iki yüzlülüktür. Türk faşistleri Türkiye'de/Kuzey Kürdistan'da ırkçı şoven baskıların bizzat uygulayıcısıdır! Onun özgürlük, ulusların kendi kaderini tayin hakkı vb. adına konuşma hakkı yoktur.

Kürdistan'a ayrılma hakkını savunmayan, Kürdistan'dan Türk ordusunun çekilmesini savunmayan, Kuzey Kıbrıs'tan işgalin kaldırılmasını savunmayan, Türk olmayan milliyetlere hak eşitliğini savunmayan hiç kimse, Azerbaycan'dan Rus ordusunun çekilme talebini getirme hakkına sahip değildir.

Türkiye'de/Kuzey Kürdistan'da uluslara hak eşitliğini savunmayanların, bunu başka bir yerde savunması sahtekarlıktır.

Azerbaycan konusunda da hakim sınıflarla ve ırkçı-şoven milliyetçilerle; devrimci, demokrat ve komünistler arasında ***hiç bir ortak nokta yoktur***, olamaz.

*** Biz ikinci olarak, Azeri-Türklerin Ermenilere yönelik saldırıları karşısında açıkça Ermenilerin yanında olduğumuzu ilan ediyoruz.*** Türklerden çok çeken Ermeni ulusunun şimdi de bir soykırım tehditi altında yaşadığını görüyor, Azeri-Türklere kuşkuyla bakışını anlıyoruz. Karabağ'ın Ermenistan'a bağlanması talebi —doğru çözüm olmasa da— bu bağlamda anlaşılır bir taleptir. Biz tüm komünistlerin, devrimcilerin ve gerçek demokratların Ermenilerin bir ikinci soykırıma uğramaları tehdit ve tehlikesi karşısında, onların yanında olmaları gerektiğini düşünüyoruz. Bu hiç bir şekilde, bizim Ermeni milliyetçiliğinin, kendisi için talep ettiği imtiyazları desteklediğimiz ve destekleyeceğimiz anlamına gelmiyor.

Biz, üçüncü olarak, Azeri işçi, köylü ve emekçilerinin Rus sosyal-emperyalizmine karşı mücadelesini destekliyoruz!

* Biz üçüncü olarak, Azeri işçi, köylü ve emekçilerinin Rus sosyal-emperyalizmine karşı mücadelesini destekliyoruz. Biz, "Sosyal-emperyalist Rus askeri Azerbaycan'dan defol" şiarını atıyoruz. Bu bağlamda da bizim desteğimiz, sınırlı, milliyetçiliğin baskıya karşı çıkan yönü ile sınırlıdır.

Biz Azerilerin Rus askerlerine karşı mücadelesi ile; Ermenilere karşı saldırılarını birbirinden ayırıyoruz. Birinciyi desteklerken, ikinciye açıkça karşı olduğumuzu ilan ediyoruz.

* Biz ***milliyetçiliğin*** çıkar yol olmadığını; milliyetçiliğin işçilere emekçilere yalnızca kan, gözyaşı, ölüm getirdiğini; kurtuluşun burjuvazinin önderliğinde her ulusun diğerleri ile dalaşan kendi küçük devletçiklerinde değil; aynı büyük ülkü için birlikte mücadele eden, komünizm uğrunda birlikte mücadele eden tüm ulusların ayrılma hakkını tanıyan, ulusal devletlerin, bölgelerin vb. özgür iradeleri temelinde birleştiği büyük sosyalist devletlerde, giderek uluslar arasındaki her türlü farkın silinmesinde, devletsizlikte, komünizmde olduğunu söylüyoruz.

Değişik ulusların, aynı dev-

Bakü'deki Azerbaycan milliyetçilerinin cesetleri...

let çatısı altında, barış içinde yanyana ve birlikte yaşamasının imkansız olduğu tezine karşı, bunun proleter enternasyonalizmini temel alan sosyalist bir iktidar altında —ve kendi hür istekleri temelinde— mümkün olduğunu; Lenin ve Stalin önderliğinde Sovyetler Birliği'nin deneyiminin bunun en açık kanıtı olduğunu söylüyoruz.

Şimdi yozlaşmış, bürokratlaşmış, sosyal-emperyalistleşmiş, sosyal-faşist bir diktatörlük şartlarında birbirini "yiyen" Ermenistan ve Azerbaycan halkları, Lenin, Stalin önderliğinde, Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'nin kurulmasında aktif olarak omuz omuza mücadele etmişlerdi.

1922'de Sovyetler Birliği'ni oluşturan Sosyalist Cumhuriyetler içinde yer alan "Transkafkasya Federatif Cumhuriyeti" içinde birleşmiş olan Ermenistan ve Azerbaycan delegeleri birlikte şu metni imzalıyorlardı:

"Sovyet cumhuriyetlerinin kurulmasından bu yana, dünya devletleri iki kampa bölünmüş bulunuyorlar: kapitalizm kampı ve sosyalizm kampı.

Orada, kapitalizm kampında, ulusal düşmanlıklar ve eşitsizlik, sömürgeci kölelik ve şovenizm, ulusal baskı ve pogromlar, canavarlıklar ve emperyalist savaşlardan başka birşey yok.

Burada, sosyalizm kampında, karşılıklı güven ve barış, ulusal özgürlük ve eşitlik, barış içinde birarada yaşama ve halkların kardeşçe işbirliği var.

Milliyetler sorunu, halkların özgür gelişmesini, insanın insan tarafından sömürülmesi sistemi ile bağdaştırarak çözme yolundaki kapitalist dünyanın onlarca yıllık denemeleri verimsiz çıkmıştır. Tersine, ulusal çelişkiler yumağı, gitgide daha karmaşık bir duruma geliyor ve bizzat kapitalizmin varlığını tehdit ediyor. Burjuvazinin, halkların işbirliğini örgütlemekte aciz kaldığı ortaya çıkmıştır.

Ulusal baskıyı kökleriyle birlikte yıkma, bir karşılıklı güven ortamı yaratma ve halkların kardeşçe işbirliğinin temellerini atmanın ancak Sovyetler kampında, ancak nüfusun çoğunluğunu kendi çevresinde toplamış bulunan proletarya diktatörlüğünde olanaklı olduğu ortaya çıkmıştır.

Sovyet cumhuriyetlerinin, iç ve dış tüm dünya emperyalistlerinin saldırılarını püskürtmesi yalnızca bu koşullar sayesinde mümkün olmuştur; içsavaşa başarıyla son vermeleri, varlıklarını güvence altına almaları ve barışçıl iktisadi inşaya geçmeleri yalnızca bu koşullar sayesinde mümkün olmuştur.

Ama savaş yılları hiç de iz bırakmadan geçmemiştir. Savaşın miras olarak bıraktığı yakılıp yıkılmış tarlalar, işlemez olmuş fabrikalar, yakılıp yıkılmış üretici güçler ve tükenmiş iktisadi yardımcı kaynaklar, çeşitli cumhuriyetlerin iktisadi inşa alanındaki yalıtık çabalarını yetersiz kılmaktadır. Ulusal ekonominin yeniden inşasının, cumhuriyetler ayrı ayrı varoldukları sürece imkansız olduğu ortaya çıkmıştır.

Öte yandan, uluslararası durumun güvensizliği ve yeni saldırılar tehlikesi, kapitalist kuşatmaya karşı Sovyet cumhuriyetlerinin birleşik cephesinin kurulmasını kaçınılmazlaştırmaktadır.

Son olarak, sınıfsal özü itibariyle enternasyonal olan Sovyet iktidarının bizzat yapısı, Sovyet cumhuriyetlerinin emekçi yığınlarını sosyalist bir aile içinde birleşme yoluna itmektedir.

Bütün bu koşullar, Sovyet cumhuriyetlerinin, aynı zamanda hem dış güvenliği, hem iç iktisadi gönenci ve halkların ulusal gelişme özgürlüğünü güvence altına almaya yetenekli bir federal devlet biçiminde birleşmesini buyuruyor.

Kendi Sovyet kongrelerinde kısa süre önce "Sovyet Sosyalist Cumhuriyetleri Birliği"nin kurulmasına ilişkin kararı oybirliği ile kararlaştırmış bulunan Sovyet cumhuriyetleri halklarının iradesi, bu birliğin, eşit haklara sahip halkların özgür bir birleşmesi olduğunun; her cumhuriyetin Birlik'ten özgürce çıkma hakkının güvence altında bulunduğunun; Birliğe girişin varolan ya da gelecekte ortaya çıkacak tüm sosyalist Sovyet cumhuriyetlerine açık olduğunun; yeni federal devletin, halkların barış içinde birarada yaşama ve kardeşçe işbirliğinin 1917 Ekim'inde atılan temelinin ona layık bir taçlandırmasını oluşturduğunun; onun dünya kapitalizmine karşı güvenilir bir kale olacağının ve bütün ülkeler emekçilerinin bir dünya Sovyet sosyalist cumhuriyeti biçiminde birleşmesine giden yolda yeni bir adım oluşturacağının güvenilir garantisidir.

Tüm bunları bütün dünya önünde ilan eden ve temelcileri olduğumuz Sovyet sosyalist cumhuriyetlerinin anayasalarında ifadesini bulan Sovyet iktidarının temellerinin sarsılmazlığını resmen ilan eden biz bu cumhuriyetler delegeleri, bize verilmiş bulunan yetki gereğince, "Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği"nin kuruluşu üzerine bir antlaşma imzalamayı kararlaştırırız."

(Stalin, "Marksizm ve Ulusal Sorun ve Sömürge Sorunu" derlemesi, sayfa. 97 vd., Rusça, 1922.)

Hakim sınıfların Türk şovenizmini körüklemesine karşı proleter enternasyonalizmin bayrağını yükseklere kaldırmak bizim görevimizdir!

İşte bizim ulusal sorunun çözümü için savunduğumuz budur.

Bu bağlamda bazı Marksizm-Leninizm adına konuşan oportünistlerden gelen iki temel itiraz konusunda kısaca tavır takınmak istiyoruz.

Deniyor ki, eğer bu sorun, Lenin, Stalin döneminde gerçekten çözülmüş olsa idi, şimdi bu milli düşmanlıkların yeniden ortaya çıkması mümkün olmazdı. Şimdi bu milli düşmanlıklar patladığına göre, demek ki bu sorun Lenin, Stalin döneminde de çözülmemiştir!

Bu itirazı getirenler, ***önce*** Lenin, Stalin dönemi ile; modern-revizyonistlerin iktidarı dönemleri arasındaki ***nitel*** farklılığı —milli sorunla ilgili siyaset bağlamında da— kavramamıştır. Bunları bilinçli olarak birbirine karıştıran modern-revizyonistlerin ve her türden emperyalist burjuva ideologlarının dümen suyunda hareket etmektedirler. Lenin, Stalin döneminde savunulan ve uygulanan proleter enternasyonalizmi idi! Ve onların döneminde bütün uluslardan proletarya gerçekten birlik içinde, çoşku ile sosyalizmi inşa için mücadele etme durumunda idi. Milli düşmanlığı körükleyecek bir dış ortam yerine, milli çelişmelerin giderek yumuşamasına yol açan bir ortam sözkonusu idi. Lenin, Stalin döneminde herhangi bir ulusun bir başka ulusa karşı katliamlar düzenlemesi görülen bir şey değildi!

Modern-revizyonistler "Ruslaştırma" siyasetleri ile, milliyetçiliğin yollarını açtılar. Sosyalizm yerine kapitalizmi, proleter enternasyonalizmi yerine milliyetçiliği hakim kıldılar. Böyle bir ortamda henüz yok olmamış olan, ama proleter enternasyonalizmi tarafından mücadele ile geri itilmiş olan milliyetçi görüşlerin yeniden ortaya çıkması, gelişmesi kaçınılmazdı; öyle oldu...

Bu itirazı getirenler, ikinci olarak milliyetçilik gibi bir ideolojinin izlerinin bir-iki kuşak, 20/30 yıllık bir dönem içinde ortadan kaldırılamayacağını kavramıyor ve ***çözümden*** yalnızca ***milliyetçiliğin*** tüm kökleri ile bir daha geri gelmemecesine tarihe gömülmesini anladıklarından, "çözülmedi" diyorlar. Bunlar sapla samanı birbirine karıştırıyor. Bu konumları ile milliyetçilik konusunda ***nitel*** değişikliği gözlerden gizliyorlar.

Yine deniyor ki: Milliyetçiliğin bunca yaygın olduğu bir dönemde, proleter enternasyonalizmi adına her türlü milliyetçiliğe karşı çıkma adına, pratik olarak şu veya bu milli hareketi koşulsuz desteklemeyi reddeden bir tavır takınmak, bu konuda ***pratik*** olmamaktır, hayalcidir, vb. vb. ...

Böyle düşünenlere de diyeceğimiz şudur:

Pratik olma adına önerilen şey, gerçekte milli çıkarlar adına yapılan barbarlıkları destekleme çağrısı. Biz böyle bir pratikçiliği reddediyoruz. Milli sorun bağıntısında ***ya sosyalizm***: ulusların sosyalist devletler içinde özgür birlikteliği, ***ya da barbarlık*** diyoruz! ■

Gorbaçov'un Baltık ülkelerini ziyaretinde kitleler umudunu Batı Avrupa'lı emperyalistlere bağlamışlar ve "Avrupa! Baltık ülkelerindeki Sovyet emperyalizmine taviz verme!" diye kendisini karşılamışlardı

1915'deki soykırımın bir tanığı

56. SAYIMIZDA "Türkiyeli Komünistler Türk şovenizminin en iğrenç uygulamalarından biri olan Ermeni soykırımı ve soykırımın suçlularını teşhir etme görevine sahiptir" demiş ve Türk faşist hakim sınıflarının şoven-ırkçı yüzünü Ermeni soykırımı bağlamında da teşhir için güç oranında belge ve bilgileri devrimci kamuoyunun bilgisine sunacağımızı belirtmiştik.

Buna uygun olarak bu sayımızda tarihte "Talat Paşa Duruşması" olarak geçen duruşmaların steno ile tutulmuş söz tutanaklarından bir bölüm yayınlıyoruz.

Sözkonusu duruşmalar 2-3 Haziran 1921'de, Berlin III. No'lu Ağır Ceza Mahkemesi'nde yapılmıştır. Mahkeme, jüri heyetli bir mahkemedir. Davacı Alman Başsavcısı Gollnick; davalı, 15 Mart 1921'de Talat Paşayı Berlin/Charlottenburg semtinde, sokak ortasında iki kurşunla vurarak öldüren Soromon Teleryan'dır. Savcılık Soromon Teleryan'ın cinayet suçundan yargılanıp, idamla cezalandırılmasını talep etmektedir.

Savcılık tüm duruşma boyunca elinden geldiği ölçüde —her şeyden bağımsız olarak— yalnızca Talat Paşa'nın öldürülmesi olayının görüşülmesini, sorunun öncesinin, Soromon Teleryan'ın Talat Paşayı öldürmesinin *nedenleri* üzerinde durulmamasını ister.

Teleryan'ın avukatları ise, eylemin anlaşılabilmesi için Soromon Teleryan'ın yüzbinlerce Türkiyeli Ermeni ile birlikte 1915'de yaşadıklarının mutlaka bu davanın konusu olduğu gerçeği üzerinde ısrar ederler. Sonuçta bir dizi Ermeni katliamını bizzat yaşamış tanık dinlenir. Bu tanıklar Ermenilere karşı girişilen soykırımın kendi somutlarında nasıl olduğunu mahkemeye anlatırlar. Duruşmalar soykırımdan bir dizi tesadüfle kurtulan Ermeni tanıkların İttihat ve Terakkici Türk Hükümeti'nin soykırım suçunu somut ve canlı verilerle teşhir ettiği bir foruma dönüşür.

Teleryan'ın kendisi 1915'de İttihat ve Terakki Hükümeti, Türkiye'deki Ermenileri "techir" (göç ettirme) adı altında yok etme kararı aldığında, 55 yaşındaki babası, 53 yaşındaki annesi, 28 ve 22 yaşlarındaki iki erkek kardeşi, 26, 17 ve 15 yaşlarındaki üç kız kardeşi ile Erzincan'da yaşayan iyi halli bir aileye mensup bir Ermenidir. Temmuz ayında Erzincan'da yaşayan Ermeni ailelerinin "tec hir" edilmesi kararı üzerine, 20 bin kadar Ermeni ile birlikte hedefi meçhul bir kervana katılır.

Teleryan bu "yürüyüş" sırasında, daha şehir dışına çıktıktan kısa süre sonra anne ve babasının öldürülmesini; iki kız kardeşinin ırzına geçilip öldürülmek üzere "kaçırılmasını", erkek kardeşlerinden birinin kafasının balta ile parçalanmasını yaşar. Kafasına yediği bir darbe ile kendini kaybedinceye kadar —kendi ailesi bağlamında— yaşadıkları bunlardır. Daha sonra kendine geldiğinde —ki ne kadar süre baygın kaldığı belli değildir; ölüm kervanı ölüleri yol kenarında bırakarak, bu arada Soromonu da ölü sanarak yoluna devam etmiştir— ilk gördüğü bir diğer erkek kardeşinin kendi üzerinde yatan ölüsüdür! Etrafı ölü doludur!

İşte bu olayları yaşayan, öldüğünü bizzat görmediği diğer kardeşlerinden de hiç bir haber almayan Teleryan'dır, Talat Paşayı öldüren...

Bu olaylar sonucu ruh ve beden sağlığını yitiren Teleryan'ın Türkiye'de yüzyılın ilk planlı soykırımının hedefi olan Ermeni ulusunun tesadüfen hayatta kalan bir ferdi olarak, "techir" kararının alınmasında ve uygulanmasında başrol oynayan, dönemin İçişleri Bakanı Talat Paşayı Berlin'de gördüğünde onu öldürmesi, bir soykırım suçlusunu cezalandırmaktan başka bir şey değildir.

Nitekim, jüri heyeti de sonuçta yüzbinlerin katlini bilinçli olarak emreden ve uygulayanlardan biri olan Talat Paşayı öldüren Teleryan'ın "cinayet" —yani bilerek, planlayarak ve adi dürtülerle bir insanı öldürmek— suçu ile mahkum edilemeyeceği sonucuna varmış; Teleryan hakkında beraat kararı vermiştir. Teleryan hakkındaki bu beraat kararı aynı zamanda Talat Paşa ve diğer İttihat Terakki Hükümeti üyeleri ve bu soykırımda yer alanlar için suçluluk kararıdır da.

Duruşmada, Ermeni olmayan bazı bilirkişiler de dinlenmiştir. Bunlar, olaylar sırasında Türkiye'de bulunan, olayları şu veya bu görevleri nedeni ile bizzat gören, yaşayan, bilgi sahibi olan Almanlardır.

Bunlardan biri, Alman protestan yazarı Dr. Johannes Lepsius'tur. Bu sayımızda bu bilirkişinin tanık ifadesini aynen yayınlıyoruz.

Ermeni soykırımı, bugün yalnızca 75. yıldönümü yaklaştığından güncellik taşımıyor. Azerbaycan'da Azeri-Türkler bugün de Ermenileri yok etme, Azerbaycan'ı Ermenilerden temizleme hedefini açıkça dile getiriyor; Ermenilere karşı katliamlara girişiyor.

Türkiye'de de Azeri-Türklerin Türk kan kardeşleri "Karabağ Ermenilere mezar olacak", "Ermenilere ölüm" çığlıkları ile "Bozkurtlar Baku'ya", "Ordu Erivan'a" vb. çığlıklarla gösteriler yapıyor, en hızlı ırkçılar Ermenilere karşı cihad için

gönüllü topluyor.

Türkiye'de kalan az sayıda Ermeni, bugün yine Ermenilere karşı kışkırtılmış yığınların saldırı tehditi altında, katliam tehditi altında, katliam korkusu içinde yaşıyor.

Bu ortamda Ermeni soykırımı yalnızca geçmişteki tarihi bir haksızlık olarak değil, bugün de Türk ırkçılarının yeniden hazır olduğu bir olay olarak kavranmak zorundadır. Bugün "Azerilerle dayanışma" adına, Ermenilere karşı işlenen katliam ve suçlara göz yumma, geçmişteki Ermeni soykırımının varlığını reddetme ile aynı çizgidedir. Ve Türkiye'de devrimin en önemli ideolojik ve pratik düşmanlarından biri olan Türk şovenizmi ile uzlaşma, evet objektif olarak onunla birleşme çizgisidir.

Yıl 1915! Yer Halep! Türk cellatlar katlettikleri Ermeni emekçileriyle...

Dr. Johannes Lepsius'un Bilirkişi İfadesi

Bilirkişi: Yazar, Dr. Johannes Lepsius, 62 yaşında, protestan. (Bilirkişi yemininden sonra)

BAŞKAN: Siz sorunu biliyorsunuz. Lütfen fazla gerilere gitmeden şu konuda açıklama yapın: 1915'te Ermenilerin katledilmesinde burda anlatıldığı boyutlarda vahşet yaşandı mı? Sizin araştırmalarınıza ve deneyimlerinize göre, davacının ve tanıkların yaşadıkları hakkında verdikleri ifadeler inanılır mıdır? Sözkonusu kervanların bekçileri kimlerden oluşuyordu? (Bu son soru General Liman von Sanders* tarafından cevaplandırıldı. Bkz. sayfa 61)

Dr. Johannes Lepsius

BİLİRKİŞİ LEPSİUS: Genel sürgün kararı Jön-Türk komitesi tarafından karar altına alınmış (Burada İttihat Terakki hükümeti, en başta da Enver, Talat, Cemal paşalardan oluşan üçlü komite kastediliyor /YN), İçişleri Bakanı Talat Paşa (ve Savaş Bakanı Enver Paşa) tarafından uygulama emri verilmiş ve Jön-Türk komitesi aracılığı ile uygulanmıştır. Sürgün, genel techir 1915 Nisan'ında karar altına alınmıştır ve çok küçük istisnalar dışında —ki bunu daha sonra belirteceğim— Türkiye'nin tüm Ermeni nüfusunu kapsamaktadır. Savaş öncesinde Türkiye'nin Ermeni nüfusu 1.850.000 idi. Türkiye gibi bir ülkede tabii mutlak garantili bir istatistik yoktur. Adlandırdığım rakam var olan istatistiki verilere ve Ermeni Patrikhanesinin tahminlerine dayanmaktadır. Türkiye'nin Ermeni nüfusu, savaş öncesinde Avrupa Türkiyesi (İstanbul, İzmit, Rodosto), Asya Türkiyesi (Anadolu, Klikya, Kuzey Suriye, Mezopotamya) arasında dağılmıştı. Ermenilerin en büyük bölümü Doğu Anadolu'da, bu halkın eski vatanı olan Ermeni dağlık bölgesinde Erzurum, Van, Bitlis, Diyarbakır, Sivas ve Harput vilayetlerinde yaşıyordu. Batı Anadolu'da ise İstanbul'un karşısında, Marmara denizinin güney bölgesinde nüfusun önemli bir bölümünü oluşturuyordu. Güney Anadolu'da Toros hinterlandı ile birlikte Klikya, onunla sınır olan Kuzey Suriye bölgeleri ve İskenderiye körfezi, Ermeni vatanının bir parçasını oluşturuyordu.

Anadolu'nun tüm Ermeni nüfusu, üstten gelen emir üzerine Mezopotamya çölünün kuzey ve doğu kenarına, Dar-es Zor'a, Rakka'ya, Meskene'ye, Ras-el Ain'e ve Musul'a kadar sürüldü.

Tahminen 1.400.000 Ermeni sürüldü.

Bu sürgün ne anlama geliyordu?

Talat tarafından imzalanan bir kararnamede şunlar deniyordu: "Sürgünün hedefi hiç bir

(*): General Liman von Sanders, I. Dünya Savaşı'nda Osmanlı devleti ile ittifak içinde olan Alman ordusunun Doğu Cephesi komutanlarından biridir. Davada o da bilirkişi olarak dinlenmiştir. Kendisi de Ermeni soykırımının suçlularından biri olan Alman emperyalizminin resmi ağızlarının olayları nasıl değerlendirdiğini gösteren bir ifade vermiştir. Bu ifadeyi de önümüzdeki sayılardan birinde yayınlayacağız.

yerdir". Bu emir doğrultusunda Doğu Anadolu vilayetlerinden güneye doğru yola çıkarılan tüm nüfusun ancak % 10 kadarının sürgün yeri olarak tespit edilen yerlere varması sağlandı. % 90, ya yollarda öldürüldü; ya kadın-kız ise jandarmalar tarafından satıldı ve Türkler ve Kürtler tarafından kaçırıldı, ya da açlık ve yorgunluk sonucu öldü. Batı Anadolu'lu Ermeniler, Klikyalı ve Kuzey Suriyeli Ermeniler ise, çöl kenarına sürüldüler; buralarda toplama kamplarında bir kaç yüzbini bulan büyük bir nüfus biraraya geldi. Bunların büyük çoğunluğu açlık sonucu ve periyodik olarak düzenlenen katliamlar sonucu yok edildiler. Toplama kamplarına yeni kervanların gelişinde, toplama kamplarında yer darlığı başladığında, grup grup Ermeniler çöle götürülüp, orda yok ediliyordu. Türkler bu toplama kampları düşüncesine İngilizlerin Güney Afrika'da Bur'lara yaptıklarını örnek alarak vardıklarını söylüyorlardı. Resmi ağızlar, techirin bir askeri tedbir olduğunu açıklarken, otorite sahibi kişiler kişisel görüşmelerde yapılmak istenenin aslında Ermeni halkını yok etmek olduğunu açıkça söylemekten çekinmiyordu.

Bütün bu söylediklerim, benim yayınladığım Dışişleri Bakanlığının ve İmparatorluk Büyükelçiliğinin dosyalarından alınan belgelerinden açıkça görülebilir. Sözkonusu belgeler öncelikle Alman konsoloslarının, en başta da İstanbul'daki Alman büyükelçisinin raporlarıdır.

Burada sürgünün nasıl yürüdüğü üzerine iki tanık dinlediniz. Teliryan ve Terzibaşıyan yaşadıklarını anlattılar. Kendi yaşamanın ifadesi olan gerçekçi bir sürü detayla süslü böyle ifadelerin yüzlercesi yazılı belge olarak Alman, İngiliz ve Amerikan yayınlarında bulunabilir. Anlatılan olgular kuşku götürmez. Uygulamanın yöntemleri hemen her yanda, burda Teliryan ve Terzibaşıyan'ın anlattıklarına benzemektedir. Öyle olmasa şu soru sorulmak zorundadır: Bu kadar kısa bir süre içinde bir milyon insan nasıl öldürülebilir?! Talat Paşa ve yoldaşlarına karşı, İstanbul'da askeri mahkemenin de ortaya çıkardığı gibi, bu ancak en vahşi yöntemler ile mümkündü. Sözkonusu mahkeme; başkan olarak bir tümgeneral, üç tuğgeneral –ki bunlardan bir bölümü savaşın ünlü komutanları idi– ve binbaşıdan oluşuyordu. Beş suçlama maddesinin birinci maddesini Ermeni katliamları oluşturuyordu. Bu askeri mahkemenin 5 Temmuz 1919'daki kararı ile esas suçlular olarak Enver, Talat, Cemal ve Nazım ölüm cezasına çarptırıldılar.

Tahminen 1.400.000 Ermeni sürüldü. Talat tarafından imzalanan bir kararnamede, "Sürgünün hedefi hiç bir yerdir" deniyordu. Yola çıkarılan tüm nüfusun ancak % 10 kadarının sürgün yeri olarak tespit edilen yerlere varması sağlandı. % 90'ı yollarda öldürüldü.

Ermenileri yok etme ile ilgili tedbirlerin uygulanması İstanbul'un emri ile vali, mütessarıf ve kaymakamların sorumluluğuna verildi. Emri yerine getirmeyi reddeden memurlar yerlerinden alındı. Mesela Halep valisi Celal Paşa, kendi vilayeti sınırları içinde sürgün emrinin uygulanmasını reddetti. O, Talat tarafından görevinden alındı ve Konya'ya gönderildi. Orda da Halep'te davrandığı gibi davrandı. Konya'daki Ermenileri koruması altına aldı ve sürülenleri korudu. Bunun sonucu bir kez daha görevden alınması ve açığa alınması oldu. O, Türkiye'nin sahip olduğu en önemli ve hakkaniyetli valilerden biri idi. Bir başka vali, Diyarbakır valisi Reşid Bey ise, kendi vilayeti içinde, emredilmiş sürgün tedbirlerini uygulamayı reddeden iki kaymakamı kiralık katiller aracılığı ile öldürttü. Bir çok halde hükümetin tedbirlerine karşı çıkan Türk halka karşı da memurlar ve askerler tarafından terör uygulandı. 3. Ordu kumandanlığı mesela yayınladığı bir emirde Ermenilere destek olan her Türkün kendi evi önünde öldürüleceği ve evinin yakılacağı açıklanıyordu. Ermenilere herhangi bir şekilde destek "suçu" işleyen memurlar ise, derhal memurluktan uzaklaştırılıyor ve askeri mahkeme önüne çıkarılıyordu.

1.850000 Ermeniden 1.400000 sürgün edildi. Geriye 450.000 kaldı. Bunlardan 200.000 kadarı sürgün tedbirlerinin dışında tutuldu. Bunlar her şeyden önce İstanbul, İzmir, Halep'teki şehirli nüfustu. Halep'teki Ermenilerin sürülmemesinde Alman konsolos Rössler'in büyük yararlılığı olmuştur. O Rössler ki, Antant basınında adı sıkça Ermenilere karşı bizzat katliamlar düzenlediği hakareti ile anılmıştır. İzmir'de yine sıkça hakkında ölçüsüz kuşku yayılan general Liman von Sanders –biraz sonra kendisinden de dinleyeceğimiz gibi– Ermenilerin sürgün edilmesini engellemiştir. Aynı şeyi Mareşal von der Goltz da yapmıştır. Bağdat'a geldiğinde o, Ermenilerin Bağdat'tan Musul'a sürgün edildiğini, Musul'dan da "Fırat'a gönderileceklerini" yani ölüme gönderileceklerini öğrenmiştir. Von der Goltz bunun üzerine Musul valisine, kendisinin sürgünü yasakladığını açıklamıştır. Vali sürgün konusunda yeniden emir aldığını bildirdiğinde, von der Goltz bu durumda istifa ettiğini bildirmiştir. Ancak bu tavır üzerine Enver Paşa sürgün emrini geri çekmiş, ama von der Goltz'a yazısında da "Başkumandanlık yetkilerinin Türkiye'nin içişlerine karışma hakkı vermediği"ni de açıklamayı unutmamıştır.

İstanbul'da da Ermenilerin kitle halinde sürgününü engelleyen yabancı diplomatlar olmuştur. Burda izninizle kısa bir açıklama yapmak istiyorum: Bir çok yerde Ermeni katliamlarının, Ermeni tüccarların Türkleri sömürmesine duyulan bir tepkinin sonucu olduğu ve Ermeni tüccarlara kızan Türk halkın kendiliğinden bir hare-

keti olduğu yazılmaktadır. Önce şurası ispatlıdır ki, ne 1895/1896'daki, ne de son katliamların başlangıcında halkın kendiliğinden bir hareketi sözkonusudur. Gerek o dönemde, gerekse şimdi sözkonusu olan, Türk hükümetinin idari tedbirleridir. Tam da Ermeni tüccarların yoğun olduğu İstanbul, İzmir, Halep gibi şehirlerde, Ermeni nüfus fazla zarar görmemiştir. Tabii ki bunda "özgürlüğü satın alabilecek" durumda olmaları da rol oynamıştır. Buna karşılık, Ermeni nüfusun % 80'ini oluşturan Anadolu'daki tüm Ermeni köylü nüfusu ve zanatkarları, çöle göç ettirilmiş ve yok edilmiştir.

Ermeni nüfusun geri kalan 250.000 kişilik bölümü doğu vilayetlerinin Ruslar tarafından işgali sonucu techir tedbirlerinden kurtulmuş ve bunlar Kafkasya'ya göç etmiştir. Ruslar, o dönem Van Gölü'nün batı yakasına kadar ilerlemiştir. Daha sonra geri çekilirken, Ermenileri de beraberlerinde götürmüştür. Tabii ki bunu Ermenilere olan aşklarından yapmadılar. Çünkü Ruslar, aynı vilayetlere yeniden girdiklerinde, burdan göçmüş olan Ermenilere topraklarına, evlerine geri dönme izni vermemiştir. Nikolay Nikolayeviç'in genel kurmay başkanı olan o dönemde Kafkas cephesinde kumandanlık yapan Yanuşkeviç, Rusya'nın boşaltılmış bölgelere Türkiye'ye karşı geniş bir askeri kuşak oluşturmek için Ermeniler yerine Kürtleri ve Kozakları yerleştireceğini açıklamıştır. Kadet partisinin Duma'daki önderlerinden Milyukov bu siyasete karşı şiddetli eleştiriri getirmiş ve Rusların da Ermenilere, Türklerin yaptığını yapmak istediğini, "Ermenisiz bir Ermenistan"ın, bu siyasetin hedefi olduğunu açıklamıştır. Buna rağmen, Rusların ilerlemesinin 250.000 Ermeninin canını kurtardığı, buna karşı Rusların geri çekilmesinin onları topraklarından ettiği söylenmek zorundadır. Şimdi onlar Kafkasya'da çok dar bir alanda oturuyorlar, yıllar boyu açlık ve sefalet çektiler.

İster istemez, bu gibi tarihi gelişmeler nasıl mümkün oldu? sorusu çıkıyor ortaya. Bu soruya

Belgelerle Talat Paşa Davası

Der Prozeß
Talaat Pascha

Stenographischer Bericht
über die Verhandlung gegen den des Mordes an Talaat Pascha angeklagten armenischen Studenten Salomon Teilirian vor dem Schwurgericht des Landgerichts III zu Berlin, Aktenzeichen: C. J. 22/21, am 2. und 3. Juni 1921

Mit einem Vorwort
von
Armin T. Wegner
und einem Anhang

Die stenographische Aufnahme erfolgte durch Herrn Georg Elgard, Berlin-Grunewald, Humboldtstraße 13, unter Mitwirkung des Reichstagsstenographen Ludwig Becker, Berlin-Friedenau, Roldornstraße 1 und des Regierungsrates Dr. Müller, Mitgliedes des Stenographischen Landesamtes Braunschweig.

1 . 9 . 2 . 1
Deutsche Verlagsgesellschaft für Politik und Geschichte m. b. H. in Berlin W 8

mümkün olduğunca kısa cevap vermek istiyorum:

Ermeni sorunu kendiliğinden ortaya çıkmış bir şey değildir. O, Avrupa diplomasisinin bir yaratığıdır. Ermeni halkı Rusya ve İngiltere'nin siyasi çıkarlarının bir kurbanıdır. Bu iki gücün şarktaki rekabeti Kırım savaşına ve Berlin Kongresine dayanır. Londra ile Petersburg arasındaki diplomatik satranç oyununda Ermeniler kah ileri sürülen, kah rakibe sunulan piyon oldu. İnsani kaygılar, "hristiyanların korunması" vb. yalnızca bahane idiler. Abdul-Hamid 1895'te İngiltere, Rusya ve Fransa'nın dikte ettiği reform planını imzalayıp, ardından da bir dizi katliamlara giriştiğinde Lord Salisbury Ermeni sorununun İngiltere için artık kapandığı açıklamasını yaptı. Prens Lobanov da Sultan'a, Rusya'nın reformların peşine düşmeyeceği konusunda garanti verdi. Sultan bundan gerekli sonuçları çıkardı. Reform planını zorlayan 1894'teki Sassun katliamı bin Ermeninin canına mal olmuştu. Reform planı ertesi 1895/1896'da gelen katliamlarda 100.000 Ermeni canını yitirdi. Yine 1913'deki bir reformu izleyen 1915/1918 katliamları bu kez 1 milyon kurbana mal oldu. 1894-1895-1915'e denk düşen 1000-100.000-1.000.000 şeklindeki tablo, dünya tarihi açısından önemli katliamlar tablosunda eşini boş yere arayan bir ateş eğrisi oluşturmaktadır. Bu araya, 1909 yılındaki 25.000 cana mal olan bir katliam daha sıkışmıştır.

6 büyük gücün imzaladığı Berlin anlaşmasının 61. maddesine rağmen; İngiltere'nin hristiyanları koruma ve Ermeni reformları için garantör olduğunu ilan ettiği 1878 Kıbrıs açıklamasına rağmen; Sultan'ın İngiliz-Fransız-Rus reform planının altındaki imzasına rağmen, güya garanti verdiklerini korumak veya suçluları cezalandırmak için büyük güçlerin hiç biri parmağını bile oynatmamıştır. Bugüne kadar Ermeniler hep İngiltere-Fransa-Rusya arasındaki diplomatik oyunda amaca uygun araç olarak kullanılmıştır. Almanya, Alman

belgelerinin ispatladığı gibi, Berlin Kongresi'nden bu yana Ermeni sorununda iyi niyetli ve anlayışlı bir tavır takınmış ve bütün dünyada bunun için, Sultan'ın ve Türk hükümetinin tüm kötü eylemlerinin arkasındaki güç olarak karalanmıştır.

(Johannes Lepsius, burda tam bir "Alman yurtseveri" olarak, yani Alman emperyalizminin çıkarlarını objektif olarak savunan biri olarak konuşmakta; Alman emperyalizminin bu katliamlardaki rolünü aklayıcı bir tavır takınmaktadır. Sonuç olarak Ermeni sorununu "techir" adı altındaki yok etme siyaseti ile çözmeye çalışan Osmanlı Devleti, Alman emperyalizmi ile savaşta aynı taraftadır ve katliamlar Alman sorumluların gözü önünde, bilgisi dahilinde olmuştur. /YN)

İngiltere ve Rusya'nın diplomasi oyunu sonucudur ki, Sultan ve Jön-türkler, Ermenileri Türkiye'nin birliği konusunda en tehlikeli halk grubu olarak görmeye başlamıştır. Abdul-Hamid'in çıkardığı sonuç şu olmuştur: Avrupa Bulgaristan tarafını tuttuğunda, ben Bulgaristan'ı kaybettim. Şimdi Ermenilerle gelip, Doğu Anadolu'yu koparmak, Türkiye'yi parça parça yutmak istiyorlar". Ermenilere karşı takibat çılgınlıklarının, katliamlarının geldiği yer burasıdır.

Buna rağmen, Ermeni reformları bu güçlerin siyasi programı içinde kalmıştır. 1913'te yeniden gündeme gelmiştir. Rus ve Alman elçiler bu konuda pazarlıklar yürütmüştür. İngiltere geride durmuştur. Bu görüşmelerden de Osmanlı hanedanlığı'nın kabul ettiği bir reform planı çıkmıştır. Anlaşmaya göre, iki Avrupalı genel müfettiş bu reform planının gerçekleşmesine nezaret edecekti. Ama olmadı. Savaş başladı. Müfettişler evine gönderildi. 1913'te İstanbul'da bunlar olurken, ben İstanbul'da idim. Görüşmeler sırasında, reform konusunda dış güçlerin baskısı Jön-türkleri aşırı ölçüde kızdırıyordu. Rusya ile Almanya'nın Ermeniler konusunda anlaşarak Ermenilerin istekleri doğrultusunda bir reform planı dikte ettirmesi ise onları çileden çıkartmıştı. O dönemde Jön-türkler Ermenilere şunu diyordu: "Eğer siz Ermeniler bu reformlardan elinizi çekmezseniz, öyle şeyler olacaktır ki, Abdul-Hamid döneminin katliamları yanında çocuk oyuncağı kalır".

Genç-türkler devrimi Ermenilerle birlikte yaptılar. Önderler birbirleri ile dosttular ve seçimlerde birbirlerini destekliyorlardı. Savaşın ilk aylarında da aralarında her şey barışçı görünüyordu. Ama 24/25 Nisan gecesi bütün İstanbul'da şaşkınlık yaratan bir biçimde, Ermeni toplumunun öne çıkan 235 aydını tutuklandı, hapise kondu, sonra Anadolu'ya sürgün edildi. Sonraki günlerde tutuklamalar sürdü. Bütün olarak 600'a yakın tutuklama oldu. Bunlardan yalnızca 15'i hayatta kalmıştır. Burda sözkonusu olan, tüm İstanbul Ermeni aydınları idi. Talat'ın kişisel dostu olan Osmanlı Meclisi üyesi Vartkes henüz tutuklanmamıştı. Talat'a gidip ne olduğunu sorduğunda, aldığı cevap şu oldu: "Bizim zayıf olduğumuz dönemde siz boğazımıza çöküp Ermeniler için reform meselesini gündeme getirdiniz. Şimdi dönem değişti. Biz güçlüyüz. Bu fırsattan faydalanıp sizi öyle bir dağıtacağız ki, en azından elli yıl bir kez daha reform filan gibi düşünceler aklınıza gelmesin!". Vartkes'in "yani siz Abdul-Hamid'in eserini sürdürmek niyetindesiniz" dediğinde, Talat'ın cevabı tek kelime idi: "Evet!".

Söylediklerini yaptılar! İstanbul'daki askeri mahkemedeki duruşmalar "Journal Officiel"de yayınlandığı gibi, şu gerçekleri ispatlamıştır: Techir kararını alan Genç-türk komitesidir. Talat, bu komitenin ruhu ve güçlü adamı olarak yok etmeyi emreden kişidir ve vahşeti engellemek için de en küçük bir girişimi bile yoktur. Alman ve Türk belgeleri ile bu ispatlıdır.

Ben bu açıklamaları, değişik güçlerin diplomatik oyunlarının önce Abdul-Hamid'in, sonra da Genç-türklerin Ermenilere karşı nasıl güvensizlik duymalarına yol açtığını ve onları Ermenileri yok etmenin en iyi çözüm olduğu sonucuna nasıl götürdüğünü göstermek için yaptım. Bu yok etme, binlerce, onbinlerce durumda, burda tanıkların anlattığı biçimleri aldı.

SAVUNMA AVUKATI WERTHAUER: Siz Rusya ile İngiltere arasındaki diplomatik oyunların Ermenilerin yok edilmesine katkıda bulunduğunu söylediniz. Neden?

BİLİRKİŞİ LEPSİUS: Çünkü onlar bu tavırları ile Ermenilerin bağımsızlığını destekleyecekmiş gibi korku verdiler. Böyle bir şey Türkiye'nin birliğini tehdit ederdi.

SAVUNMA AVUKATI WERTHAUER: Türklerin müslüman, Ermenilerin hristiyan olduğu, düşmanlığın yüzyıllarca geriye gittiği söyleniyor.

BİLİRKİŞİ LEPSİUS: Pantürk-Panislam, içinde hristiyanlara yer olmayan bir imparatorluk yaratmak şeklindeki fantastik düşünce, ancak komite (İttihat ve Terakki Cemiyeti kastediliyor /ÇN) ve Enver Paşa döneminde ortaya çıkmıştır.

SAVUNMA AVUKATI WERTHAUER: Yani "Tüm Alman", "Tüm Rus" denildiği gibi, Türk olmayanları yok etmeye yönelik bir "Tüm Türk" denebilir mi?

BİLİRKİŞİ LEPSİUS: Evet.

SAVUNMA AVUKATI WERTHAUER: Ermeniler Türkiye'nin sınırları içinde kalan ezilen son hristiyan halk durumunda idi. Bütün Balkan ülkeleri ve Türkiye'nin geçmişte egemen olduğu ülkeler daha önce ayaklanmış ve Türk egemenliğinden kurtulmuştu. Ermenilerin de aynı şeyi yapmasını engellemek için Ermenilerin yok edilmesi kararlaştırıldı. Böyle bir görüş doğru mudur?

BİLİRKİŞİ LEPSİUS: Evet. Kont Metternich, İstanbul'da 1918'de Alman konsolosu idi. 30 Haziran tarihli raporunda şöyle diyor: "Ermeniler bitti. Türk haydutlar şimdi sabırsızlıkla Yunanistan'ın Türkiye'ye saldıracağı anı bekliyor. Grek unsuru, Türkiye'nin kültür unsurunu oluşturuyor. Ermeniler nasıl yok edildi ise, onlar da yok edilecek". Kont Metternich sorunu böyle görüyordu.

("Der Prozess Talat Pascha" 1921. Pogrom yayınlarının 1980'deki tıpkıbasımından sayfa 56, 61 arasından çevrilmiştir.)

■

Örgütsel Konferans Kararları Üzerine IV :

Kuzey Kürdistan Seksiyonu

(Elimize geçen TKP/ML(BOLŞEVİK)'in bir açıklamasını olduğu gibi yayınlıyoruz.)

ÖRGÜTSEL Konferansımızın yerine getirdiği görevlerin neler olduğunu Bolşevik Partizan Sayı 46'da yayınlanan bir yazıda şöyle özetlemiştik:

"TKP/ML(BOLŞEVİK)'in parti içi ve çevresinde yoğun bir hazırlık sonrasında 1988 yazında gerçekleştirdiği birinci örgütsel konferansta, örgütsel inşanın özel sorunları üzerinde durularak ÖRGÜTSEL ALANDA BOLŞEVİKLEŞME yönünde atılacak somut adımlara temel olacak çok önemli ilkesel ve somut kararlar alındı." (Bolşevik Partizan Sayı 46, sayfa 8)

Sözkonusu kararlardan biri de, "Partinin Yapısı"nın tüzükte ortaya konan bölümünde "Kuzey Kürdistan Seksiyonu" bağlamında alınan karardır. Bu bağlamda eski tüzüğümüzü eleştirdiğimiz bölümde de şu değerlendirmeyi yaptık:

"Eski tüzüğümüz, Kuzey Kürdistan'daki örgütlenmeyi, diğer bölge örgütlenmeleri düzeyinde ele almakta; Kürdistan bölgesinin kendine özgü milli sorunlarının orada özel bir örgütlenme gerektirdiğini kavramamaktadır."

(Bolşevik Sayı 23, sayfa 14)

Eski tüzüğün bu yanlışını gidermek için, yeni tüzüğümüze bu konuda şu madde alınmıştır:

"TKP/ML(B), Kuzey Kürdistan'da, bölgenin milli özelliklerini dikkate alan seksiyon örgütlenmesi oluşturur.

– Kuzey Kürdistan seksiyonu, tüm Kuzey Kürdistan bölgesinde yaşayan tüm milliyetlerden komünistleri kendi çatısı altında örgütler.

– Seksiyon, parti programını ve parti siyasetini bu bölgede hayata geçirme yükümlülüğüne sahiptir. Kürdistan'la ilgili tüm sorunlarda parti programı çerçevesinde özerktir.

– Seksiyon merkezi, doğrudan doğruya TKP/ML(B) Merkez Komitesine bağlı olarak oluşturulur." (Bolşevik Sayı 23, sayfa 6)

Bu karar, örgütlenme sorunu yanında, Marksist-Leninistlerin ulusal soruna bakış açısını da gösterdiği için de önemlidir. Bu karar öncelikle egemen Büyük-Türk şovenizmine karşı ve bunun yanında ve buna bağlı olarak Kürt milliyetçiliğine karşı, Marksist-Leninist tavrın ne olması gerektiğini ortaya koymaktadır. Kararın nasıl anlaşılması gerektiği ve çıkış noktasının ne olduğu konusu, Konferansımız'daki konuşmalarda şöyle tespit edilmektedir:

"Kuzey Kürdistan Seksiyonu biçiminde bir örgütlenmenin aslında şu anda Kürt ulusu için ayrılma hakkı savunulmasına rağmen, *ayrılmanın* savunulmadığı; komünistlerin planının Kuzey Kürdistan'ın ayrılması olmadığı; planın Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryasının ve emekçi halklarının ortak devrimi sonrasında, biçimi Kürt ulusunun kendi isteği temelinde belirlenecek bir şekilde, gönüllü temelde birliğinin sağlanması olduğu..." (Konferans Raporu, sayfa 52)

"Kürdistan Seksiyonu biçiminde bir örgütlenmenin, bir partinin *bölge örgütü* olarak örgütlenmesinden nitelik olarak ayrı olduğunun; Kürdistan Seksiyonunun DABK'ın başka bir ismi olmadığının, bu seksiyonun gelişme perspektifinin TKP/ML(B)'nin diğer bölümleri *ortak bir program* temelinde birliği olan ve fakat kendi içinde ayrı bir örgütsel yapısı olan, bir anlamda ayrı bir parti..." (Konferans Raporu, sayfa 53) olduğu biçiminde ortaya konmuştur.

Sözkonusu kararı ve ne anlama geldiğini açıkladıktan sonra, karara temel olan, "bir devrim, ortak program, ortak örgütlenme" ve "bölgesel özerklik" anlayışının neye dayandığını ortaya koyalım.

ÖRGÜTLENMEDE ÇIKIŞ NOKTASI NEDİR ?

Her sorunda olduğu gibi, bu sorunda da çıkış noktamız, Marksizm-Leninizm ve onun klasikleridir; özellikle de bu sorunu daha detaylı ortaya koyan Lenin ve Stalin'dir. Her komünist partinin örgütlenmesinde çıkış noktası, ***uluslar değil, tüm ulusların proletaryasıdır.*** Stalin yoldaşın 1904'te yazdığı "Sosyal Demokrasinin Ulusal Soruna İlişkin Anlayışı Nedir?" makalesinde, "ulusal sorunun" içeriği konusunda verdiği cevap şudur:

"Milletler arasına dikilmiş olan ulusal çitler nasıl yıkılabilir, Rusya'nın proleterlerini olabildiğince birbirine yaklaştırmak ve onları daha sağlam bir biçimde birleştirebilmek için ulusal içe kapanıklık nasıl ortadan kaldırılabilir?

Sosyal-demokraside "ulusal sorunun" içeriği budur."

(Stalin, Cilt I, sf. 52, İnter Yay.)

Stalin'in ortaya koyduğu bu içerik, Bolşeviklerin ulusal soruna yaklaşımında temel olan ve geçerliliğini günümüzde de aynen koruyan temel bir yaklaşımdır. Bu temel yaklaşımdır ki, Bolşeviklerin hakim ulus şovenizmine karşı olduğu gibi, ezilen ulus milliyetçiliğine karşı da mücadeleyi doğru bir biçimde yürütmelerini sağlamıştır. Ayrı ayrı ulusal partilere bölünmeyi önerenlere karşı Stalin, RSDİP' nin yaklaşımını ortaya koyarken şöyle demektedir:

"Görüldüğü gibi bize, başında ortak bir merkezi olan Rusya'nın tek bir partisi halinde birleşmemiz değil de, bir çok yönetici merkezi olan bir çok partilere bölünmemiz salık veriliyor ve bütün bunlar sınıf birliğinin güçlendirilmesi uğruna yapılıyor! Biz, çeşitli milletlerin proleterlerini birbirine *yakla*ş*tırmak* istiyoruz, bunun için ne yapmalıyız, diye soruyoruz. –Proleterleri birbirinden uzaklaştırırsanız amaca ulaşırsınız! diye yanıt veriyorlar sosyal-demokrat federasyoncular. Biz, proleterleri bir partide birleştirmek istiyoruz, bunun için ne yapmalıyız, diye soruyoruz. – Rusya proletaryasını ayrı partilere parçalarsanız amaca ulaşırsınız! diye yanıt veriyorlar sosyal-demokrat federasyoncular. Biz ulusal çitleri yıkmak istiyoruz, ne önlemler almalıyız, diye soruyoruz. – Ulusal çitleri örgütsel çitlerle güçlendirirseniz amaca ulaşırsınız! diye yanıt veriyorlar. *Ve bütün bunlar bize, aynı politik koşullar altında mücadelesini sürdüren, bir ve aynı düşmana sahip olan Rusya'nın proleterlerine salık veriliyor!* Kısaca bize denen şudur: Düşmanları sevindirecek şekilde hareket edin ve ortak amacınızı kendi ellerinizle gömün!"

(Stalin, age. sayfa 52)

Alıntının kendisinden de açıkça görüldüğü gibi, örgütlenmede çıkış noktası ayrı uluslarının proleterlerinin, ayrı ayrı örgütlenmesi değil, tam tersine, bütün ulusların proletaryasının *tek bir partide* örgütlenmesidir.

Tek bir partide örgütlenmesinin gerekçesi de, "aynı politik koşullar altında mücadelesini sürdüren, bir ve aynı düşmana sahip" olmalarıdır.

(Çarlık Rusyası'nda *tek bir partide* örgütlenme hedefine, tarihi olarak milli bölgelerde birbirinden bağımsız olarak ortaya çıkmış değişik komünist parti ve örgütlerin uzun ve zorlu mücadeleler sonrası bir partide birleştirilmesi sürecinde varılmıştır. Açıktır ki, benzer bir gelişme, yani değişik bölgelerde birbirinden bağımsız olarak komünist parti ve örgütlerin ortaya çıkması, başka ülkelerde de mümkündür. Ama bu tek parti yaratmanın tek yolu değildir. İlkesel olan "aynı politik koşullar altında mücadele sürdüren, bir ve aynı düşmana sahip olan" uluslardan proleterlerin tek bir partide birleşmesidir. Bu birbirinden bağımsız olarak ortaya çıkmış komünist partilerin birleştirilmesi yoluyla da, en baştan merkezi bir yapıya bağlı olarak milli bölgelerde de merkezi yapıya bağlı kendi içinde özerk parti yapılanmaları oluşturma yoluyla da olabilir.)

Bugün, bu ilke Türkiye-Kuzey Kürdistan'a uygulandığında, değişik ulus ve milliyetlerden proleterlerin ayrı ayrı mücadele koşulları, ayrı ayrı düşmanları olduğunu savunmak, var olan gerçekleri tersyüz etmektir. Gerek ezen ulus olan Türk ulusundan proleterlerin, gerekse de ezilen ulus Kürt ulusunun ve değişik azınlık milliyetlerin proleterlerinin mücadele yürüttükleri politik koşulları ve düşmanı aynı düşman olan, faşist Türk devleti ve onun iktidarıdır.

İster proletarya ve diğer emekçi katmanların kurtuluşu söz konusu olsun, isterse de, ezilen ulus ve milliyetlerin kurtuluşu sözkonusu olsun; hepsinin kurtuluşunun önünde temel engel, faşist Türk devletidir. Kurtuluşa varmak için ilk adım, bu devletin yıkılmasıdır. O zaman, düşmanı aynı olan değişik uluslardan proleterleri uluslarına göre ayrı örgütlere bölme, ayrı ayrı devrim stratejilerini tespit etme, Marksizm-Leninizm'in örgütlenme ve devrim anlayışıyla kökten çelişmektedir.

Marksizm-Leninizm ile çelişen bu yaklaşım –PKK'nın verdiği mücadele sonucu da– Türkiye-Kuzey Kürdistan devrimci hareketi içinde son yıllarda kendisini daha da çok gösteren bir sapma halini almıştır. PKK'nın mücadelesini açık silahlı çatışmaya dönüştürdüğünün başlangıcında, yaptığı eylemleri "provokasyon" olarak değerlendirenler; mücadelenin uzun bir sürece dönüşmesi ve PKK'nın örgüt olarak da gelişmesini görmeleri sonucu tavırlarını değiştirip, "iki ayrı devrim" teorisini yapmaya başlamışlardır. Bu tavra en iyi örneklerden biri, yıllardır "halk savaşı", "bir devrim" teorisini savunan, TKP/ML'den ayrılıp, "Devrimci Partizan" adını alan kesimdir. Makalemizin amacı, değişik örgütlerin tavırlarını ortaya koymak olmadığı için, şu an kendimizi örnek verip geçmekle sınırlıyoruz.

Politik koşulların ve düşmanın aynı olmasına dayanarak, Stalin yoldaş partinin adının ne olduğunu şöyle ortaya koymaktadır:

"Her şeyden önce, Rusya'da etkinlik gösteren sosyal-demokrat partinin kendine *Rusya Sosyal Demokrat Partisi* (*Rus* Sosyal-Demokrat Partisi değil) dediğini anımsatmak gerekir. Bu bize açıkça, onun bayrağı altında sadece Rus proleterleri değil, Rusya'nın tüm *milliyetlerinin* proleterlerini topladığını, bu nedenle de bunların aralarına dikilmiş olan *ulusal çitleri* yıkmak için tüm önlemleri alacağını gösteriyor."

(Stalin Cilt I, sayfa 56, İnter Yay.)

Bizim de kendimize ***Türkiye Komünist Partisi/Marksist-Leninist(Bolşevik)*** dememiz, ***Türk*** K P/ML(B) dememememiz; Türkiye' nin bütün ulus ve milliyetlerinin, proleterlerinin (komünistlerinin) içinde örgütlendiği, örgütlenmesi gerektiğini açıkça ortaya koyan bir nitelendirmedir. Bu nitelendirmeye bazı Kürt milliyetçisi ve değişik örgütlerin, "misak-ı milli sınırlarını aşmadığı için şovenist bir pozisyondasınız" eleştirisi, soruna yüzeysel, milliyetçi ve ulusal içe kapanıklık temelinde gelen ve Lenin ile Stalin'e de yönelmek zorunda olan yanlış bir eleştiridir. Çok uluslu ülkelerde çıkış noktasının ne olduğuna dair Lenin şu tespiti yapmaktadır:

"Rusya'da ulusal, özerk ve bağımsız bir devlet kurma, şimdiye değin, bir tek ulusun, Büyük-Rus ulusunun ayrıcalığı olarak kalmıştır. Biz Büyük-Rus proleterleri, hiç bir ayrıcalığı savunmayız ve bu ayrıcalığı da savunmuyoruz. *Savaşımımızda belirli bir devleti kendimize*

temel olarak alıyoruz; o belirli devlet içindeki bütün ülkelerden işçileri birleştiriyoruz; biz hiç bir özel ulusal gelişme yolunu savunamayız, biz BÜTÜN olanaklı olan yollardan sınıf hedefimize doğru yürüyoruz. (abç) Ama biz, her türlü milliyetçiliğe karşı savaşmazsak, çeşitli ulusların eşitliği uğruna savaşım vermezsek o hedefe doğru yol alamayız. ..." (Lenin, "Ulusların Kendi kaderlerini Tayin Hakkı", sayfa 74, Sol Yay.)

Aynı düşmana sahip olmalarının zorunlu kıldığı, ortak örgütlenme, aynı zamanda Kürt ulusunun kurtuluşu için de gerekli olan örgütlenmedir. Kuzey Kürdistan'da özgür bir Kürdistan'ın kurulmasının temel koşulu, değişik uluslardan ve milliyetlerden proleterlerin ortak örgütlenip, ortak düşmanlarını yok etmekten geçer. Kuzey Kürdistan'da yaşayan Kürt ulusunun düşmanı da faşist Türk devletidir. Bu düşmanı yok etmenin etken silahı, ayrı örgütlenme değil, ortak örgütlenmedir. Lenin, Yurkeviç'le polemiğinde sorunu şöyle ortaya koyar:

"... Zaferi, ulusal baskıyı olanaksız kılacak olan gerçekten demokratik gücü bölmeye ve böylelikle zayıf düşürmeye çalışan Bay Yurkeviç, bu davranışıyla, yalnızca genel olarak demokrasinin değil, yurdu olan Ukrayna'nın çıkarlarına da ihanet etmektedir. Eğer Büyük-Rusya ve Ukrayna proleterleri birlik olarak hareket ederlerse, özgür Ukrayna bir gerçek *olabilir*; böyle birlik olmadan *özgür* Ukrayna da olanaksızdır." (Lenin, age, sayfa 29)

Gerçekten, özgür bir Kürdistan yaratmak isteyenler de, Lenin'in bu yaklaşımını temel almak zorundadırlar. Ve biz de, bu yaklaşımı temel aldığımız için, çok uluslu bir devlet olan Türkiye'de, bütün ulus ve milliyetlerden proleterlerin ortak hareketini sağlamanın yolu olarak, bir parti içinde birleşmeyi savunuyoruz. Bizim bu savunumuz, yeni bir savunu da değildir. Devamı ve gerçek sürdürücüsü olduğumuz TKP/ML'in kurucusu olan İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş, bu yaklaşımı ta 1972'de ortaya koymuştur.

İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş, sorunu şöyle tepit etmektedir:

"... milliyeti ne olursa olsun, bilinçli Türkiye proletaryası işçi ve köylü yığınlarını kendi bayrağı etrafında toplamaya çalışacak, bütün emekçi sınıfların sınıf mücadesine önderlik edecektir. Türkiye devletini kendine temel alarak, Türkiye içindeki bütün uluslardan işçileri ve emekçileri ortak sınıf örgütleri içinde birleştirecektir." (İ. Kaypakkaya, Seçme Yazılar, sayfa 227, Ocak Yay.)

"Marksist-Leninist hareket, işçi sınıfının ve diğer emekçilerin belli bir devlette, birleşik örgütlerde siyasi, sendikal, kooperatif, eğitsel vb. örgütlerde kaynaştırılmasını savunur. İşçileri ve emekçileri milliyetlerine göre ayrı örgütlerde toplama eğilimleriyle mücadele eder. ..." (age., sayfa 258)

Özetlersek, aynı politik koşullar altında mücadele eden, aynı düşmana sahip olan değişik uluslar ve milliyetlerden proleterlerin, ***tek bir partide*** örgütlenmeleri komünislerin çıkış noktası olmak zorundadır. Aynı düşmana sahip olanları ayrı örgütlere bölmek, başta proletaryanın sınıf mücadelesine ve aynı zamanda ezilen ulus ve milliyetlerin özgürlük davalarına ihanet etmektir. Birliğin olmadığı koşullarda, bu birliğin yaratılması için mücadele, yürütülmesi gereken temel mücadeledir. Birliği sağlamanın yolu da, başta ezen ulus şovenizmine olmak üzere, her türlü milliyetçiliğe karşı savaşımdan geçer.

ÖRGÜTLENMEDE ORTAK BİR PROGRAM TEMELİNDE YEREL KOŞULLARA GÖRE ÖZERKLİK

Aynı politik koşullar ve aynı düşmanın varlığı, ayrı ayrı devrim stratejileri ile ayrı programları değil; bir devrim stratejisi ve ortak bir programı zorunlu kılar. Bir devrim stratejisine ve ortak bir programa sahip olmak ise, ortak örgütlenmeyi gerektirir. Fakat, ortak bir program temelinde örgütlenmek, değişik bölgelerin farklılıklarını, gözönüne almamak anlamına gelmez.

İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın doğru olarak ortaya koyduğu yaklaşımını yukarıda da aktardık. Bu doğru yaklaşımına rağmen, İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın ortaya koymadığı şey, Kuzey Kürdistan'ın özelliklerini gözönüne alan farklı bir örgütlenmenin gerekliliğidir. Bu bağlamda Örgütsel Konferansımızın çizgimizi geliştirdiği yön de bu yöndür. Kuzey Kürdistan'ın milli özelliklerini gözönüne alarak, ortak bir program temelinde örgütlenme, ne bütünü ile ayrı parti olma anlamında ayrı bir örgütlenmedir, ne de Kuzey Kürdistan'ın milli özelliklerini gözardı eden bir örgütlenme biçimidir.

Kararda da açıklandığı gibi, "Seksiyon ... Kürdistan'la ilgili tüm sorunlarda parti programı çerçevesinde özerktir". Böyle bir örgütlenme biçimi ardında yatan anlayış, yine Lenin'e ve Stalin'e dayanmaktadır.

"Ulusal Sorun Üzerine Tezler" başlıklı makalesinde, sözkonusu tezlerin 8.'de Lenin şöyle der:

"8. Bu durumda, Rusya'daki tüm iktisadi ve siyasal koşullar, sosyal-demokrasinin, bütün ulusal-toplulukların işçilerini, koşulsuz olarak, herhangi bir ayrım yapmaksızın bütün proleter örgütlerinde (siyasal örgütler, işçi birlikleri, kooperatifler, eğitim örgütleri, vb.) *birleştirmesini* gerektirir. Parti federatif bir yapıda olmamalı, ulusal sosyal-demokratik gruplar kurmamalıdır; belli bir bölgede her türlü ulusal-topluluğun proleterlerini birleştirmeli, propaganda ve uyarma çalışmalarını, yerel proletaryanın kullandığı *tüm* dillerde yürütmelidir; tüm ulusal topluluklar işçilerinin her türlü ulusal ayrıcalığa karşı ortak savaşımını ileri götürmeli, yerel ve bölgesel parti örgütlerinin özerkliğini tanımalıdır."

(Lenin, "Ulusal Sorun ve Ulusal Kurtuluş savaşları", sayfa 101, Sol Yay.)

Stalin yoldaş da, "Marksizm ve Ulusal Sorun" adlı makalesinde, Avusturya sosyal-demokratlarına ve Bund'a karşı polemiğinde sorunu, şöyle ortaya koyar:

"Böyle bir duruma karşı tek çıkar yol, enternasyonalizm ilkelerine dayanan örgütlenmedir.

"Rusya'nın bütün milliyetler işçilerinin hemen *tek ve birleşmi*ş topluluklar içinde toplanması, bu

toplulukların *tek* bir parti içinde birleştirilmesi –görev işte budur.

"Partinin bu kuruluş biçiminin, *bölgelerin* tek bir bütün içindeki, parti içindeki geniş bir özerkliği dıştalamadığı, ama içtelediği kolay anlaşılır."

Stalin, "Marksizm ve Ulusal Sorun, Sömürgeler Sorunu", sayfa 77, Sol Yay.)

RSDİP'nin örgütlenme biçimi de, ortak bir program temelinde ve bölgelere göre özerklikleri olan, örgütsel bir yapı temelinde yükselmiştir. Bizim de örnek alıp dayandığımız, Bolşevik Partisi'nin örgütlenme biçimidir. Dünya Komünist Hareketi'nin en parlak örneğini oluşturan Bolşevik Partisi, komünist olma iddiasında olan herkesin örnek olarak alması da, tarihin zorunlu kıldığı bir gerçekliktir.

BU NOKTADA GÖRÜŞLERİMİZİN GELİŞİM SÜRECİ

Örgütsel Konferansımızın çizgimizi geliştirdiği yönün, Kuzey Kürdistan'ın milli özelliklerini gözönüne alarak, ortak bir program temelinde ve fakat diğer bölgelerden farklı bir örgütlenmenin gerektiğini ortaya koymasıdır dedik. Peki, Örgütsel Konferansımıza kadar ki dönem de tavrımız ne idi? Buraya nasıl gelindi? sorularına da kısaca açıklık getirmek gerekmektedir.

Bu bağlamda tespit edilmesi gereken esas olgular şunlardır: Bizim, TKP/ML'den, TKP/ML (BOLŞEVİK) olarak ayrılmamızdan sonra, seksiyon düşüncesi ilk olarak II. Konferansa sunulan karar tasarısına gelen eleştiri ve öneriler içinde şu şekilde getirilmiştir: "Türkiye Kürdistanı'nda parti merkezine bağlı bir kol (seksiyon) oluşturulmalı, imkanların elverdiği ölçüde, bu konuda uzmanlaşmaya gidilmelidir". (Bolşevik sayı 3, sayfa 73)

Sözkonusu bu öneriye, Merkez Komitesi'nin verdiği cevap ise şudur: "Seksiyon önerisi: Üzerinde önümüzdeki dönemde tartışılması gerekli bir sorundur. İlke olarak yanlış değildir". (age. sayfa 74)

Yani o zamanki Merkez Komitemiz, seksiyonun ilkesel olarak yanlış olmadığı ve fakat açıklığa kavuşturulması için, tartışılmasının gerekliliğini vurgulamıştır. O dönem kardeş örgtlerimiz olan MLPÖ (Avusturya Marksist-Leninist Partisi), GdS (Akıma Karşı) ve WBK (Batı Berlinli Komünist) ile tartışmalar içinde öne çıkmayan bir sorun olmasına rağmen, şu veya bu ölçüde sorunun değişik yanlarına değinilmiştir. Örneğin: "Doğu Anadolu" tanımının kullanılması bağlamında tartışılan yerde, şu tespit yapılmıştı:

"... Yine de bu kavram Doğu Anadolu bölgesinde var olan ve parti inşasında çok önemli bir sorun olan milli sorunun varlığını açıkça ortaya koymayan bir kavram olduğu için, onun kullanılması yerine "Kürdistan bölgesi" demek bize daha doğru görünüyor. Bugün geldiğimiz yerde, Kürdistan bölgesinde ve milli azınlıkların yoğun olduğu bölgelerde; bu özellikleri dikkate alan, milli bölgelerde "bölgesel özerklik" sistemini gerçekleştiren bir parti inşası bize doğru görünüyor. " (Bolşevik Sayı 13, sayfa 65)

Sorunun gelinen yerde olumlu olarak bu şekilde ortaya konmasının yanında, bizim eksikliğimiz de şu şekilde ortaya konmuştur:

"Bu bağıntıda bizim eksikliğimiz, "milli bölgeler"de parti inşasının nasıl olması gerektiği konusunda bütün parti içinde kollektif bir tartışma sonucu kesin bir görüşe varmamış olmamızdır. Yoksa, Kürdistan bölgesinde "seksiyon" örgütlenmesi önerisi, hem TKP/ML'in II. Konferansına hazırlık aşamasında, hem daha sonra çeşitli yoldaşlarımız tarafından savunulmuştur. Sorunun kesin çözüme bağlanmamış olması, hiç bir şekilde "sosyal-şovenizm", "Türk-şovenizmi"nin vb. ifadesi olarak nitelendirilemez." (Bolşevik Sayı 13, sayfa 66)

III. Konferansa sunulan Merkez Komitesi Faaliyet Raporu'nda ikili görev sorunu tartışılırken, bu yaklaşım şöyle yansımaktadır:

"Ama böyle bir gelişme durumunda ("milli" bölgesel örgütler kurulduğunda) her milli bölgede bulunan örgütün –hangi milliyetten olursa olsun *bütün üyelerinin*– milliyetçiliğe karşı mücadelede esas görevi, o bölgenin milliyetçiliğine karşı mücadele olacaktır." (Bolşevik Sayı 9, sf. 75)

Merkez Komitesi Faaliyet Raporu'nun bu bölümüne III. Konferans içinde herhangi bir eleştiri gelmemiştir.

Gelişim seyri içinde, gittikçe açığa çıkıp berraklaşan, Kuzey Kürdistan Seksiyonu anlayışı, Örgütsel Konferans öncesi, en açık şekli ile I. Olağanüstü Parti Konferansı'nda ortaya konmuştur. Türkiye-Kuzey Kürdistan'da durum ortaya konulurken ek olarak şu tespit ve öneri getirilmektedir:

"... Özellikle Türkiye'de devrimin temel ittifakı olan işçi-köylü ittifakını sağlamanın en önemli alanlarından biri olan (Kürdistan milli hareketi ile bağ) alan olması ve diğer yandan gelişmekte olan bir alan olan bu alana en baştan yerleşmeye çalışmak ve var olan bağların sağlamlaştırılmaya çalışılması gerektiğini düşündüğünü; buna uygun olarak da kadroların açıktır ki çok büyük bir bölümü büyük sanayi merkezlerinde, orada da büyük fabrikalara yönlendirilmesi gerekirken; az da olsa, özellikle Kürt olan bir bölümünün de Kuzey Kürdistan'a, onların da tabii o bölgenin en ileri kesimlerine şimdiden yerleştirilmesinin, Kürdistan seksiyonunun yaratılması için somut adımlar atılmasının doğru olacağını düşündüğünü belirtti. Gücümüzün azlığı dikkate alınarak, bu alanda çok şeyler yapılması beklentisine kapılınmaması gerektiğini, yine de bu perspektif doğrultusunda somut adımlar atılması gerektiğini düşündüğünü, sorunun örgütse' konferansa kadar bir dizi yönüyle tartışılıp, örgütsel konferansta çözüme kavuşturulmasının doğru olacağını savundu." (Bolşevik sayı 21, sayfa 220)

Örgütsel Konferans'ın hazır-

> RSDİP'nin örgütlenme biçimi de, ortak bir program temelinde ve bölgelere göre özerklikleri olan, örgütsel bir yapı temelinde yükselmiştir. Bizim de örnek alıp dayandığımız, Bolşevik Partisi'nin örgütlenme biçimidir.

lıkları içinde, gözönüne alınan bu öneri temelinde tartışılıp, devrimci kamuoyuna da belgeleriyle sunduğumuz karar alınıp, bu sorun, Parti iradesini en yüksek düzeyde temsil eden Konferans tarafından çözümlenmiştir. İşte bu konuda, sorunun ortaya konmasında gelişim seyri kısaca böyledir.

MİLLİ MESELEDE İKİLİ GÖREV VE BUNUN ÖRGÜTSEL İFADESİ

Gelişim seyrini ortaya koyduktan sonra, biraz da Kuzey kürdistan Seksiyonu'nun ulusal sorunda, ikili görev ile ilgili bağıntısına değinelim.

Marksist-Leninistler, ulusal sorunu tartışırken, ulusların ezen ve ezilen uluslar olarak ayrıldığı temel yaklaşımından yola çıkarlar. Bu temel yaklaşımdan yola çıktıkları içindir ki, ezilen ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma haklarını en başa koyup, kayıtsız-şartsız savunurlar. Bu hakkı savunmak ile, bütün ulusların proleterlerini birleştirmek, birbirleri ile çelişen şeyler değil, tam tersine, birbirini bütünleyen, proleter enternasyonalist tavrın iki yönüdür.

Bu konuda Lenin şöyle demektedir:

"*Gerçek yaşamda* Enternasyonal, ezen ve ezilen uluslara *bölünmüş* işçilerden oluşmaktadır. Eğer Enternasyonalin eylemi *birci olacaksa* propagandası her ikisi için aynı *olmamalıdır*. Sorunu, gerçek "bircilik"in (Dühringci bircilik değil), Marksist materyalizmin ışığı altında böyle görmemiz gerekir." (Marksizmin Karikatürü, sayfa 67)

Ezen ve ezilen uluslardan işçilere yapılacak propagandanın aynı olmaması, ezen ve ezilen ulusların işçilerinin görevininde —ikisinin enternasyonal birliğe hizmet etmesine rağmen— aynı olamayacağı anlamına gelir. Sözkonusu ikili görevi, Lenin şöyle ortaya koyar:

"Ezen ülkelerin işçilerinin enternasyonalist eğitimi, zorunlu olarak, her şeyden önce, ezilen ülkelerin özgürlüğü ve ayrılması ilkesinin savunulmasını içermelidir. Yoksa, ortada enternasyonalizm diye bir *şey kalmaz*. Bu propagandayı *yapmayan* ezen bir ulusun sosyal-demokratını, emperyalist ve alçak saymak, hakkımız ve görevimizdir. Sosyalizmin gerçekleşmesinden önce *ayrılma olasılığının* binde-bir olması durumunda bile, bu istem mutlak bir istemdir.

"İşçilerde ulusal ayrılıklar karşısında "ilgisizliği" geliştirmek görevimizdir. Bu, tartışma götürmez. Ama bu, *ilhakçıların* savunduğu "ilgisizlik" değildir. Ezen bir ulusun bireyi, küçük ulusların, eğilimlerine göre, *kendi* devletinin mi yoksa *komşu* devletin mi bir parçasını oluşturduğu ya da bağımsız olup olmadığı sorunu karşısında "ilgisiz" kalabilmelidir; eğer o, "ilgisiz" kalamıyorsa, sosyal-demokrat değildir. Enternasyonalist bir sosyal-demokrat olabilmek için, yalnızca kendi ulusunu *düşünmemeli*, bütün ulusların çıkarlarını, onların özgürlüğünü ve eşitliğini, kendi ulusunun *üzerinde* tutabilmelidir. "Teoride" bu noktada herkes görüş birliği halinde; ama uygulamada, ilhakçılara özgü ilgisizlik gösteriliyor. Kötülüğün kökeni buradadır.

"Bunun karşıtı olarak, küçük bir ulusun sosyal-demokratı, ajitasyonunun ağırlık merkezini bizim genel formülümüzün *son* sözcüğü üzerine getirmelidir; ulusların "serbestçe kabullendiği *birlik*". O, enternasyonalist olarak görevlerine sırt çevirmeden hem kendi ulusunun siyasal bağımsızlığından yana olabilir, *hem de* ulusunun bir komşu devlet (x, y,z, vb.) ile birleşmesinden yana olabilir. Ama o, her durumda küçük ulus darkafalılığına *karşı*, kendi içine kapanmaya *karşı* savaşım vermeli, bütünü ve geneli gözönünde tutmalı, özeli genel çıkara bağımlı kılmalıdır.

"Sorunu derinliğine incelememiş olanlar, ezen ulusların sosyal-demokratları "*ayrılma* özgürlüğü" üzerinde ısrar ederlerken, ezilen ulusun sosyal-demokratlarının "*birleşme* özgürlüğü" üzerinde direnmelerinin çelişki olduğunu düşünürler. Ama biraz düşününce, enternasyonalizme ve *bugünkü* durumdan hareket ederek, ulusların birbiriyle kaynaşmasına varabilmek için *başka* yolun olmadığı, olamayacağı anlaşılır."

(Lenin, "Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı", sayfa 187-188, Sol Yay.)

> Ezen ülkelerin işçilerinin enternasyonalist eğitimi, zorunlu olarak, her şeyden önce, ezilen ülkelerin özgürlüğü ve ayrılması ilkesinin savunulmasını içermelidir. Yoksa, ortada enternasyonalizm diye bir şey kalmaz. Bu propagandayı yapmayan ezen bir ulusun sosyal-demokratını, emperyalist ve alçak saymak, hakkımız ve görevimizdir.
> Lenin

Lenin'in burada ortaya koyduğu ikili görev, biz Türkiye-Kuzey Kürdistan'lı komünistlerin de önünde duran somut görevlerden biridir. Sözkonusu görevin çözümü için, esas hedefimiz büyük Türk şovenizmi iken, proleterlerin enternasyonal birliğini gerçekleştirebilmenin ön şartı olan, her türlü milliyetçiliğe karşı mücadele, bu somutta da Kürt milliyetçiliğine karşı da mücadele edilmesi kaçınılmaz olan bir gerekliliktir. Kuzey kürdistan bölgesinde ezilen ulus milliyetçiliğine karşı mücadele, işçi ve emekçilerin diğer uluslardan sınıf kardeşleri ile gönüllü bir birliğini, milletler arasına dikilmiş olan ulusal setlerin yıkılmasını sağlama görevi, bu bağlamda Kuzey Kürdistan Seksiyonu'nun öncelikli görevidir.

Ulusal sorunun çözümünde temel yaklaşım, enternasyonalizmin gerçekleşmesinin ön —olmazsa olmaz— koşulu, ***ezilen ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkının kayıtsız-şartsız savunulması ve tüm uluslardan proleter ve emekçilerin birliğinin ve kardeşliğinin sağlanmasıdır.*** Bunun için de, Kuzey Kürdistan bölgesi dışında olan örgütlülük "ayrılma özgürlüğü" üzerinde ısrar ederken, Kuzey Kürdistan'daki Kuzey kürdistan Seksiyonu'nun ise "birleşme özgürlüğü" üzerinde ısrar ve bu yönde çalışma yürütmesi; ikili görevin hakkı ile yerine getirilebilmesinin örgütsel alandaki ifadesidir.

BUGÜN AYRILMAYA KARŞIYIZ ! FAKAT ASIL VE ÖNCELİKLE KARŞI OLDUĞUMUZ ZORAKİ BİRLİKTİR...

Seksiyon örgütlenmesinin ardında yatan anlayış, bununla da sınırlı değildir. Seksiyon örgütlenmesi, aynı zamanda ulusların kendi kaderini tayin, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını savunmamıza rağmen; somut olarak ayrılıktan yana olmadığımızı, ulusal sorunun çözümünde Bölgesel Özerklik anlayışını savunduğumuzu, bu anlayışı Kuzey Kürdistan'da yaygınlaştırıp, Türkiye-Kuzey Kürdistan proletaryası ve emekçi katmanların ortak devrimi sonrasında, Kürt ulusunun kendisinin karar vereceği bir biçimde, ayrılık ya da birliğin oluşturulması gerekliliğini ortaya koymaktadır.

Açıktır ki, değişik uluslardan proleter ve emekçilerin birliği, bizim varmak istediğimiz bir hedeftir. Bu hedefe varabilmek için de, ezilen ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını, en başa koyup, kayıtsız-şartsız savunmak zorunludur. Biz de, bu hakkı en başa koyup savunuyoruz ve bunu, değişik uluslardan işçilerin ve emekçilerin birliğini sağlamak için, ***mutlak bir istem*** olarak görüyoruz. Bizim, somut olarak ayrılıktan yana olmamamız, kesinlikle bu hakkı savunmamızla çelişmemektedir. Somut olarak ayrılmadan yana olmamamız, işçilerin ve emekçilerin birliğini sağlamanın hedefimiz olduğunu söyledik. Peki ama, eğer biz çalışmalarımız, örgütlenmemiz içinde bu hedefe varamadığımız ve Kürt ulusunun somut olarak ayrılıktan yana karar verdiği bir koşulda tavrımız ne olacaktır?

Bu soruya da cevabı İbrahim KAYPAKKAYA yoldaş daha 1972'de vermiştir. İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın tavrı şöyledir:

"Ulusların kendi kaderini tayin hakkı, belli bir ulusun ayrılmasının gerekliliği ile asla karıştırılmamalıdır. Marksist-Leninist hareket, ayrılma sorununu her özel meselede somut olarak ele alır, «bir bütün olarak sosyal gelişmenin ve sosyalizm için, proletaryanın sınıf mücadelesinin menfaatleri açısından yargılar ve tayin eder». Marksist-Leninist hareket, tasvip etmediği bir ayrılma kararında da zor kullanmayı, engel ve güçlük çıkarmayı kesinlikle reddeder. Sınırlar, milletin kendi iradesiyle tesbit edilmelidir. Bu, çeşitli milliyetlere mensup işçi ve emekçi yığınların karşılıklı güveni, sağlam dostluğu ve gönüllü birliği için zorunludur."

(İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, sayfa 256-257, Ocak Yay.)

İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın burada ortaya koyduğu tavır, Marksizm-Leninizm ile uygunluk içinde olan tek doğru yaklaşımdır. Bu tavrı, Lenin'in tavrı ile de karşılaştırıp, uygunluğunu gösterelim:

"Biz, sınırlar, halkın iradesiyle saptanmalıdır diyoruz. Rusya, sakın Kurland için savaşa girme! Almanya, ordularını Kurland'dan çek! İşte biz, ayrılma sorununu böyle çözüme bağlarız. Proletarya zora başvuramaz, çünkü o, ulusların özgürlüklerini elde etmelerine engel olmamalıdır. Ancak sosyalist devrim bir yöntem olmaktan çıkıp bir gerçek olduktan sonradır ki, "kahrolsun sınırlar" sloganı doğru bir slogan olacaktır. Ancak o zaman "Yoldaşlar bize gelin" diyeceğiz." (Lenin, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, sayfa 208-209, Sol Yay.)

Evet, Kürt ulusu somut olarak ayrılığı gündeme getirip dayadığı zaman, komünistlerin tavrı yukarıdaki tavır olacaktır. Biz ulusların ayrılmasından –somut koşullara bağlı olarak– yana olmasak da, bu hakkı engelleyecek her türlü zora karşıyız. Bu yaklaşım, ulaşmak istediğimiz hedefe –enternasyonal birliğe– ulaşmak için tek doğru yaklaşımdır. Şimdi de bölgesel özerklik konusundaki tavra geçelim:

> **Değişik uluslardan proleter ve emekçilerin birliği, bizim varmak istediğimiz bir hedeftir. Bu hedefe varabilmek için de, ezilen ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını, en başa koyup, kayıtsız-şartsız savunmak zorunludur.**

ULUSAL SORUNUN ÇÖZÜMÜNDE BÖLGESEL ÖZERKLİK

Bu bağıntıdaki yaklaşımı, İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın 1972'de ortaya koymasına rağmen; bugüne dek doğru dürüst bilinçlere çıkarılıp propagandası yapılmamıştır. İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın, Kürt ulusal sorununda komünistlerin nasıl bir göreve sahip olduğu ve sorunun çözümüne getirdiği çözümleme şöyledir:

"... Türkiye'de komünist hareket ancak Türkiye sınırları içindeki milli meseleyi en iyi, en doğru çözüme bağlamakla yükümlüdür. ..." (İ. Kaypakkaya, Seçme Yazılar, sayfa 216, Ocak Yay.)

Ve daha sonra da, bu yükümlülüğün içini şöyle ortaya koyar:

"Demokratik halk diktatörlüğü sisteminde bütün milletlerin ve dillerin tam eşitliği garanti edilecektir. Hiç bir zorunlu dil tanınmayacak, halka bütün yerli dillerin öğretildiği okullar sağlanacaktır. Halk devletinin anayasası, herhangi bir milletin, her hangi bir imtiyaza sahip olmasını ve milli azınlığın haklarına her hangi bir tecavüzü kesinlikle yasaklayacaktır. Her ulusa kendi kaderini tayin etme hakkı tanınacaktır. Bütün bunların gerçekleşmesi için, özellikle yaygın *bölgesel özerklik* ve tamamen demokratik yerel kendi kendini yönetim gereklidir. Bu özerk ve kendi kendini yöneten bölgelerin sınırları ekonomik ve sosyal şartlar, nüfusun milli bileşimi vb. ... temeli üzerinde bizzat mahalli nüfus tarafından tayin edilecektir." (age. sayfa 259)

Bu yaklaşımın doğruluğunu ve gerek İbrahim KAYPAKKAYA yoldaşın, gerekse de bizim dayandığımız temel düşünceleri ortaya koymamız gerekiyor:

Lenin ve Stalin, sorunu tartıştıkları her yazıda, Bolşevik-

lerin tavrını ulusların kendi kaderlerini tayin, ayrılıp ayrı devlet kurma *hakkı* ile sınırlamışlardır. Lenin, "Ulusal Politika Üzerine" adlı makalesinde sorunu şöyle koyar:

"... Biz sosyal-demokratlar *her türlü* milliyetçiliğe karşıyız ve demokratik *merkeziyetçilikten* yanayız. Biz, aynı zamanda, yerel özelciliğe, bölge milliyetçiliğine de karşıyız; biz, *bütün öteki etkenler eşit olduğu taktirde*, büyük devletlerin, iktisadi ilerlemenin doğurduğu sorunları ve proletaryanın burjuvaziye karşı savaşımının getirdiği sorunları, küçük devletlerden çok daha başarılı olarak çözüme bağlayabilecekleri inancındayız. Ama biz, ancak serbest rızaya dayanan ve zorla kabul ettirilmeyen ilişkileri kabul ediyoruz. Her nerede, uluslar arasında *zora dayanan* bağlar görürsek, biz, her ulusun ayrılma gereğini vaaz etmeye asla kalkışmadan, her ulus için kendi siyasal kaderini serbestçe tayin etme *hakkını*, yani ayrılma hakkını azimle ve *kayıtsız-şartsız* savunuruz.

"Bu *hakkı* savunmak, tanımak ve ondan yana olmak, ulusların hak eşitliğini savunmaktır, zora dayanan bağlara karşı çıkmaktır, hangi ulus olarsa olsun, onun siyasal ayrıcalıklarına karşı savaşım vermektir ve bu yüzden de ayrı ayrı ulusların işçileri arasında tam bir sınıf dayanışmasını geliştirmektir." (Lenin, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, sayfa 137, Sol Yay.)

Bu yaklaşımın ötesinde Lenin, Rosa Luxemburg ile polemiğinde soruna şöyle yaklaşır:

"... Öteki sorunlarda olduğu gibi ulusların kendi kaderlerini tayin etme sorununda da, bizim her şeyden önce ilgilendiğimiz nokta, belirli bir ulusun içinde, proletaryanın kendi kaderini tayin etmesidir. Rosa Luxemburg, bu soruna da değinmekten kaçınmıştır. (age. sayfa 92)

Günümüzde, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da ulusal sorun konusunda, Lenin'in tavrına atıfta bulunanların bir bölümü sorunun sadece, ulusların kendi kaderlerini tayin, ayrılıp ayrı devlet kurma hakkı yanını alıp, Lenin'in çıkış noktası olarak aldığı, ***proletaryanın genel çıkarlarını*** gözardı etmektedir. Bu tavır Kürt örgütleri açısından, kendi milliyetçiliklerini örtmek için kullanılma durumundadır. Kendisini Marksist-Leninist ve Türkiye-Kuzey Kürdistan örgütü olarak adlandıranlar ise, değişik biçimlerde ortaya koymaktadırlar: Kimi "iki devrim stratejisi", kimi de "Kürt ulusunun ayrılması"nın bugün desteklenmesi gerektiği biçiminde savunmaktadırlar. Bu yaklaşımlar, görünüşte, Kuzey Kürdistan'ın "savunucusu" olmalarına rağmen, esas yönü ile Türk-şovenisti ve diğer yönüyle de ama Kürt milliyetçiliği pozisyonda konaklamaktadırlar. Biz faşist Türk devleti yerle bir edilmedikçe; Kuzey Kürdistan'da Kürt ulusunun kaderini gerçekten serbestçe tayin edebileceği şartların oluşmayacağını söylüyoruz. Türk faşist devleti, yıkılması ertesinde de planımız, Bolşeviklerin Rusya'daki planı gibidir. Biz bu planın gerçekleşmesi için ajitasyon propaganda yaparız.

Lenin'in S. G. Schaumjan'a 1913 tarihli mektubunda, Bolşeviklerin planının ne olduğu, hiç bir yanlış anlaşılmaya yer bırakmayacak şekilde şöyle ortaya konmaktadır:

"Özerklik, demokratik bir devlet inşası için bizim planımızdır. Ayrılma kesinlikle bizim planımız değildir. Ama biz, uluslara birarada yaşaması davasını, bağlantının bazen özgürce ayrılmadan sonra daha büyük olacağı şekilde budamış olan Büyük Rus aşırı gerici milliyetçiliği karşısında, ayrılma hakkından yanayız!"

(Leninizm Dizisi, Ulusal ve Sömürgeler Sorunu, sayfa 54, Almanca)

Lenin'in bu tespitleri, bugün Kuzey Kürdistan'ın ayrılması gerektiğini Marksizm-Leninizm adına savunanlara da cevaptır. Bizim ***ayrılma hakkını*** savunup ve fakat ***ayrılmayı*** savunmamamızı "Türk şovenisti" bir pozisyon olarak değerlendirenlerin; bu anlayışları temelinde Lenin'e ve Bolşeviklere de "Rus şovenisti" dememeleri kendi tutarsızlıklarıdır. Fakat, Bolşeviklerin tavırları ve deneyimleri, bu tür yaklaşımlara sahip olanların, proleter sınıf çıkarlarının savunulmasından uzaklaştıklarını açıkça ortaya koymaktadır.

Bolşeviklerin ayrılma hakkını, proleterlerin birliğini sağlamak için, demokrasinin bir istemi olarak, savunmaları gerektiği için savundukları da gözardı edilmiştir. Bugün, Kürt ulusunun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını, somut olarak "ayrılmalıdır" cevabını verenlere ve kendisine devrimciyim diyenlerin bu tavrı takınmaları gerektiğini vaaz edenlere, Lenin ile cevap verip yazımızı toparlayalım:

"Her ulusun ayrılma hakkı için "evet" ya da "hayır" biçiminde bir yanıt istemek, pek "pratik" bir tutum gibi görünmektedir. Gerçekte bu saçmadır; böyle bir tutum, teoride, metafizik bir anlayışı gösterir, pratikte ise, proletaryanın burjuvazinin siyasetine boyuneğmesi anlamını taşır. Burjuvazi, her zaman kendi ulusal istemlerini ön plana çıkarır. Bunları kesinlikle ileri sürer. Ama proletarya için bu istemler, sınıf savaşımının çıkarlarına bağımlıdır. Teorik bakımdan, belirli bir ulusun başka bir ulustan ayrılmasının ya da bu ulusun bir başka ulusla eşitliğinin, burjuva demokratik devrimi tamamlayıp tamamlamayacağını önceden kestirmek olanaksızdır. *Her iki halde de* proleterya için önemli olan şey, kendi sınıfının gelişmesini güvence altına almaktır. Burjuvazi için önemli olan şey, bu gelişmeyi

Her nerede, uluslar arasında zora dayanan bağlar görürsek, biz, her ulusun ayrılma gereğini vaaz etmeye asla kalkışmadan, her ulus için kendi siyasal kaderini serbestçe tayin etme hakkını, yani ayrılma hakkını azimle ve kayıtsız-şartsız savunuruz.
Bu hakkı savunmak, tanımak ve ondan yana olmak, ulusların hak eşitliğini savunmaktır, zora dayanan bağlara karşı çıkmaktır.
Lenin

baltalamak ve "kendi" ulusunun amaçlarını proletaryanınkilerden öne almaktır. Bu nedenle proletarya, kendi kaderini tayin etme *hakkının* tanınması isteminin, deyim uygun düşerse, olumsuz yönüyle yetinir ve hiç bir ulusa başka bir ulusun *sırtından* üstünlükler güvencesi vermeye, *bu konuda* taahhütlerde bulunmaya kalkışmaz."

(Lenin, Ulusların Kendi Kaderini Tayin Hakkı, sayfa 70-71, Sol Yay.)

Evet, bütün bu ortaya koyduklarımızdan, Kuzey Kürdistan Seksiyonu'nun ne olduğu ve ne için gerektiği ortaya çıkmaktadır. Kısaca toparlarsak, seksiyon, bir devrim stratejisi, ortak bir program; bunların gerektirdiği ortak örgütlenme ve ulusal sorunun çözümünde planımızın, Bölgesel Özerklik olduğunu, bu anlayışın Kuzey Kürdistan'da yaygınlaştırılmasına hizmet edecek bir örgütlenme biçimidir.

Biz komünistler, Türkiye-Kuzey Kürdistan'daki değişik ulus ve milliyetlerden proleter ve emekçilerinin gönüllü birliğinden yanayız, bu bizim isteğimiz ve talebimizdir. Fakat gönüllü bir birliğin yaratılması için, bizlerin var olan zora dayalı birliği parçalamamız ve bu yönde çalışmamız da zorunludur. Var olan zora dayanan birliği parçalayıp, gönüllü bir birliğin yaratılması ise, ancak ve ancak, ezilen ulusun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız-şartsız savunmaktan geçer. Biz, bu hakkı, her zaman olduğu gibi şimdi de savunuyoruz, savunacağız da! Bu hakkı savunmada, bizi Türk şovenisti ve Kürt milliyetçisi pozisyonlardan ayıran denek taşı,

Kürt ulusunun kurtuluşu, ancak proletarya ve emekçi katmanların demokratik diktatörlüğü şartlarında gerçeklik kazanacaktır.

ulusal sorunu, proleter sınıf savaşımına tabi kılıp, ulusal kurtuluş mücadelesinin demokratik muhtevasını kayıtsız-şartsız desteklerken, Marksist-Leninist, proleter bakış açısını kaybetmemektir. Hem öncelikle ezen ulus şovenizmine hem de aynı zamanda ezilen ulus milliyetçiliğine karşı, ancak, bu bakış açısı ile doğru bir mücadele yürütülebilinir ve değişik ulus ve milliyetlerden proleterlerin ve emekçi katmanların birliği sağlanabilir.

Ulusal sorunun gerçek bir çözümü de ancak bu bakış açısı temelinde mümkündür. Komünistler, ezilen ulusun ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını kayıtsız şartsız savunurken de, öne çıkaracakları esas mücadele, proletaryanın kendi sınıfının mücadelesidir. Kürt ulusunun kurtuluşu da, ancak proletarya ve emekçi katmanların demokratik diktatörlüğü şartlarında gerçeklik kazanacaktır.

Kuzey Kürdistan Seksiyonu, Kuzey Kürdistan'da yaşayan tüm ulus ve milliyetlerden proleterleri ve emekçileri, bir devrim stratejisi ve ortak bir program temelinde merkezi bir partide örgütleme görevine sahiptir. Bu görevi yerine getirdiği ölçüde de "milletler arasına dikilmiş olan ulusal çitler" (Stalin) yıkılmış, Türkiye-Kuzey Kürdistan proleterlerini olabildiğince yaklaştırmış olacaktır.

Kuzey Kürdistan Seksiyonu aynı zamanda, ulusların ayrılıp ayrı devlet kurma hakkını savunurken, Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın proletaryası ve emekçilerinin, gerçek çıkarlarının birlikte hareket etmek olduğunu ve bunun için de ulusal sorunun çözümünde Bölgesel Özerklik anlayışını yaygınlaştırma görevine de sahiptir.

Bu görevleri yerine getirirken de, bugün bütün çalışmalarını BOLŞEVİK PARTİ İNŞASINI gözönüne alarak yürütecektir. Bu yüzden de, ilk etapta Kuzey Kürdistan'da işçi sınıfının öncü kesimine yönelirken, bölgenin milli koşullarını da gözönüne alarak, diğer bölgelerde yürütülen çalışmalardan farklı bir çalışma yürütmek zorundadır.

O ZAMAN İŞ BAŞINA!
BOLŞEVİZMİN BAYRAĞINI
DAHA DA YÜKSEKLERE
KALDIRMAYA!... ■

Sosyalizmin Bazı Ekonomik Sorunları ve Revizyonizm

(Birinci bölümünü 56. sayımızda yayınladığımız yazıyı sürdürüyoruz.)

ULUSAL EKONOMİNİN PLANLI GELİŞME YASASI

Sosyalist iktisadi sistemin en karakteristik özelliği, ***planlı olarak gelişmesidir.*** Sosyalist ekonominin planlı gelişme zorunluluğu ve imkanı, üretim araçları üzerindeki toplumsal mülkiyete doğrudan bağlıdır. Meta üreticilerini birbirinden koparan, üretimde rekabet ve anarşiyi doğuran üretim araçlarının özel mülkiyet sisteminin yerine, üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti, ulusal ekonominin tüm işletmelerini bir bütünde birleştirir. Toplumsallaştırılmış sosyalist büyük üretim, tüm ulusal ekonomiye ve topluma ortak bir eylem planı veren sosyalist planlama dışında gelişemez.

Sosyalist ekonominin planlı gelişmesini temellendiren Lenin, bu bağıntıda, uzun bir süreyi içeren bir planlama olmadan ekonominin yönlendirilemeyeceğini açıklamış ve sosyalist devrimin muazzam görevinin iktisadi alanda şu olduğunu söylemiştir:

"Bütün devlet iktisat mekanizmasının, içinde yüzmilyonlarca insanın bir tek plan tarafından yönlendirileceği biçimde işleyen bir makineye, bir iktisadi organizmaya dönüştürülmesi." (Lenin, 2 Ciltlik Seçme Eserler, Cilt 2, sayfa 333, Almanca)

Bir tek merkezden yönetilen sosyalist planlı ekonomi, tam da bu nedenle aşırı üretim krizlerinden arınmış bir ekonomidir.

Sosyalist planlı ekonomi işsizliği dıştalar ve toplumun çalışabilir tüm üyelerinin çalışmasını garantiler. Sosyalist planlı ekonomi; bilimin, tekniğin planlı gelişmesini sağlar.

Sosyalist planlı ekonomi, ancak üretim araçlarının toplumsal mülkiyeti şartlarında, siyasal üst yapıda proletarya diktatörlüğü şartlarında mümkündür ve ancak bu şartlarda üretimi, üretim tekniğini hızla geliştirmenin, emekçilerin maddi ve kültürel ihtiyaçlarının karşılanmasının aracı olabilir.

Proletarya diktatörlüğünün tasfiye edildiği, üretim araçları üzerindeki toplumsal mülkiyetin kağıt üzerinde kaldığı, gerçekte bürokrat revizyonistlerin, teknokratların diktatörlüğünün olduğu, üretimin amacının bu asalakların çıkarlarının giderilmesine yöneldiği şartlarda, sosyalist planlamayı gerçekten uygulamak, üretim tekniğini ve emeğin verimliliğini durmaksızın geliştirerek emekçilerin maddi ve kültürel ihtiyaçlarını karşılayabilmek olanaksızdır.

Bunun mümkün olmadığını iktidardaki revizyonistlerin iktisadi deneyimi çok açık göstermektedir. Bugün zaten bu revizyonistler sosyalist planlı ekonominin lafından da vazgeçmişler, "sosyal pazar ekonomisi" adı verilen hilkat garibesinin açıktan savunucuları ve uygulayıcıları haline gelmişlerdir.

KAPİTALİST PAZAR EKONOMİSİ

Sanayi ve tarımda kapitalizmin gelişmesi iç pazarın oluşması ve kapitalist ekonominin "düzenleyicisi" olarak belirleyici hale gelmesi ile elele yürüdü. Yani (iç) pazar, kapitalist ekonominin ayrılmaz bir parçası olarak, kapitalist gelişme tarafından yaratıldı.

Kapitalizmin gelişmesi ile birlikte —daha manüfaktür döneminde— yeni sanayi dalları ortaya çıktı. Birbiri ardına bir çok tarımsal hammadde işletmeciliği tarımdan ayrılmaya başladı. Sanayinin de gelişmesiyle tarımsal ürünlere olan talep arttı. Yün, şeker kamışı, hayvancılık vb. alanlarında yoğunlaşmış bölgeler diğer tarımsal maddelere talep getirirken, tarımın kendisi de sanayi ürünlerine daha fazla ihtiyaç duymaya başladı. PAZAR bu temelde gelişti. Pazarın gelişmesi küçük meta üreticilerinin farklılaşmasına paralel yürür, küçük meta üreticilerinin giderek üretim araçlarından "özgürleşmesi" yani mülksüzleşmesi, pazarın gelişmesine paralel yürür.

"Basit meta üretiminden, kapitalist üretime geçişi karakterize eden (ve bu geçişin zorunlu ön şartı olan) dolaysız üreticinin üretim araçlarından ayrılması, yani onun mülksüzleştirilmesi iç pazarı *yaratır.*" (Lenin, Rusya'da Kapitalizmin Gelişmesi, Eserler Cilt 3, sayfa 45-46, Almanca)

İç pazarın oluşması, gelişmesi karşılıklı olarak üretim araçlarına ve geçim araçlarına olan talebin artması anlamına geliyordu.

Üretimin kendisi kapitalizmde toplumsallaşır, üretimin toplumsallaşması giderek artar, ama üretim araçları üzerinde —ve dolayısı ile milyonlarca emekçinin ürettiği ürün zenginliği üzerin-

de— kapitalistlerin özel mülkiyeti hüküm sürer. Üretim araçları üzerindeki kapitalist özel mülkiyete dayanan *pazar ekonomisinde* metalar, *pazar için* pazarda mümkün olan en fazla karı getirecek biçimde satılmak için üretilir. Üretimin efendisi durumunda olan kapitalistler arasında, pazarda rakibi dıştalamak amacıyla ve kendi pozisyonunu koruyup güçlendirebilmek için amansız bir rekabet savaşımı hüküm sürer. Emperyalizm de bu savaşımı ortadan kaldırmaz, yalnızca boyutlarını büyük tekel ve devletler arasındaki rekabet biçiminde büyütür. Üretimin temel dürtüsünün yığınların sürekli artan maddi ve manevi gereksinimlerinin en iyi biçimde tatmin edilmesi değil, mümkün olan en fazla kar olduğu ve karın gerçekleşip gerçekleşmeyeceğinin, ne ölçüde gerçekleşeceğinin pazarda belli olduğu şartlarda; kapitalistler arasında acımasız rekabetin belirleyici olduğu şartlarda, merkezi bir planın değil, anarşinin hüküm süreceği açıktır. Rekabet ve merkezi bir planın olanaksızlığı anlamında anarşi kapitalist üretimin ayrılmaz yol arkadaşıdır. Üretimin toplumsallaşmasına rağmen, üretim araçları üzerinde özel mülkiyetin kapitalist özel mülkiyet biçiminde sürdürülmesi ve birbirinden bağımsız kapitalistlerin (emperyalizm çağında meselenin özü değişmemiştir; şimdi sermayesi oldukça sınırlı tek tek kapitalistler yerine, çok büyük sermayeyi ellerinde yoğunlaştıran emperyalist sermaye grupları, *tekeller* arası rekabet sözkonusudur. Her tekelin üretim yaptığı alanda tüm pazarı ele geçirme planları, ekonominin planlılığı anlamına gelmez.) aynı pazar için rekabete ve anarşiye dayanan üretimleri, kaçınılmaz olarak AŞIRI ÜRETİM KRİZLERİNE yol açar. Aşırı üretim krizleri, mutlak anlamda toplumun ihtiyacından fazla ürün üretildiği için değil, tersine tüketicilerin (ki bunlar esas üreticiler olan emekçi yığınlardır aslında) alım güçlerinin üretilen ürünleri, üretildiği ölçüde satın alabilecekleri düzeyde olmadığı için; milyonlarca emekçinin satın alma gücünün, maksimum kar peşindeki kapitalistler tarafından minimum düzeyde tutulmasından dolayı ortaya çıkar. Aşırı üretim krizlerini kapitalistçe "aşma" yöntemi, üretim araçları ve tüketim maddelerinin yoğun bir biçimde yok edilmesidir!

Bir yanda alım güçleri olmadığından açlıktan ölen, maddi ve manevi gereksinmelerinin ırzına geçilen, insanca yaşamayan, giyinemeyen, barınamayan milyonlarla emekçi, diğer yanda lüks içinde yüzen, üretim araçlarını ve ürünlerini yok eden kapitalistler: İşte kapitalist pazar ekonomisinin sosyal sonucu budur.

Kısaca toparlanırsa, kapitalist pazar ekonomisi, 1- Üretim araçları üzerinde özel mülkiyeti, ya da özel mülkiyetin çeşitli biçimlerini (grup mülkiyetini, kapitalist devlet mülkiyeti vb.); 2- Küçük üreticilerin mülksüzleştirilmesini; 3- Meta ekonomisini (aynı zamanda iş gücünün meta haline gelmesini); 4- Değer yasasını; 5- Üretimde rekabeti ve anarşiyi; 6- Aşırı üretim krizlerini; 7- Üretim araçlarının ve ürünlerin bir bölümünün sürekli olarak yıkımını şart koşar.

Sadece bu da değil! Temel dürtüsü maksimum kar olan kapitalist üretim, doğal kaynakların doğa ile uyum içinde ve gelecekte de yaşamayı ve daha iyi yaşamayı mümkün kılacak biçimde kullanılması gibi kar dürtüsünden arınmış ve mutlaka merkezi bir planlama gerektiren ve ne kadar hayati olduğu her geçen gün daha iyi anlaşılan bir görevi de çözümez. Tersine maksimum kar çıkış noktası ve hareket ettiricisi olan kapitalist üretim, doğal kaynakların hoyratça, haydutça kullanımı ve yok edilişinin insanlığın doğal yaşama kaynaklarının yok edilişinin sistemidir.

Üretimin temel dürtüsünün yığınların sürekli artan maddi ve manevi gereksinimlerinin en iyi biçimde tatmin edilmesi değil, mümkün olan en fazla kâr olduğu ve kârın ne ölçüde gerçekleşeceğinin pazarda belli olduğu; kapitalistler arasında acımasız rekabetin belirleyici olduğu şartlarda, merkezi bir planın değil, anarşinin hüküm süreceği açıktır.

Sosyalizmin, işçi düşmanı, emekçi düşmanı bu gelişme yolunu seçemeyeceği açıktır. Sosyalizm kapitalist pazar ekonomisi yerine sosyalist PLANLI EKONOMİ'yi koyar. Sosyalist planlı gelişme yasasının iktisadi alanda birinci şartı, özel mülkiyetin tüm biçimlerini dıştalayan, proletarya iktidarının kurulduğu andan itibaren başlayarak giderek gelişip, güçlendirecek ve ulusal ekonominin rakipsiz mülkiyet biçimi olacak sosyalist devlet mülkiyetidir. Sosyalist devlet mülkiyeti ile planlı gelişme yasası, özel mülkiyetin ve pazar ekonomisinin kesin anti-tezidir. Revizyonistler sürekli olarak bu iki zıt kutubu uzlaştırmaya, her iki tarafın kötü yanlarını atıp, iyi yanlar alarak, aslında kapitalist pazar ekonomisinin dışında başka bir şey olmayan "sosyal(ist)!!? pazar ekonomisi"ni savunurlar...

REVİZYONİZM VE "SOSYAL(İST) PAZAR EKONOMİSİ" ?!!

Gorbaçov revizyonistinin parti patronluğuna geçtiği süreden bu yana, özellikle tarımda özel mülkiyetin geliştirilmesi amacıyla büyük (!!?) adımlar atıldı. Bu alanda en önemli adım, lafta kollektif mülkiyet olarak kalan kolhoz ve sovhoz topraklarının 50 yıl ve bazı şartlarda ömür boyu özel kişilere ya da çoğunluğu bir aile üyelerinden oluşan kooperatiflere kiralanması kararı oldu.

Daha sonra bu adım toprağın dışında, yeraltı zenginlikleri, fabrikalar, küçük işletmeler, binalar, hayvan, tarımsal makinalar, taşıtlar ve diğer değerleri kapsayacak biçimde genişletildi.

Daha sonra 1 Ocak 1988'den itibaren yürürlüğe giren ve sanayi işletmelerini özelleştiren "fabrika kanunu" çıkarıldı. Bu kanuna göre, *fabrikalar kendi kendilerini yöneten ve kendi kendilerini finanse eden iktisadi yapılardır ve çalışanların mülki-*

yetine geçecektir. Üretimin her alanında sonuç olarak özelleştirilmeye geçilmeyi savunan ve uygulayan revizyonistler, zorunlu olarak *pazarın* ekonominin esas unsurlarından biri olarak gerekliliğini de kabul etmek ve *pazar ekonomisinin üstünlüklerini vaaz etmek zorundadırlar.* Öyle de oldu.

SBKP Merkez Komitesi Siyasi Bürosu daimi üyesi ve ideolojik görevlerden sorumlu Wadim Med wedew, Batı Alman "Frankfurter Allgemeine Zeitung" gazetesine verdiği 11.1.89 tarihli demecinde, "Bazı spekülatif bozukluklarına bakmazsak, pazar insan uygarlığında en büyük kazanımlardan biridir" diyerek, gidecekleri yolu açıkça ilan ediyor.

1917 Ekim Devrimi'nden 1956' ya kadar SSCB'de sosyalist planlı ekonominin başarılı pratiği ile de, bugüne kadarki insan uygarlığında en büyük kazanımlardan biri olduğu kanıtlanan planlı gelişme yoluna karşılık, kapitalizm ortaya çıktığından buyana sayısız değerde üretici güçlerin, ürünlerin ve emekçilerin yıkımını getiren kapitalist pazar ekonomisini savunma becerisini göstermek, insan uygarlığındaki en büyük tarihi yalancılıklardan, demagojilerden birini yapmak demektir.

Yeniden yapılanmacı Gorbaçov, çömezinden daha dikkatli ama; ondan hiç de geri kalmayacak açıklıkta pazar ekonomisini şöyle savunuyor:

"Tecrübe, reformu bir tek hareket olarak gerçekleştirmenin imkansız olduğunu gösteriyor. Ekonominin işletme biçiminden başka bir (biçime) dönüşümü karışık bir meseledir. Bunu mümkün olduğunca başarılı olarak becermek için, planlama metodlarının, maliye kaldıracının, fiyatların, vergilerin ücretlendirme şartlarının ve ekonomik mekanizmanın tüm diğer unsurlarının tutarlı değişimini hedefleyen bir dizi birbirine bağlı adımların hazırlanmasını ve başlatılmasını gerektirir. Burada bunlardan bazıları 13. beş yıllık planın yürürlüğe girmesinden önce yapılmalıdır.

Ve bir şey daha yoldaşlar. Yaşam ikna edici bir biçimde, ekonomik reformun sosyalist mülkiyet ilişkilerinin radikal yenileşmesi olmaksızın, aynı şeylerin çeşitli biçimlerinin gelişimi ve

Dinciliği savunup tanrıya inanmayı yasaklamak ne kadar mümkünse, özel mülkiyeti savunup sömürüyü yasaklamak da o kadar mümkündür.

birliği olmaksızın imkansız olduğunu göstermiştir. Biz, toplumsal mülkiyetin kullanımı için değişken ve etkili ilişkilerin yaratılması taraftarıyız, böylece her mülkiyet biçimi canlı ve hakkani yarışta yaşam gücünü ve var olma haklılığını ispatlasın. Burada öne sürülecek tek şart, sömürünün ve emekçilerin üretim araçlarına yabancılaşmasının önlenmesidir.

Mülkiyete bu türden bir yaklaşım iktisadi reformun bir başka esas yönüne bağlıdır: Yaşayan sosyalist bir pazarın ortaya çıkması. Tabii ki pazar her şeye kadir değildir. Fakat iktisadi yönetimin bir başka, daha etkili ve demokratik bir mekanizmasını insanlık bulmamıştır. Pazarsız sosyalist plan ekonomisi yaşayamaz yoldaşlar. Bu kabul edilmelidir.

Reformun ilerleyen derinleşmesiyle birlikte ekonomide, hukuk ekonomisi olarak adlandırılabilecek ilişkilerin bu türden bir sisteminin oluşumunun ilerleyeceği düşüncesindeyiz. Bu, ne idari talimatlara ne de emirlere dayanacaktır, tersine kanunla düzenlenen ilişkilere (dayanacaktır). Ekonominin devlet yönetimi ile ekonomik yürütme arasında titiz bir ayrım gelecektir."

(SSCB Halk Temsilcileri Kongresi'ne M.Gorbaçov'un Raporu, Moskova Kreml 30 Mayıs 1989, Verlag der Pressagentur Nowosti, sayfa 24-25)

Gorbaçov, "ekonomide reformun sosyalist mülkiyet ilişkilerinin radikal yenileşmesi (nedense ağzı bir türlü "değişmesi" sözcüğüne gidemiyor! /BN) olmaksızın ... imkansız olduğunu göstermiştir" diyor. Kendi burjuva-revizyonist mantığı içerisinde de "çok haklı" diyor. Tabii ki açık kapitalizmin gerçekleşmesi, sosyalist mülkiyet biçimlerinin *biçimsel kalıntılarının da* değiştirilmesini, çeşitli ve fakat daha açık biçimlerde özel mülkiyetin yerleştirilmesini zorunlu kılar.

Özel mülkiyetin ve sömürü düzeni kapitalizmin savunucusu bu demagogun, açık özel mülkiyete geçmenin bir tek şartı var; o da, "sömürünün ve emekçilerin üretim araçlarından yabancılaşmasının önlenmesidir". Dinciliği savunup tanrıya inanmayı yasak lamak ne kadar mümkünse, özel mülkiyeti savunup sömürüyü yasaklamak da o kadar mümkündür. Gorbaçov, özel mülkiyetin zorunluluğunu açıkladıktan sonra, bu gelişmenin bir başka zorunluluğuna geçiyor ve insanlığın, başka bir daha etkili ve demokratik bir mekanizmasını bulmadığı "yaşayan sosyalist bir pazarın ortaya çıkması"nın zorunluluğuna değiniyor.

Nihayet Gorbaçovvari pazar ekonomisinin çok doğal olarak, "ne idari talimatlara ne de emirlere" dayanacağını yani merkezi planlamaya dayanmayacağı vurgulanıyor. Zira merkezi idari talimatlar ve merkezi direktifler olmadan hiç bir sosyalist planlama olamaz. Gorbaçov, şimdilik pazar ekonomisinin tüm unsurları ile uygulanması konusunda direten daha tutarlı revizyonistleri ve pazar ekonomisini tüm mekanizmalarının uygulandığı bir gelişmenin "tüm sosyal sistemi patlamaya götüreceği ve ülkedeki tüm süreçleri bozacağı" (age. sayfa 10) gerekçesi ile zamansız buluyor ve aceleci revizyonistleri pazar ekonomisinin tüm mekanizmasının uygulanacağı zamana kadar sabretmeleri yönünde öğüt veriyor. "Sabreden derviş muradına ermiş" diyor bir atasözü. Revizyonistlerin acelecileri de, bu gelişme temposuyla çok uzak olmayan bir zamanda muratlarına ereceklerdir. Peki ama revizyonistlerin elde etmeye çabaladıkları bu sömürü cennetinin iktisadi ve sosyal sonuçları ne olacaktır?

Bu soru, Kruşçof, Brejnev, Gorbaçov revizyonistlerinden önce pazar ekonomisini savunan başka revizyonist ülkelerdeki uygulamaların tecrübesine dayanılarak cevaplandırılabilir. Bu konuda iktidardaki revizyonizmin ve pazar ekonomisinin sosyalist maskeyle uygulandığı

ilk ülke olan Yugoslavya örneği oldukça öğreticidir.

YUGOSLAV REVİZYONİZMİ YA DA "ÖZYÖNETİM MODELİ"

Yugoslavya'da 1940'ların sonunda Halk Demokrasisini tasfiye edip "faşist tipte anti-komünist bir polis rejimi" (Kominform'un Yugoslavya üzerine kararı) kuran Tito ve revizyonist çömezleri, siyasal alanda SSCB'ye alternatif olarak sundukları bu rejimin yanısıra, merkezi planlamaya dayanan sosyalist planlı kalkınma modeline karşı bir başka alternatifi çıkartmışlardır: "Özyönetim alternatifi".

Özyönetim modeline göre, sosyalist devlet mülkiyeti emekçileri üretim araçlarına yabancılaştırdığından doğru bir mülkiyet biçimi değildir. Hem kapitalist özel mülkiyetin hem de sosyalist devlet mülkiyetinin yerine, çalıştıkları işletmelere sahip olacak olan işçilerin grup mülkiyeti öngörülür. Her bir işletmenin sahibi o ülkedeki işçi sınıfının tümü değil, yalnızca her bir işletmede çalışan işçilerin kendisidir. Grup mülkiyeti ise, sözcüğün gerçek anlamında grubun mülkiyetinde olan bir mülkiyet biçimi olarak değil, sadece mülkiyet hakları işçilerin aldıkları ücret yönetiminin bazı yönlerine katılma ile sınırlı bir grup mülkiyetidir. Adına grup mülkiyeti ya da resmi adıyla özyönetim sistemi denilen bu sistem gerçekte sosyalizmden tamamen vazgeçme sistemidir.

Bu gerçeği Lenin şöyle vurguluyor:

"Belirli bir işletmedeki işçilerin mülkiyetini ya da belirli bir üretim dalındaki üretim üzerine mülkiyeti legalize eden herhangi dolaysız ya da dolayı deneyimler yapmak sosyalizmden tamamen vazgeçmek demektir." (Lenin, Cilt 36, sayfa 481), Almanca)

Sosyalizmden tamamen vazgeçen Yugoslav revizyonistleri her türlü sosyalist devlet mülkiyetinin düşmanlığını yaparlarken, sosyalist devlet mülkiyetine karşı öne sürdükleri grup mülkiyetinin yanı sıra, açık özel mülkiyetin gerekliliğine inanıyorlardı. Bu

Revizyonizmin iflasını ne emperyalistlerle ne de faşistlerle ideolojik, siyasi, ekonomik, askeri, vb. ittifak kurtaracaktır. Revizyonizmin kazanacağı tek şey kapitalist cehennemdir. İşçilerin faşizme, emperyalizme ve revizyonistlere karşı mücadeleyle kazanacakları sömürüsüz kocaman bir dünya vardır.

nedenle Yugoslav revizyonistleri tarımdaki ve zanaatçılıktaki özel mülkiyete hiç dokunmadılar. Yugoslav tarımının % 99,1 ve zanaatçılığın % 98,5'i devamlı özel mülkiyet altında kaldı.

Tarımda ve zanaatçılıkta özel mülkiyetin sınırsız egemenliği ve sanayide ise, hiç bir merkezi yapıya bağımlı olmayan özerk işletmeleri tek bir merkezi plana göre yürütmek olanaksız olduğuna göre, birbirinden bağımsız işletmelerin ürettikleri ürünleri rekabet savaşı içerisinde pazarda pazarlamaktan, üretimi pazarın arz ve talep dengesine göre ayarlamaktan başka bir yol yoktur. Bunu bilen Yugoslav revizyonistleri, işletmelerin ve ulusal ekonominin tabi olduğu pazarı "sosyalist pazar" olarak yutturmak zorunda kaldılar. İşletmelerin pazarın arz ve talebine göre üretimlerini ayarlamak zorunda kaldıkları; her bir işletmenin sattığı malı en fazla fiyatla satarak ama satın aldığı malı en ucuza kapatarak gelirini artırmaya çalıştığı, rekabet savaşımında bazı işletmelerin iflas ettiği, iflas eden işletmelerde çalışan işçilerin işsizler ordusuna katıldığı vb. bir sistemi, sosyalist olarak adlandırabilmek için insanın hokkabazlıkta oldukça ihtisaslaşmış olması gerekmektedir. Fakat hiç bir hokkabazın numaraları belirli bir ekonomik sistemin objektif yasalarını ve bu yasaların kaçınılmaz sonuçlarını ortadan kaldıramaz.

Yugoslav revizyonistlerinin "sosyalist (!!) pazar ekonomisi" çoktan iflas etmiştir. 1989'da Yugoslavya'da resmi işsizlik 1,4 milyon; enflasyon oranı ise % 1000'dir. Ulusal ekonomi emperyalist devletlere ve emperyalist mali kuruluşlara tümüyle bağımlıdır. Yugoslav "özyönetimi" IMF'nin ameliyat masasına yatırılmıştır ve bu masadan hastalıklı organizmanın öncekinden daha sağlıklı çıkmayacağı kanıtlamayı gerektirmeyen bir gerçektir.

Revizyonistlerin sihirli değnek olarak sarıldıkları ve sosyalist devlet mülkiyetine karşı çıkardıkları, işletmelerde çalışan işçilerin grup mülkiyetinin gericiliğini göstermek için, klasik faşistlerin aynı alanda önerdikleri ile küçük bir karşılaştırılması yeterlidir. Klasik faşizmin türk örneğini savunan A. Türkeş şöyle yazıyor:

"Kurulan bu FABRİKALARIN (fabrika yapan fabrikaların /BN) SAHİBİ İŞÇİLERİMİZ OLACAKTIR. Kimsenin hakkını kimseye yedirmeyeceğiz. İşçimiz alınteri ve tasarrufları sonucunda kurulan fabrikaların sahibi olacaktır. Böylece işçilerimiz bir yandan mal-mülk sahibi olurken, bir yandan da bu fabrikaların kârına ortak olacaktır. Bunun sonunda her işçi zenginleşip, çoluğu ve çocuğu ile insanca yaşama haysiyetine ulaşacaktır. Bizim anladığımız milliyetçilik işte budur." (A. Türkeş, "Milli Doktrin Dokuz Işık", sayfa 101, Kutluğ Yay.)

Anti-komünist, emeğin ve emekçinin düşmanı, faşizmin gerçek yüzünü anti-kapitalist demagoji ile kapatacağına inanan bu haysiyetsiz faşistin yazdıklarının tüm içeriği, Yugoslav ve Rus revizyonistlerinin yazdıkları ile, aynı yumurtadan çıkan ikizler kadar birbirine benziyor. Birbirlerine bu kadar benzemelerinde şaşılacak hiç bir şey yok, çünkü hepsi de ortak bir paydada, kapitalizmin savunulmasında ve emekçilerin sömürülmesinin gerekliliğinde birleşiyor.

Revizyonizmin iflasını ne emperyalistlerle ne de faşistlerle ideolojik, siyasi, ekonomik, askeri vb. ittifak kurtaracaktır. Revizyonizmin kazanacağı tek şey kapitalist cehennemdir.

İşçilerin faşizme, emperyalizme ve revizyonistlere karşı mücadeleyle kazanacakları sömürüsüz kocaman bir dünya vardır. ■

"Yeni" Sosyal-Demokrat TB"K"P'nin Sendikal Mücadele Alanında "yenilikleri" Üzerine:

MODERN revizyonist ve illegal bir burjuva partisi olma dönemini geride bırakıp, "legal kurulma"yı örgütsel hedef haline getiren ve bunun için programı ile de resmen sosyal-demokrat, "reformist" bir burjuva partisine dönüşen (T"K"P ile TİP'in ortak yeni örgütü) TB"K"P; sendikal örgütlenme ve mücadele alanında da "yenilik" peşinde.

"Sendikal harekette yenilik" görüşleri, şimdi Gorbaçovcu bu "yeni" sosyal-demokratların, kendileri gibi "yeni" olan ve görüşleri paralelinde yayın yapan "Adımlar" adlı burjuva gazetesi sayfalarında yer almaktadır.

Bu akımın bugünkü sendikal görüşlerini "Adımlar"da yazıya döken yazar Aziz Çelik'tir. Bu kişi 20 Ekim 89 tarihli yazısında (Sayı: 20) şunları söylemektedir:

"Toplumsal yaşamın her alanında öne çıkan yenilenme ihtiyacı sendikal harekette de kendisini hissettiriyor. Son yıllarda sendikal mücadelenin ekonomik-toplumsal temelinde ve yasal-politik çerçevesinde köklü değişiklikler oluştu. Bu durum sendikal anlayış ve pratiklerimizi eleştirel bir tarzda gözden geçirmemizi, geçmişin olumlu mirasını içeren ve bugünün ihtiyaçlarına da yanıt veren yeni bir sendikal anlayış geliştirmemizi zorunlu kılıyor.

Bu yenilenme ihtiyacı sendikal çevrelerde ve sendikal yazında son günlerde sıkça tartışılmaktadır. Ancak bu tartışmalar günün ihtiyaçlarına uygun ve programatik bir çerçevede değil, daha çok kavramlar üzerinde, verimsiz ve yapay kutuplaşmalara yol açabilecek bir tarzda yürütülmektedir. Bir yanda tutucu ve duygusal bir yaklaşımla *"sınıf ve kitle sendikacılığı"* kavramını fetişleştirme eğilimi, öte yanda *"Sınıf ve kitle sendikacılığı, demokratik sendikacılık..."* vb. kavramları reddeden ve "daha güçlü sendika" formülasyonunu öneren eğilimi."

TB"K"P'Lİ SOSYAL - DEMOKRATLAR "ÖZELEŞTİRİ" ÇAĞRILARI ARDINA GİZLENEREK FAŞİST DİKTATÖRLÜKTEN ÖZÜR DİLEMEKTEDİRLER

Bu kişinin "son yıllarda sendikal mücadelenin ekonomik ve toplumsal temelinde ve yasal politik çerçevesinde" olduğunu söylediği, "ve geçmişi(mizi) .. eleştirel bir tarzda gözden geçirme(mizi)", "zorunlu kıl(dığı)" söylediği, ***"köklü değişiklikleri"*** neler olduğunu kendi yazısından öğrenmek mümkün değil. Fakat dün de siyasetlerini modern-revizyonist, karşı-devrimci akımların bir tür "Mekke"si olan Moskova'ya bakarak belirleyenler için bu köklü değişikliklerin, öncelikle Moskova kaynaklı değişiklikler olduğu açık. Şimdi Moskova'da hakim olan çizgi açık sosyal-demokrat "yenilenme" çizgisi, onların izleyicileri de kendini bu çizgiye uyduruyor.

Bir dönem, DİSK'te hakimiyet kurup; devrimci işçileri sendikalardan attıkları ve İGD'li militanları eliyle sosyal-faşist karşı-devrimci şiddeti uyguladıkları zamanlar ağızlarına sakız ettikleri "sınıf ve kitle sendikacılığı" kavramına bağlı kalmayı, "tutucu ve duygusal" olarak diye adlandıranlar acaba özeleştirilerine nereden başlayacaklardır?

Bugünkü ideolojik-politik ve örgütsel faaliyetleri, "Program Taslakları" ve elleriyle cezaevine gönderdikleri "öndercikleri" ile bu özeleştiriyi faşist diktatörlüğe yaptıkları bir olgudur. Sendikal alanda ise, özeleştiri sarı-faşist sendika ağalarına yapılmaktadır. Bunun böyle olduğunu yazımız içinde kendi ifadeleri ile göstereceğiz.

Biz yine biraz "eskiye" dönerek, "yenilikçi"lerimize bazı hatırlatmalar yapalım: Bugün TB "K"P'yi oluşturan kanatlardan biri olan T"K"P, DİSK'te tartışmasız tek "hakim" olma çabası güttüğü günlerde, öncelikle devrimci işçileri sendikalardan atmış, sendikalara hakim olma "ardıcıl savaşımında" hatta yer yer şimdiki ortak TİP'liler bile sendikalardan temizlenmeye çalışılmıştır. Devrimcilerin tasfiyesinde patronlarla açık işbirliği sözkonusu idi. Ve dahası pek çok devrimci ve komünistin katledilmesinden sorumlu idi.

Yine aynı T"K"P'nin baş tacı ettiği, "büyük sendika önderi" payesi ile "onurlandırdığı" Kemal Türkler gibi sınıf düşmanlarının 15-16 Haziran'larda işçi sınıfına "giriştiği hareketi durdurma ve Türk ordusuna karşı gelmeme" çağrıları unutulmamıştır.

Diğer yandan ise TB"K"P'nin bugün TİP kanadında yer alanların Baştürk'lerle birlikte "tasfiyeci ilerlemecileri" tasfiye ve DİSK içindeki ilişkilerini dondurma çalışmaları da bu geçmişin bir parçasıdır.

Tüm bu ve daha nice sorunun açık hesabı verilmeden atılan "yenilenme" adımlarının, esasta işçi sınıfı içinde yitirilen etkinin yeniden kazanılması için bir manevra olduğu açıktır.

Program taslaklarında "yenilenme stratejisi" adını verdikleri stratejileri ile "`Devrimci Sol`dan Demirel ve Erbakan'lara kadar herkesin birliği"ni savunanların sendikal alanda da Şevket Yılmaz başta olmak üzere, —bir avuç MÇP'li ve bir bölüm ANAP'lı ağa dışında— ***tüm sendika ağalarının*** birliğini "yeni strateji" edinmiş olmaları anlaşılır bir şeydir.

A. Çelik alıntıladığımız yazısını şöyle bitirmektedir:

"Sendikal hareketin yoğun bir kongre döneminden geçtiği bugünlerde "kavram tartışmalarıyla" vakit kaybetmek biraz Bizanslı rahiplerin tartışmasını anımsatıyor.

Bugün öne çıkan görev nedir?

"Bir kere daha bu kongrelerde demokratik sendikacılığın programatik görüşlerinin ortaya konması gerekmektedir. Böylesi programlar ortaya atılıp mümkün olan en geniş güçlerin bunların çevresinde birleşmesi amaçlanmalıdır. Bu tür programatik yaklaşımlar geniş sol ve demokratik çevrelerin işbirliğiyle özellikle tabanın görüşleri temelinde hazırlanmalıdır."

Sorun "hangi kavram" değil. 1990'lı yıllarda nasıl bir sendikal çalışma?

Sendikal mücadele anlayışımız nasıl yenilenecek?

Sendikal yenilenme hangi yapılarla hayata geçirilebilir?

Bu sorulara yanıtlar getirilmelidir." ("Adımlar", Sayı 20, Ekim 1989)

Önlerine bir yandan sahte özeleştiri görevleri koyan bu reformistlerin andaki diğer görevleri de "demokratik sendikacılığın programatik görüşlerini" ortaya koymaktır.

Bu programı hazırlayacak olanlar ise, "geniş sol kesimler", "demokratik çevreler" ve "özellikle taban"dır.

Bu makalenin sonundaki sorularının yanıtını yazarımız bu yazıdan iki ay sonra Aralık ayı içinde Türk-İş'in 15. Genel Kurulu sonrasındaki bir yazısında yine kendisi vermektedir.

Burada "geniş sol kesim", "demokratik çevre"lerin kimler ve "taban"ın görüşlerinin ne olduğuna hiç değinmeyen A. Çelik, Kongre'yi değerlendiren yazısında baklayı ağzından çıkartmaktadır.

Bu yazısına şöyle başlamaktadır "uzman" sendikacımız:

"Türk-İş 15. Genel Kurulundaki "hayal kırıklığı"nın ardından genel kurul değerlendirmeleri yapılmaya başlandı. Genel Kurul değerlendirmelerinde ağır basan yan, taktik ve hesap hataları yapıldığı yönünde. Sol ve sosyal demokrat "ekip" yenilgiye taktiksel gerekçeler bulmaya çalışıyor. Oysa genel kurulda yaşanan "yenilgi"nin ilkesel nedenleri var."

TB"K"P'NİN "YENİ" SENDİKAL STRATEJİSİ: SENDİKA AĞALARINI KÜSTÜRMEDEN, BİRLİK HALİNDE SINIFI SATMAKTIR

Yazara göre "ilkesel hatalar" sözkonusudur, çünkü aslında "sol ve sosyal demokratlar" mevcut sendikal anlayışları ile yönetimi alsalar da kazanan taraf olmayacaklardır. Çünkü "sol"un örgütsel çizgisi grupçuluk-bölücülük üzerine kuruludur ve diğer güçlerle ***mutabakat*** temel alınmamaktadır. Böyle bir yaklaşım ise, sendikaların ağırlıklı bölümünü ***küstürmektir.*** Böyle bir yöntem ile de ***demokratikleşilemez.***

İşte bu konuda yazarımızın kendi sözleri:

"Sol ve sosyal demokrat liste Türk-İş 15. Genel Kurulunu kıl payı kazansaydı, yine de kazanan taraf olmayacaktı. Böyle bir durumda Türk-İş'in demokratikleşmesinden değil, sadece "değişme"sinden söz edilebilecekti. Çünkü Türk-İş'i oluşturan sendikaların ağırlıklı bir bölümünü dışlayarak, onları "küstürerek Türk-İş'i yönetmek ve demokratikleştirmek mümkün olmayacaktı."

Bu kısa alıntıda yer alan her cümle başlıbaşına birer burjuva politikacısı şahaseridir.

Örneğin çok önemli bölümü yönetici sendika ağaları ve yönetilen-satılan binlerce işçiden oluşan bugünkü Türk-İş sendikaları ***kurum olarak*** kendi içinde bir dizi çelişki-çatışma ve mücadeleyi içermesine karşın "sendikaların küstürülmesinden söz edilerek" taban-tavan arasında olmayan birlik varmış gibi konmaktadır. Kongre'de özellikle delege olarak bulunanların önemli bir bölümünün sendika ağa ve bürokratları olduğu bilindiğinde, "küseceği" var sayılanların ağalar olduğu çok açıktır. Ve bu, sözde işçi sınıfı sözcüsünü üzüp isyan ettirmektedir.

Diğer yandan, mevcut örgütsel yapılarıyla Türk-İş sendikaları ve Türk-İş'i "demokratikleştirme"nin mümkün olduğu propaganda edilmektedir. Yazar bugünkü Türk-İş'in kurum olarak devlet ile içiçe geçtiğini; onun demokratikleştirilmesinin, tabanın sendika ağalarından koparılması ve sonuçta Türk-İş'in parçalanması anlamına geldiğini gözlerden gizlemektedir.

Onun bu tavrı, TB"K"P programı ile de tam uyum içindedir.

Çünkü TB"K"P Programının yazarları da mevcut faşist devleti, faşist diktatörlüğün bir dö-

Lenin'den Öğrenelim...

"LEGAL DERNEKLERDE ÇALIŞMA (1913 YAZI R.S.D.İ.P. MERKEZ KOMİTESİ VE PARTİ GÖREVLİLERİ ORTAK KONFERANSI KARAR TASARISI)

1) İşçi sınıfının ekonomik ve politik mücadelesinin yeniden canlandığı şu sırada, tüm Legal işçi sınıfı örgütlerindeki (sendikalar, klüpler, yardımlaşma dernekleri, kooperatifler, vs.) eylemleri yoğunlaştırmak özellikle gereklidir.

2) Legal işçi sınıfı örgütlerindeki tüm eylemler, tarafsızlık ruhuna göre değil, R.S.D.İ.P'nin Londra Kongresinin ve Stutgart'taki Enternasyonal Kongresinin kararlarına göre yürütülmelidir. Sosyal-Demokratlar, bütün işçi sınıfı örgütleri için, mümkün olduğu kadar geniş işçi sınıfı çevrelerinden üyeler toplamalı ve politik görüşlerine bakmaksızın bütün işçileri, bu örgütlere katılmaya çağırmalıdırlar. Fakat, bu örgütlerdeki Sosyal Demokratlar, Parti grupları kurmalı, uzun ve sistematik eylemlerle, örgütlerle Sosyal-Demokrat Parti arasında en yakın ilişkilerin kurulmasını sağlamalıdırlar.

3) Uluslararası ve Rus işçi-sınıfı hareketinin deneyimleri bize şunu öğretir: Böyle işçi sınıfı örgütlerinin her birini (sendikalar, kooperatifler, klüpler, vs.) ta kuruluşlarından beri, Sosyal-Demokrat Parti'nin bir kalesi yapmaya çalışmak gereklidir. Bu konferans, tüm Parti üyelerini, likidatörlerin legal dernekleri Parti'ye *karşı* kullanmak için sistematik gayretler sarfettikleri Rusya'da özellikle önemli olduğu için, bu önemli görevi akıllarında tutmaya çağırır."

(Lenin, "Sendikalar Üzerine", sayfa 316, Bilim Yay.)

TB"K"P'li karşı-devrimciler komünistlik adına Şevket ağalarla "birlik" planları yaparken; bundan 80 yıl önce, komünistler, sendikalarda önderlik sorununa böyle yaklaşıyordu.

nem uygulayıcısı olanlarla birlikte "demokratikleştirme"yi, faşizmi barış içinde "demokrasiye dönüştürmeyi" hedeflemektedir.

TB"K"P'nin sendika çizgisinin sözcüsü aslında bir kendi içinde "tutarlıdır"(!). A. Çelik,

"Sendikal yaşama ilişkin-en azından söylemde somut bir anlayış farkı olmadığına göre, aradaki fark neydi? Fark, Şevket Yılmaz'ın liberal, muhalefetin öncülüğünü yapmaya soyunanların sosyal demokrat olmasıydı." (agy) derken doğru söylemektedir.

Evet; ister sosyal-demokrat etiketli, isterse başka ad altında olsun, ***tüm sendika ağaları*** özde birdir. Tek farkla ki; Aziz Çelik'in iddia ettiği gibi "demokratikleşmeyi sağlama" yönünde değil, aksine işçi sınıfını satma, sırtından hançerleme, faşizmi hoş gösterme, reforme etme vb. iddiaları temelinde...

TB"K"P İÇİN SENDİKALAR BİRER "İLK YARDIM KURUMLARIDIR."

Sendika ağaları ve bürokratlarını "demokrat-liberal" vb. olarak görüp gösteren bu kişi ittifak ve önderlik anlayışına uygun bir de sendika tanımı yapmaktadır. Şöyle yazıyor A. Çelik:

"Tekrar olması pahasına sendikanın tanımını yapmak gerekiyor: Sendikaların, işçilerin ekonomik, sosyal, kültürel çıkarlarını -din, dil, ırk, mezhep politik görüş ve ayrımı gözetmeksizin- koruyup ve geliştiren örgütlerdir. Sendikalara üye olabilmek için işçi olmak tek ve yeter nedendir."

Kendine "komünist" diyen sahtekarların böyle "ilk yardım kurumu" benzeri sendika tanımı yaptığı yerde, Şevket ağa niye "liberal ve demokrat" olmasın?! Aynı tanım altına hem Şevket Yılmaz, hem de Türk-Metal şefi faşist Mustafa Özbek imza atar rahatlıkla.

"Yenilikçi reformistler" bugün böyle ipe sapa gelmez sendika tanımları ile burjuva zehirlerini "komünistlik, Marksistlik" adına ortalığa saçarken, biz bir de Marks'ın bu konuda daha 1866'larda ne dediğine baka-

lım. "Marks ve Sendikalar" adlı eserinde Losovsky, Marks'ın bu konudaki görüşlerini şöyle aktarmaktadır:

"Sendikalar, bir sosyalizm okuludur. Ama Marx kendisini formüllerle kısıtlamaz. Düşüncelerini daha da genişletir ve sendikalar sorununa çeşitli yönlerden yaklaşır. Birinci Enternasyonal'in 1866 yılındaki Cenevre Kongresin'de «Meslek Birliklerinin Geçmişi, Bugünü ve Geleceği» üzerine alınan karar Karl Marx'ın kaleminden çıkmıştır. *

Sendikaların geçmişi nasıldır?

«Sermaye yoğunlaşmış toplumsal güçtür, oysa işçinin elinde işgücünden başka bir şey yoktur. Bundan dolayı sermaye ile emek arasındaki sözleşme asla adil koşullara, maddi geçim ve üretim araçlarının mülkiyetini bir tarafa, canlı, üretici güçleri de onun karşısına koyan bir toplum anlamında bile adil koşullara dayanamaz. İşçilerin tarafındaki tek toplumsal güç, onların kitlesidir. Ama kitlenin gücü, birlikteliğin olmaması ile kırılır. İşçilerin bölünmesi, bizzat kendi aralarındaki kaçınılmaz rekabetle yaratılır ve sürdürülür. *Sendikalar ilkönce, bu rekabetin ortadan kaldırılması ya da en azından sınırlandırılması, onları en azından salt köle konumunun üzerine çıkaracak sözleşme koşullarının elde edilmesi amacıyla işçilerin giriştikleri kendiliğinden çabalardan doğmuştur.*

Bundan dolayı sendikaların *ilk* hedefi, günün istemleri ile, sermayenin aralıksız saldırılarına karşı savunma araçları ile, kısaca, ücret ve işgünü sorunları ile sınırlıydı. Sendikaların bu faaliyeti yalnızca meşru değil, aynı zamanda gereklidir de. Bundan dolayı, bugünkü üretim tarzı sürdükçe onlardan vazgeçilemez. Aksine bunlar, bütün ülkelerde sendikaların kurulması ve birleştirilmesi yoluyla genelleştirilmelidirler.

Diğer yandan *sendikalar, bilincinde olmaksızın* –nasıl ki ortaçağda belediyeler ve komünler burjuvazi için örgütlenmenin odak noktası oldu ise, *–işçi sınıfının örgütlenmesinin odak noktası olmuşlardır.* Sendikalar, nasıl sermaye ile emek arasındaki gündelik gerilla savaşı için vazgeçilmez hale geldiler ise, *bizzat ücretli emek sisteminin ortadan kaldırılmasının örgütlü teşvik araçları olarak* çok daha fazla önemlidirler.»* (a.b.ç. –A.L.)

----

* Karl Mark, "Ücret, Fiat ve Kar", Komünizmin Temel Kitapları, Uluslararası İşçi Yayınları, Berlin 1931, s. 71-73.

(A. S. Losovsky, Sendikalar Üzerine II, sayfa 22-23, İnter Yay.)

Marks'ın bu görüşlerine saldırı temelinde "Marksistlik" yapan yazarımız aslında haklı...

Özde aynı şeyleri savunan sendika ağaları-bürokratları niye birlik olmasınlar ki! Çünkü hepsinin ayrılığı, sadece kendilerine taktıkları politik isimlerde!

Programlarında henüz Marksizm-Leninizmden vazgeçmediği palavrasını atanların, en azından sendikalara yaklaşımda Marksizm-Leninizme gerek duymadıkları açıkça görülmektedir.

Sendikal alanda bir yanda anarko-sendikalist, diğer yanda reformist sapmanın neler olduğunu açıkladıktan sonra, komünistlerin anlayışını –Leninist ilkeler temelinde– Losovsky "Sendikalar Üzerine" adlı eserinde şöyle belirtmektedir:

"Politika ile ekonomi arasındaki karşılıklı ilişki üzerine bir başka görüş –Almanya ve diğer ülkelerde benzeri tipteki sendikal hareketle en iyi şekilde temsil edilen trade-unioncu –reformist görüş– *proletaryanın iktisadi ve politik örgütlerinin paralel varlığı, bu örgütlerin eşitliği* görüşüdür. Bu görüşe göre politika ve ekonomi birbirine karışsa da, bu, ancak önderlerin personel bileşiminin aynı olmasından dolayıdır, kesinlikle bunların bizzat işçi sınıfının mücadelesinde birbirlerine bağlı olmasından değil. Burada ekonomi, orada politika. Bu görüş daha savaş öncesinde vardı, savaş sırasında özel bir gelişme gösterdi ve savaş sonrası literatürde özel olarak detaylı bir şekilde ortaya kondu. Burada, iktisadi ve politik örgütlerin işbirliği üzerine kendine özgü bir görüşle, *kapitalizmin olumsuz yönlerini düzeltmeyi* amaçlayan –elbette ki– reformist bir görüşle karşı karşıyayız. Reformizmin özü, tam da onun ka

Sendika ağaları ve bürokratlarına ve revizyonizme rağmen sınıf sendikacılığı yaratılacaktır!...

Sendikaları Bolşevik Partinin bir kalesi yapmaya çalışmak gerekir. Bu görev için ileri!...

pitalizme karşı mücadeleyi değil, kapitalizmin olumsuz yönlerine karşı mücadeleyi kendine görev edinmesinde yatmaktadır. Bu, biz komünistlerin karşı karşıya bulunduğu, mücadele ettiğimiz ve daha uzun zaman da mücadele etmemiz gereken ikinci görüş ya da anlayıştır.

Şimdi üçüncü görüşe, *politikanın ekonomiye göre önceliğinden*, yani politik örgütün iktisadi örgüte karşı önder rolünden ve ekonomik mücadele ile politik mücadelenin kaynaşmasından oluşan devrimci marksizmin görüşüne, komünistlerin görüşüne geliyoruz. Politika ile ekonomi arasındaki karşılıklı ilişkiye komünist görüşlerimizin özü, bu iki mücadele türünün bu kaynaşmasında yatmaktadır; iktisadi mücadelenin genel sınıf mücadelesi çizgisi üzerinde yönlendirilmesinde, hareketi bir üst aşamaya çıkarmak, onu genişletmek ve geliştirmek, çatışmaya katılan işçileri tüm işçi sınıfını ilgilendiren sorunlarla karşı karşıya getirmek amacıyla değerlendirmede, sendikal harekete komünist partisi tarafından önderlik edilmesinde yatmaktadır." (A. S. Losovsky, Sendikalar Üzerine I, sayfa 20-21, İnter Yay.)

Evet, tıpkı Losovsky'nin reformistler için söylediği gibi, yazara göre "Türk-İş işçi sınıfının ekonomik mücadele örgütü, TB"K"P de politik mücadele örgüt adayıdır." (!)

Aslında yazarın reformculuğu bile laftadır. Çünkü ne A. Çelik, ne de TB"K"P işçi sınıfına güvenmekte ve işçi sınıfı ile ortak işler yapmak peşindedir.

Bunların derdi; sendikalarda sınıfı satanlarla, partiler düzeyinde de bunların patronları ile ittifak kurup, emekçi kitleleri karşı-devrimci politikalarına kaldıraç yapmaktır.

İşçi sınıfı hakkında TB"K"P programında ne incilere yer verildiğini kısaca okuyucuya aktaracağız. Önce, "sınıfın birliğini" kanıt (!) olarak ileri sürüp, sendika şeflerinin ayrılığına ateş püsküren A. Çelik'ten bir bölüm daha aktaralım.

TB"K"P'NİN BUGÜNKÜ SENDİKAL "ETİKETLERİ" NELERDİR?

Şöyle diyor yazarımız:

"Hemen her konuşmacının başarısı üzerinde birkaç söz etme ihtiyacı duyduğu 89 Bahar eylemleri işçilerin sağ-sol, sosyal demokrat, liberal-marksist ayırmaksızın hepsinin eylemleriydi.

Herkesin katılacağı bu genel doğrulara rağmen, muhalefet hareketinin kendisi için daha uygun bir etiket yerine (örneğin yenilikçi, mücadeleci, ilkeli, tutarlı sınıf ve kitle sendikacılığı vb.) sosyal demokrat bir etiketi tercih etmesi nasıl açıklanabilir?

Hem sınıf hareketinde birlikten söz edeceğiz, hem sendikalar sadece ve sadece işçilerin örgütüdür, politik görüş farklılıkları sendikal mücadelede önemli olmaz diyeceğiz. Hem de ayrım noktası olarak politik kimliğimizi ortaya koyacağız. İşçiler eylemlerde, grevlerde, direnişlerde sağ-sol, liberal-sosyal demokrat gibi bölünüyorlar mı ki sendikaları bu biçimde bölmeye uğraşıyoruz." (agy)

Çok "işçici" görünüp, işçi sınıfına iltifatlar yağdıran bu sınıf düşmanı, işçi sınıfının bilincini karartmada nasıl kaşarlanmış bir kişi olduğunu da sergilemektedir bu satırlarla.

Yazar, Lenin ve tüm komünist önderlerin işçi sınıfını kendi içinde hangi katagorilere ayırdığını; ileri-orta ve geri işçilerin varlığını belirtip, öncelikle sınıf partisinin inşa sürecinde ileri işçileri kazanması ve geri işçilere önderlik edip, ilerletmesi gerektiğini bilmiyor olamaz.

Ve yine yazar, kendi somutlarında devrimci işçilerin, hem 12 Eylül öncesi, hem de bugün "devrimci işçiler sendika yönetimine", "kahrolsun sendika ağaları" diye sloganlarla meydanları inlettiğini ve 1989 yılı içinde kendilerini toplu sözleşmelerde satan sendika ağalarını sendikaları basıp kovaladığını bilmiyor olamaz.

Bunların hepsini bilmesine karşın, bu satırları yazabilenlerin işçi sınıfına sunacağı düşmanlıktan başka bir şey olmayacağı

gün gibi açıktır.

Sendikal mücadele özgülünde en iyi halde kitle kuyrukçusu olabilen bu hainlerin programı adına konuştuklarını iddia ettikleri işçi sınıfı hakkında şu görüşlere yer vermektedir:

"İşçi sınıfımız bugün de toplumsal sayısal gücünün üzerinde bir rol oynuyor, eğitim düzeyi, mesleki bilgi ve becerisi artıyor, toplumsal-politik bilinci gelişiyor, güçleniyor, deney kazanıyor.

Nesnel ve öznel tüm zorluklara karşın, işçi sınıfımız sendikal ve politik birliğini sağlayabilir, güçlendirebilir, kendi sınıfsal çıkarları ile birlikte ulusal çıkarları ve genel insanlık çıkarlarını kararlılıkla savunarak, barış ve demokrasi isteyen güçlerin birliğinin gerçekleşmesi için etkin bir rol oynayabilir; işçi sınıfımız böylece toplumsal gelişmenin öncü gücü konumuna yükselebilir. Komünist Partisi'nin görevi işçi sınıfına bu doğrultuda yol göstermektedir." ("Program Taslağı", sayfa 29)

Bu satırları okuyan devrimci bir kişi, ilk bakışta TB"K"P'li "yeni" sosyal-demokratlarımızın işçi sınıfına yaklaşımında idealist bakış açısına sahip olduğu; soruna "inanç" "varsayım" temelinde yaklaştığı bağlamında eleştirebilir. Gerçekten de bu satırlar, bu yaklaşımı da sergilemektedir.

Ancak sorunun bir diğer yanı ve en önemlisi; bu sahtekarların aslında sınıfa atfettiği görevler bağlamında ona hiç inanmadığı, güvenmediğidir.

Bunlara göre, adı geçen görevleri işçi sınıfı teorik olarak *yapabilir*, bu ihtimal sözkonusudur ama, bu sadece bir *ihtimaldir o kadar.*

Bu sahte komünistler için artık işçi sınıfı "dönüşüm" hedeflerinin de belirleyici, *mutlak* öncü gücü değil, koşullar elverirse yapması muhtemel bir kesim olarak görülüp, gösterilmektedir. Ve bu yaklaşımdır ki, bugün TB"K"P'ye legallik yolunda umudunu ve ittifak çalışmasını Demireller, İnönüler vb. ile "bağ-laşıklar kurmada" aratmaktadır.

TB"K"P'NİN KARŞI-DEVRİMCİ FAALİYETİNDE "YENİ" ARAÇ VE KAVRAMLARINDAN BİRİ: "MUTABAKAT"

Tüm siyasi-örgütsel çizgisi bu olanların sendikal alana ilişkin söyleyecekleri de aktardığımız sözler olacaktır kaçınılmaz olarak...

Yazar, devamla sınıfa ihanet tezlerini şöyle gerekçelendiriyor yazısında:

"Son yıllarda yükselen mücadele içinde, mitinglerde, yemek boykotlarında bahar eylemlerinde işçiler ve sendikalar arasında, Türk-İş içinde politik farklılıklar törpülenmemiş (törpülenmiş demek istiyor! /YN) kimi yapay ayrılıklar küllenmeye yüz tutmuştu. Bu genel kurulda kimi akılevvellerce bu ayrılıklar tekrar depreştirildi. Demokrasi mücadelesinde birleşik ve güçlü bir Türk-İş olasıyken bu olanak torpillendi. Anti-komünizm tahrik edilerek yeni ayrılık noktaları yaratıldı. Uzun yıllar boyunca büyük özverilerle ve hassasiyetle alınan yol cömert bir biçimde harcandı. Delege çoğunluğu solda illüzyonuyla, yönetimi ele geçirme anlayışı öne çıktı.

Doğru sendikal politika tek başına gelme olasılığı varken bile mutabakatı, ortak yönetimi tercih etmektir. Doğru politika birliğe, mutabakata geçici, taktiksel bir sorun olarak değil ilkesel bir zorunluluk olarak bakmaktır.

Bugün şu sorulara açık seçik yanıtlar vermeden doğru sendikal politikalar üretilemez. Sendikalarda, demokratik örgütlerde herkesin etkinliği oranında temsilini içimize sindirebiliyormuyuz? Yoksa işçiler için en hayırlısını yalnızca biz yaparız, biz yönetime gelmeliyiz anlayışında mıyız? Az olsun bizim olsun mu yoksa büyük olsun hepimizin olsun mu?

Ya hep ya hiç mi, yapılabilecek olanın en iyisi mi?

Yığınların, kitlelerin çıkarları her türlü grupsal ve dar siyasal çıkarın önünde değil midir?

Eğer kendi grubumuzun, kendi eğilimimizin güçlenmesini herşeyin önüne koyuyorsak grupçuluk, sağcılık solculuk ele geçirmecilik, tasfiyecilik mubahtır, zira hedef "kutsal"dır. Yok eğer işçilerin, çalışan yığınların çıkarlarını başa alıyorsak, mücadelemizi onların mücadelesine bağlıyorsak, birliği ve mutabakatı gerçekleştirmek bizim için temel bir ödev onsuz olmaz bir koşul olacaktır." (agy.)

Burada yazarın hayal ürünü, burjuva şahaseri kimi "olgu tespitleri" üzerinde fazla durmaya değmez. Örneğin "Türk-İş

TB"K"P İLE İTTİFAK YAPMAYI DÜŞÜNEN DEVRİMCİLERE DUYULUR...

TB"K"P'nin "terör"e ilişkin tezleri !

"İnsanlık dışı terörizmin, devlet terörünün ve her türlü terörizmin politik mücadele aracı olarak kullanılmasını mahkum eden yeni bir politik kültür, barış ve demokrasi mücadelesinin başarısı için gereklidir. Terörizmin çoğunluğun politik bilincinde mahkum edilmesi, Amerikancı, gerici, militarist güçlerin politik ortamı istikrarlaştırmasını ve halka karşı şiddete başvurmasını güçleştirebilir. Toplumun politik kültüründe daha köklü bir etki ancak işçi hareketiningücüne ve potansiyeline dayanan yeni bir sol politik kültür temelinde gerçekleşebilir."
(TB"K"P Program Taslağı, sayfa 58)

Her türlü terörizmin politik mücadele aracı olarak kullanılmasını mahkum eden yeni bir politik kültür" peşinde koşarak devrimci şiddeti red ve mahkum edip; işçi sınıfının yalın ayak sokaklarda "açız" çığlıklarını tek gerçek mücadele yöntemi görüp-gösterenlerin, bir yandan işçi sınıfına bu seviyede protestolarla yetinmesini sağlık verip; bir yandan da "demokrat-liberal Şevket Yılmaz", "değişen Türk-İş" palavraları ile sınıfı uyutmaya çalışmaları, kendi içinde uyum içindedir...

içinde törpülenen politik farklılıklar", "küllenmiş ayrılıklar", vb. gerçek olgu değil, faşist generaller çetesi ve faşist devlet karşısında teslimiyet ve işbirliğinin bir ürünü olan, ***sendika ağalarının kendi aralarındaki zorunlu işbirliğidir.*** "Uzun yıllar boyu —bu bağlamda— alınan yol"lar ise, bu rezillerin avuntusudur.

Burada üzerinde durmak istediğimiz bir husus; bu sosyal-demokratların literatüründe bugün baş köşeye yerleşen "mutabakat"tır.

Bugün sözünü ettikleri kötü ünlü "mutabakat", gerçekte sınıfı faşist düzene peşkeş çekmede sendika ağa sürülerinin güçbirliği stratejisidir. Ama bir diğer yanıyla da bugünkü güçsüzlüklerini örtmeye çalışan incir yaprağıdır.

Geçmişte Türk-İş karşısında DİSK'in kuruluşu sonrasında DİSK içinde kendileri dışında "komünist-sosyalist" olma iddiasıyla yeralmak isteyenleri dahi ve bu arada da devrimci işçileri tasfiyeye yönelip, böyle bir "mutabakat"ı hiç hatırlamayanların, bugün açık faşist-sarı sendika ağaları ile "mutabakat" peşine düşüp, SHP'li sendika ağalarını dahi bölücü ilan etmeleri neyin ifadesidir? Bizce çok açık: Güçsüzlüklerinin, yoksa demokrasi yanlısı olmalarının değil!

Bu hainler önümüzdeki dönemde biraz daha palazlansalar, çok sevdikleri "mutabakatı" kaldırıp bir köşeye atarlar. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın!...

Biz bu bağlamda Lenin'in Likidatörler ile Narodniklerin "sendikaların tarafsızlığı" hakkında, neyi, ne için söylediklerini aktaran görüşlerini çok "birlikçi" sahte leninist reformistlerimize hatırlatmakla yetineceğiz.

Şöyle diyor Lenin, "Sendika Hareketinde Narodnikler ve Likidatörler" başlıklı makalesinde:

"... Sendika hareketinde (ve eğitim derneklerinde) Likidatörlerle Narodnikler arasındaki birlik bir *gerçektir.* Ve şimdiki durumda da kaçınılmaz bir şeydir. Likidatörler ve Narodnikler her eylem alanında tutarlı Marksistlere karşı ortak düşmanlıkları ile birleşmişlerdir. Sendika eyleminde hem "*zayıflığın tarafsızlığı*" hem de "*isteksizce* tarafsızlığın" temsilcileri olarak birleşmişlerdir. Ne Likidatörler, ne de Narodnikler sendika hareketinde gerçek bir etkiye sahiptirler. Zayıf bir azınlık olmalarına rağmen Marksistlerle "eşit" olmak istemektedirler. Bu talep "teorik olarak" ancak tarafsızlık görüşü açısından savunulabilir. Bu yüzden de, işçi sınıfı hareketinde az etkiye sahip bütün gruplar "tarafsızlık" iddiasındadır.

...

Bir zamanlar şimdiki Likidatörler, sendikaların parti sendikaları olmalarını ve parti içinde resmen temsil edilmelerini istiyorlardı. Bir zamanlar Narodnikler, Demiryolcular Sendikası'nı kendi programlarına resmen sadakat yemini etmeye zorlamışlardı. Bugün ikisi de, tam zıt uca kaydılar ve tarafsızlığı savunuyorlar. Durumlarının politik zayıflığı yüzünden böyle davranmaya zorlandılar."

(Lenin, "Sendikalar Üzerine", sayfa 321, Bilim Yay.)

A. Çelik, Türk-İş'e ilişkin bir genel değerlendirme yaparak yazısını noktalamaktadır:

"Artık herkes tarafından anlaşılmalıdır ki, ne ezici çoğunluğa sahip solu, ne liberalleri yönetim dışında bırakarak, sendikaları, Türk-İş'i yönetmek artık mümkündür. Grupçu, ekipçi çıkışlar artık iflas etmiştir. Türk-İş artık eski Türk-İş değildir. Ricacı, diyalog uzlaşma politikaları yerini mücadeleci meşru kitle çizgisini esas alan anlayışlara bırakmıştır. Sınıfa düşman anlayışların dışında sendikaları birlikte yönetmek, geniş tabanlı yönetimler oluşması bir zorunluluktur.

Türk-İş 15. Genel Kurul deneyimi bunu açıkça kanıtlamıştır." (agy.)

Görüldüğü gibi TB"K"P'lilere göre, ne Türk-İş eski Türk-İş'tir; ne de Şevket Yılmaz vb. eski sınıf düşmanlarından bazıları.

Artık 12 Eylül öncesinin sarı-faşist Türk-İş'inin, 12 Eylül döneminde cuntacılara bakan veren Türk-İş'in yerini; mücadele aracı, "sınıf ve kitle sendikası" almıştır. Türk-İş'in gerçek niteliğini böyle gözlerden gizleyen yazar, bu satırların arasına utanmadan "sınıfa düşman anlayışlar" sözcüklerini sıkıştırabilmektedir.

"Yenilikçi" yazar, sendikalarda "mutabakat" çizgisini —ki o da pratikte herbiri bir başka burjuva klik olan sendika ağaları arasındaki mutabakat olarak kavranıyor— sosyalizm adına savunuyor! İşçi sınıfının sendikal çalışmada örgütsel çizgisi olarak savunuyor! Sendikalarda önderlik ele geçirilebilecek durumda bile olunsa, sakın ha! bu yapılmamalı, "mutabakat" aranmalıdır.

Bu "yenilikçi" bayın, "işçi sınıfının" çizgisi olarak sunduğu bu çizgi, halis burjuva çizgisidir.

Leninist çizginin ne olduğuna Lenin'den bakalım! Lenin, RSDİP Kongresi'ne sunduğu sendikal çalışma ile ilgili karar tasarısında tam da bizim yazarımızın önerdiği "mutabakat"a karşı çıkıp, sendikalarda önderliği ele geçirme için mücadeleyi öneriyor. Şöyle diyor:

"Tüm Rusya Sendikaları Kongresi Üstüne Karar Tasarısı Taslağı:

"Konferans, Londra Kongresi'nin sendikalar üstüne sendikalar ile sosyal demokrat parti arasındaki örgütsel ilişkileri açıklayan kararını ve tüm yerel koşulları gözönüne alarak, bütün koşullar altında, sendikalardaki sosyal-demokratların kendilerini, her tür burjuva demokratik eğiliminin (Kadetler, partisiz işçiler, Sosyalist devrimciler, vs.) işine gelecek biçimde, "tarafsız" bir platformla pasif uzlaşmaya kapılmayıp, ideolojik önderliklerinin sendikalarca kabul edilmesi ve sendikalarla sürekli ve etkili örgütsel temaslar kurulması için inatla çalışarak, enerjik bir biçimde uygulanmasını, tüm üyelerinin görevi sayar."

(Lenin, Cilt 13, sayfa 60-61, İngilizce / "Sendikalar Üzerine", sayfa 276, Bilim Yay.)

"Yenilikçi" biri için 80 yılı aşkın süre önce söylenmiş bu sözler "eski"dir tabii! Onların "yeni" diye savunduğu ama, Bernstein'ların, tüm revizyonistlerin, oportünistlerin savunduğu "eski"lerdir. Bu anlamda, hiç de yeni değildir söyledikleri!

"Yenilik" adına hem sendikal, hem de iktidar mücadelesi alanında, işçi sınıfına en iğrenç burjuva görüşleri taşımayı kendine görev bilen bu ihanet odağına hiç kuşkusuz gereken cevabı, işçi sınıfı fazlasıyla verecektir.

25.1.1990 ■

PKK'dan Almanya'ya mesaj...

BATI Almanya'da yayınlanan haftalık Stern dergisinin 44/89. sayısında PKK ile ilgili resimli bir röportaj-haber yayınlandı. Bu röportaj-haberde Stern'den Dietrich Willier'in Abdullah Öcalan'la yaptığı bir röportaj da yayınlandı. Serxwabûn'un 89. sayısında; "*F. Almanya'da yayınlanmakta olan haftalık Stern dergisi muhabirlerinin Ağustos 1989'da PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan yoldaşla yaptığı röportajdan bazı bölümleri yayınlıyoruz*" duyurusu altında, Stern dergisinde yayımlanmış olan bazı bölümler Türkçe olarak yayınlandı.

Röportajın özellikle sonunda yer alan ve Abdullah Öcalan'ın mesajını içeren bölümü aynen şöyle:

"**D. Willier: Açıklayıcı bir mesaj, yani davalar devam ederken.**

PKK Genel Sekreteri: *Bu dava Almanya hükümetini de güç durumda bırakacak bir davadır. Böyle sürdürmelerinin, uzatmalarının bir anlamının olmadığını belirtebilirim. Evet, bizim Alman sistemine karşı suç teşkil eden bazı davranışlarımız olmuştur. Veya bazıları buna yanaşmıştır. Bunu bir örgüte maletmeye ve onu yargılamaya yol açmamalıydı. Yani bazı kişilerin, örgütümüzün de tasvip etmediği bazı davranışları, tüm bir örgüte nasıl mal edilebilir? Ben, Parti adına verdiğim tüm talimatlarda, genelde Avrupa'nın özelde Almanya'nın hukuk sistemiyle ters düşmemeye çalışın diyordum. Bu yönlü talimatları vermişimdir. Öyle, Parti adına orada mahkeme kurmak, adam tutuklama diye bir uygulamamız olamaz, kimse de bunu bizim adımıza yapamaz. Bu yanlıştır. Orada mahkeme kurmak, adam yargılamak sorumsuz bir davranıştır, onu tasvip etmiyoruz. Bizim adımıza öyle bir tutum sözkonusu olamaz, tasvip etmeyiz.*

Burada kişilerin tavrı daha ağır basıyor. Fakat ta buraya kadar da bazı suikastçiler ve komplocular gelip sızıyorlar. Tabii onlara karşı da kendimizi savunuyoruz. Birisi benim evime gelip, beni öldürmek isteyince, ben kendimi savunmayacak mıyım? Bu çok doğal bir savunmadır. Sanırım bizim bundan başka yaptığımız bir şey yoktur. Dolayısıyla Almanya'daki bu mahkemenin çelişkilerle dolu, tutarsız ve yersiz olduğunu belirtebilirim. Abartmalı bir davadır. Almanya'ya karşı Kürtlerin öfkesini, düşmanlığını geliştirebilir. Bu açıdan da yararlı değildir. Biz olgun davranmasaydık, Kürtler terör olaylarına bile yönelebilirlerdi. Biz bunu da önledik.

Umarım ki, mahkeme kısa sürede açılacak mı, açılmayacak mı, bu açıklığa kavuşsun? Ve sorunu böyle çelişkilerle, karmaşıklıklarla dolu olarak ortaya koyma yerine, demin bahsettiğim doğru temelde ortaya konsun. Almanya da kirli bir savaşın arkasında yer alan bir güç değil, en azından insan haklarına, ulusların eşitliğine ve özgürlüğüne saygılı olan bir tutum içinde oldun. Benim bu görüşmeyi kabul etmemin temel amacı da budur. İleride daha ağır durumların ortaya çıkmasını önlemek için yapıyorum. Çünkü işler daha da ağırlaşacak ve savaş gelişecektir.

İnancım odur ki, gerek bu mahkemeler olayı etrafında ve daha çok da Türklerin bundan sonra daha da hunharlık sergileyecekleri savaşta; Almanya da konumunu gözden geçirsin ve doğru, insani, demokratik bir tutum içine girsin. Aksi halde, dökülecek kanlardan ve çekilecek acılardan Almanya'da sorumlu olur. Almanya rolünü, siyasi çözümleri Türkiye'ye dayatarak gösterebilmelidir. Yoksa PKK'yi imha temelinde desteğini sürdürürse, açık ki bu düşmanca bir tutumdur.

Umudumu tekrar belirteyim ki, siyasi çözüm konusunda Almanya ağırlığını koyabilir ve koymalıdır. Ulusal sorunda, demokratik uygulama bizim de tercihimizdir. Buna açık olmayan biz değil, tamamen Türk sömürgeci rejimidir. Bu gerçekler görülmeli, ilgili çevreler bu temelde tutumlarını gözden geçirmeli, düzeltmeliler. Ve doğru tutum almalıdırlar. Bizim de hukuk sistemiyle çelişen, ufak-tefek yanlışlıklarımız varsa bunları giderebiliriz ve gideriyoruz da.

Alman demokratik kamuoyunun çıkarlarını tehdit edecek hiçbir yönümüz yok. Oradaki Kürt emekçileri iki halk arasında bir köprü rolü de oynayabilirler. Bunu bu temelde değerlendirmek gerekir. Daha dostane bir yaklaşım mümkündür.

Görüldüğü gibi anti-emperyalist, enternasyonalist, sosyalist, Marksist-Leninist olduğunu iddia eden PKK'nin Genel Sekreteri, Batı Alman emperyalizminin Batı Almanya'daki PKK'lıların bir bölümü şahsında Kürt milli hareketine karşı saldırdığı bir durumda **bile, Batı Almanya emperyalizmine karşı,** gayet uzlaşmacı bir tavır takınmakta; Batı Alman emperyalizmini emperyalist büyük bir güç olarak teşhir etmek bir yana dursun, onun emperyalistliği konusunda bile bir tek söz etmekten özenle kaçınmaktadır. Tavrı, Batı Alman emperyalizmini "doğru, insani, demokratik bir tutum" içine girmeye çağıran ve bunu ondan bekleyen bir tavırdır.

Dar, milliyetçi bakış açısı, Alman hükümetini —bu emperyalist büyük güç hükümetini— "Türk sömürgeci rejimine" karşı savaşta, "doğru, insani, demokratik bir tutum içine girecek" bir "umut"u seslendirmeye kadar götürmektedir PKK Genel Sekreterini...

Biz hangi ince 'taktikler' adına yapılırsa yapılsın, bu gibi çağrı ve umut ifadelerinin, emperyalizmin niteliği konusunda hayaller yayan, anti-emperyalist, proleter tavırla ilgisi olmayan tavırlar olduğunu söylüyoruz.

■

İbretlik Haberler Yerine!...

ROMANYA'da N. Çavuşesku'nun başını çektiği sosyal-faşist diktatörlüğün, halkın ayaklanması ve düne kadar bu diktatörlüğün temel direklerinden biri olan **ordunun** saf değiştirmesi sonucu yıkılması ibret verici zengin örnekler sunan bir olay oldu.

□ İbret alınması gereken şeylerden biri, kuşkusuz sosyal-faşist diktatörlüğün yığınlar içindeki desteğini nasıl ve ne biçimde yitirmiş olduğu; yığınların nefretinin nasıl hedefi haline geldiği olgusudur.

□ Batılı ve doğulu emperyalist güçlerin Çavuşesku kliği devrildikten sonra Çavuşesku'nun, karısının ve sülalesinin nasıl yaşadığına dair büyük bir zevkle yığınlara sunduğu malzemeler, lafta sosyalizmin propagandasını yapan bu kliğin ne ölçüde yozlaşmış, burjuvalaşmış olduğunun belgeleri ve yığınların nefretini çekmelerinin açıklamalarından biridir.

□ Açıktır ki, özellikle batılı emperyalistlerin uşaklığını yapan basın yayın organlarının, Çavuşeskuların Romanya ölçütlerine göre 'lüks yaşam' tarzları konusundaki yayınları korkunç bir iki yüzlülüktür.Çünkü sergilenen lüks batıda gerçek emperyalist burjuvaların lüksü ile karşılaştırıldığında en iyi halde yeni yetme zenginlerin görgüsüz, aptalca, değersiz lüksüdür. Batıda emperyalist burjuvazi ve onun yüksek mevkilerdeki politik uşaklarının yaşadığı lüks, Çavuşeskularınki ile karşılaştırıldığında ona tur atan bir lükstür. Bu yüzden batılı emperyalist basın ve yayın organlarının bu alandaki teşhir tavırları onların korkunç bir iki yüzlülük içinde olduğunun da belgesidir. Biz komünistler açısından ama kuşkusuz komünizm, sosyalizm adına konuşanların ülkesinin işçi köylü yığınları yoksulluk içinde kıvranırken, çarlar gibi yaşaması kabul edilebilir birşey değildir ve yalnızca komünizm adına konuşan bu gibilerinin sahtekârlığının, yozlaşmasının, burjuvalaşmasının ifadesidir. Biz komünistler, revizyonist şeflerin birer burjuva olduğunu, yaşamlarının burjuvalardan farkı olmadığını yıllardan beri ortaya koyduk. Şimdi bizim söylediklerimiz pratikte doğrulanıyor.

□ İbretlik bir başka olay revizyonist şeflerin önemli bir bölümünün, iktidarın elden gittiğini gördüklerinde ne kadar hızla saf değiştirebildikleri olgusudur. Düne kadar Çavuşesku'ya alkış çalanların, en küçük bir eleştiri dahi getirmeyenlerin bugün nasıl 'Çavuşesku düşmanı' oluvermiş olması ibret vericidir. Çavuşesku'yu devirenlerin ve bugünkü yönetimin içinde yer alanların önemli bir bölümü şimdi lanetledikleri ve yasaklama kararı aldıkları Komünist Partisi üyesidir. Şimdiki 'Savunma Bakanı' Nikolay Militaru, Çavuşesku'ya bağlılık yeminleri eden ordunun ikinci adamı idi. Şimdiki Ekonomi Bakanı Viktor Stancelescu, Çavuşesku ordusunun Bükreş'teki komutanı idi, vb... Bunlarla karşılaştırıldığında, göstermelik 'yargılama' sırasında da nedamet tavrına girmeyen Çavuşesku'nun ve Elena'nın tavırları daha tutarlı bir tavırdır.

□ İbretlik bir başka tavır genelde batı emperyalizminin korkunç iki yüzlü tavrıdır. Çavuşesku Romanyası batı emperyalistlerinin 'Doğu Bloku'ndaki en güvenilir 'ticaret ortağı', borcuna sadık 'yatırım alanı' vb. idi. Çavuşesku bütün batılı emperyalist ülkelerde 'hoş gelmiş' bir ziyaretçi, 'büyük bir devlet adamı' vb. vb. idi. Çavuşesku ve karısı, birçok batılı ülke 'özgür üniversitesi'nden fahri doktorluklar almış 'saygın' kişiler idi. Ta ki devrilene kadar! Devrilmesi ile birlikte 'eski dostluk'lar unutuldu. Yokmuş gibi davranılmaya başlandı. Romanya'da 'insan hakları'nın 'diktatör' ve kliği tarafından nasıl ayaklar altına alındığı konusunda demeçler, açıklamalar kapladı ortalığı. Kadim dost! Türkiye'nin faşist hakim sınıfları da bu koroda yerlerini almakta gecikmediler. Özal, 'Mussolini gibi bacağından asılıp, sokaklarda sürükleneceğini bekliyordum' dedi! İşte emperyalist, faşist gerici siyasetçilerin 'vefa'sı böyledir. Onlar için Vefa en iyi halde en iyi halde, iyi boza yapılan semtin adı olsa gerektir. Onların vefası yalnızca hizmetinde bulundukları, taptıkları sermayeye vefadır.

□ İbretlik bir başka olgu, her fırsatta 'hak', 'hukuk', 'adalet', 'insan hakları' vb. nutukları atan, 'hukukun üstünlüğü'nden dem vuran emperyalist/faşist/gerici basın ve yayın organlarının Nikolay ve Elena Çavuşesku'nun yarım saatlik göstermelik 'yargılanması' ve hemen kurşuna dizilmesi konusunda takındığı tavırdır. Bir başka durumda insanlık adına tonlarla gözyaşı dökmenin bahanesi olabilecek bu olay en iyi halde 'olmasa daha iyi olurdu, ama hak etmişlerdi' yollu kısa haber ve yorumlarla ve gizlenmeye bile gerek duyulmayan sevinçle karşılandı. Halbuki emperyalist burjuva kalemşörlerinin, emperyalist haberleşme ve beyin yıkama aygıtlarının ustalarının yığınlara yıllardır anlattıkları temel ve ciddiye alınırsa, lafta üstünlüğü ve dokunulmazlığı savunulan her türlü hukuk kuralı, bu somutta çiğnenmişti.

Romanya devletinin anayasal kurumları, resmen bir ayaklanma ve ona destek olan bir askeri darbe ortadan kaldırılmış; 'anayasal' devlet başkanı kimlerden bile oluştuğu gizlenen bir 'ihtilal mahkemesi' tarafından güya yargılanmış, anayasal 'devlet başkanı' ve eşi mahkemeyi reddettiklerini mahkemenin yüzüne açıklamış, hiç bir delil gösterilmeden bir dizi suçlama getirilmiş (yurtdışında bankalarda parası olması vb. gibi) burjuvaların güya üstün tuttuklarını söyledikleri hukuk kurallarına göre yargılama değil, tiyatro sonucu iki kişi idama mahkum edilmiş, hiçbir itiraz hakkı tanınmadan ceza infaz edilmiştir! İşte gizlenme ihtiyacı duyulmayan bir sevinçle karşılanan bu idi!

Gelişmeler gösterdi ki, emperyalist burjuvazinin ideologlarının kendi üstün tuttuklarını söyledikleri 'kurallar' ancak işlerine geldiği hallerde geçerlidir. Onların işine başka türlü geldiği hallerde, bu kez 'devrim kuralları' işlemektedir! Ama sakın ola ki, emperyalist burjuvaziye, ka-

pitalizme, gericiliğe karşı gerçek devrim olmasın! O zaman hümanist maskeler takılır! Yine kulaklarımız acıklı hıçkırıklar, hak, hukukun üstünlüğü, savunma hakkı gibi 'yüksek' insani değerler üzerine çığırtkan, cırtlak seslerle dolar. Sahtekarlığın bu kadarı az görülür, ama görülüyor işte!

□ İbretlik tavırlar, bu bağlamda Amerikan emperyalistlerinin ve diğer batılı emperyalistlerin, sosyal-emperyalist Sovyetler Birliği'ne doğrudan askeri müdahele için —tabii demokrasinin, özgürlüğün, vb. vb. zaferi adına— yeşil ışık yakmasında, Çavuşesku rejiminin devrilmesi için batı/doğu emperyalistleri arası işbirliğinin nasıl işlediği noktasında da sergilendi. "Kalıcı barış çağı" adlı yeni bir çağın başlangıcı olarak adlandırılan —Gorbaçov'un zirveyi değerlendirmesi— Bush/Gorbaçov Malta zirvesi ertesi, Romanya bir savaşa sahne oldu. Ve sözü edilen barışın ne menem bir barış olduğu, daha zirve üzerine yazılanların mürekkebi kurumadan görüldü. Bir kez daha görüldü ki, emperyalist büyük güçler arasındaki dalaşmalar da, anlaşmalar da halklara hayır getirmez. Ve onların barış dediği, emperyalist savaşların yol arkadaşı olduğu emperyalist barıştır.

□ İbretlik bir tavrı tabii hık deyicinin tokmakçısı, dün Brejnevci, şimdi Gorbaçovcu karşı-devrimci modern revizyonistlerimiz sergiledi. Bunlar da daha düne kadar 'yoldaşları' Çavuşesku'nun ardından etmedikleri küfür bırakmadılar, tabii onun Stalinist olduğu yalanı ile birlikte bu tavrı takındılar. Bir kez daha saflarının emperyalist/sosyal-emperyalist burjuvazinin ve uşaklarının safları olduğunu belgelediler. Bir kez daha ahlak yoksunu olduklarını belgelediler.

□ Ama ibretlik tavırlar yalnızca bunlar değil! 'Devrimci saflar'da görünmeye çalışan Sosyalist Parti'li karşı-devrimciler, ve devrimci saflarda olan Devrimci Sol'cular da ibret alınacak bir tavırla sosyal-faşist bir rejimin savunulması işine soyundular. Liberalliği demokratlık, devrimcilik diye satmaya çalışan, kaşarlanmış milliyetçi, revizyonist Doğu Perinçek, siyah çerçeveli "Büyükelçi Sürünmesi" başlıklı 2000'e Doğru'daki makalesinde, bir dizi eski Çavuşesku yağcısının ahlaksızlığını haklı olarak eleştirirken, bir yandan da Çavuşesku'yu 'davası olan', 'kurşuna dizilmeden önce haykırdığı değerleri' savunan bir 'yiğit' olarak tanıtma işine girdi. O, 'ben işçi sınıfına hesap veririm' şeklindeki sözlerin sahtekarlığını, Çavuşesku'nun da bir sosyal-faşist, revizyonist olduğu gerçeğini gözlerden gizlemeye çalışıyor.

Doğu Perinçek haini böylece milliyetçilik konusunda kuşkusuz kendine örnek alabileceği Çavuşesku tipi bir sosyalizm savunucusu olduğunu da belgeliyor böylece...

Doğu Perinçek için Romanya'da olan "ABD-SSCB işbirliği sonucu olan bir ordu darbesi"dir. Halk yığınlarının ayaklanması onun için hiçtir. Her ne kadar "tarihi yapan halk yığınlarıdır" bu kişinin ağzından düşmese de, her somut durumda, karşı-devrimci 'Üç Dünya Teorisi' müridi bu kişi yine herşeyi emperyalist "süper güç" dediği güçlerin iki dudağına bağlayan bir yorum getirmektedir.

Çavuşesku

Bu kişinin 'devrimcilik' adına dünyaya bakışını belirleyen 'milli çıkar'dır, sınıfsal yaklaşım hiçtir. Bu kişinin özgürlüğü savunması, emperyalist batı tipi demokrasiye karşı, milliyetçi, faşist veya sosyal-faşist diktatörlüklerin savunulması noktasında konaklamaktadır.Bu özgürlük savunusu sahte bir özgürlük savunusudur.

Doğu Perinçek'in savunduğu sosyalizmin ne biçim bir sosyalizm olduğu, onun sosyalizm adına emperyalist burjuvazinin de savunduklarını savunduğu 'Doğu Perinçek/-Faik Buluş' imzalı "Romanya'da Ordu Darbesi" başlıklı makalede görülüyor.

Sözkonusu makalede bu bay, Romanya'nın çeşitli milliyetlerden işçi sınıfı ve halkı üzerinde kanlı bir sosyal-faşist diktatörlüğünün uygulayıcısı olan Çavuşesku'yu öve öve bitiremiyor. "Çavuşesku'nun Sicili" ara başlıklı bölümde bu bay aynen şöyle tanıtıyor Çavuşesku'yu:

"ÇAVUŞESKU'NUN SİCİLİ"

Çavuşesku, son zamanlarda niçin ABD ve SSCB'nin baş hedefi haline gelmişti? 1960'ların sonlarından beri bağımsız tutumu nedeniyle yere göğe konmayan Çavuşesku, niçin birden bire dünya iletişim tekelleri tarafından "eli kanlı bir diktatör" olarak tanıtılıyordu?

Bir sicili var Çavuşesku'nun. Çok az lidere nasip olan bir sicil.

1968'de Varşova Paktı ülkeleri Çekoslovakya'ya girince, Romanya bu askeri pakt içinde tek başına işgale karşı çıktı.

Romanya Çekoslovakya'dan sonra işgal tehdidiyle karşılaştı. Çavuşesku, bu tehditlere her seferinde meydan okudu, "Sıkıysa gel" dedi. "Ülkemi işgal edersiniz ama Romanya halkı da dağlara çıkar ve bu ülkeyi size bırakmaz" dedi. Bütün dünya uzmanları, aynı görüşteydi. Romanya Çekoslovakya'ya benzemezdi. Hem liderleri direnirdi, hem de halk. O "fanatik" milisler bunun için eğitilmişti. Büyük şehirlerin altındaki tüneller, ABD veya SSCB'den gelebilecek nükleer saldırılara karşı halkı korumak için kazıldı. Romanya çetin cevizdi.

1979 Aralık ayında, SSCB birlikleri Afganistan'a girince, bir tek Varşova Paktı ülkesi bu işgale karşı çıktı. O da Çavuşesku'nun Romanyası idi.

Bulgaristan hükümet Türk azınlığa baskı uyguladığı zaman da karşısında Romanya'yı buldu. Çavuşesku'nun tutumu çok netti.

Çavuşesku, ABD karşısında da kararlı bir tavır aldı. ABD'nin saldırı ve müdahalesiyle karşılaşan dünya halklarını ve ülkeleri destekledi. Son 25 yılda Romanya kadar tutarlı bir anti-emperyalist politikayı çok az ülke izledi. Çavuşesku borçları bu nedenle sıfırlıyordu.

Çavuşesku, SSCB'nin kapitalizmle "Ortak Avrupa Evi" kurmasına karşıydı. SSCB-ABD işbirliğinin dünyaya ve Romanya'ya getireceklerinin farkındaydı. Batı kapitalizmine karşı bir tür ittifak kurmak için Çin, Kuzey Kore, Vietnam, Küba, Suriye, Libya ve Filistin'le hızlı temaslara girişti. Geçmişte İsrail'le kurduğu

ilişkilerden geri adımlar attı. Kapılarını ve olanaklarını Filistin'li ve Arap kurtuluşçulara açtı. ABD'nin elbette buna tahammülü olamazdı. Onlar "terörist ve lumpen ülkeler kampı"ydı.

Çavuşesku, SSCB ve ABD'ye nasıl kafa tutabilirdi? Kendi halkından bir kuvvet almasa bunu başarabilir miydi? Bu süper devletlere, hele şimdi ikisine birden yaslanarak, "İsviçre bankalarındaki paraları yemek" ve "seks alemlerinde gönül eğlendirmek" bir diktatör için çok daha akıllıca bir tavır olmaz mıydı? Stalin-Hitler paktıyla SSCB'nin gaspettiği Romanya topraklarını istemenin bir alemi var mıydı şu dar günlerde?

Bu bayın unuttuğu, Çavuşesku'nun 'bağımsızlıkçı' tavrının dürtüsünün sosyalizm, enternasyonalizm vb. değil, aşırı milliyetçilik olduğu; onun 'tutarlı anti-emperyalist' diye adlandırdığı 'borçları sıfırlama'nın, Romanya işçi sınıfı ve köylülerinin emeklerinin ve Romanya'nın tüm zenginliklerinin emperyalist tekellere peşkeş çekilmesinden başka bir şey olmadığı; Romanya'da sosyalist demokrasi yerine bir aile sultası, kanlı sosyal-faşist nitelikte bir diktatörlük hüküm sürdüğü; Çavuşesku çevresini oluşturan bir avuç bürokrat burjuva krallar gibi yaşarken, emekçi yığınların yoksulluk içinde kıvrandığı gibi olgulardır. Ama bu kadar kusur tabii Doğu Perinçek'te normaldir. Türkiye'de Mustafa Kemal savunucularının, Romanya'da Çavuşesku'ya şapka çıkartmaları normaldir.

Ve tabii aynı emperyalist burjuvazinin ağzıyla, "Hitler-Stalin paktı"ndan ve "Romanya topraklarının SSCB tarafından gaspedilmesinden" söz etmesi de normaldir. Bir karşı-devrimciden başka bir tavır beklenmez.

Fakat Çavuşesku'yu sahiplenenler ne yazık ki yalnızca bu kaşarlanmış karşı-devrimci olmadı. 2000'e Doğru Dergisi, övgü ile şu haberi yerleştirdi Romanya makalesinin içine:

"TAYAD VE DEMKAD 'ROMANYA'DA EMPERYALİST KARŞI DEVRİM'

Tutuklu ve Hükümlü Aileleri Yardımlaşma Derneği (TAYAD) Romanya'da meydana gelen olaylar için bir açıklama yaptı. Açıklamada, "Emperyalistler, Romanya'da iktidarı gaspedenlerin vahşetini alkışlıyorlar. Hatta Sovyetler'e Romanya'ya girme çağrısı yapabiliyor" denildi.

Ayrıca Demokrasi Mücadelesinde Kadınlar Derneği (DEMKAD) ve Demokrasi Mücadelesinde Avukatlar da birer açıklama yaparak Çavuşesku ve eşinin iki gün içinde hiçbir hukuki ve ahlaki kurala uyulmadan kuşuna dizilmesini kınadılar.

DEMKAD'lı kadınların açıklamasında, "Romanya Komünist Partisi Başkanı N. Çavuşesku ve eşinin inançları, kararlılıkları, cesaretleri, sosyalizme bağlılıkları ve Komünist Partisi'nin öncülüğüne son anına dek sadık kalmaları çarpıtılarak çok iğrenç ve taraflı haberler verilmektedir denildi. Açıklamada ayrıca "Romanya'da gelişen karşı devrimci olayların destekçisi" olunamayacağı belirtildi."

Çavuşesku
Cezası infaz edilmeden birkaç saat önce...

2000'e Doğru'lu karşı-devrimcilerin "devrimciler gerçeği çabuk kavradılar" biçiminde yorumlayarak verdiği bu haber gerçekte devrimcilik adına nelerin savunulduğunu, devrimci enerjinin neler için de kullanıldığını göstermesi açısından ilginç ve devrimcilik adına utanılacak bir haberdir.

Nikolay ve Elena Çavuşesku'nun "Komünist Parti'nin öncülüğüne, sosyalizme bağlılıkları" vb. nin savunulması; sadece lafa bakıp, özü görmeyen veya görmek istemeyenlerin yapacağı bir iştir. Nikolay ve Elena Çavuşesku'yu "komünist-sosyalist" vb. olarak savunanlar, gerçekte kendi çarpık sosyalizm-komünizm anlayışlarını da sergiliyorlar.

"Romanya'da gelişen karşı-devrimci olayların destekçisi olunamayacağı" bir şeydir; bunun adına karşı-devrimin bir başka biçiminin sosyalizm olarak savunulması bir başka şeydir... Ve işte TAYAD, DEMKAD, vb. adına açıklamalar yapan, eylemler düzenleyen küçük burjuva devrimcileri, tam da bu ikinciyi yapmışlardır. Bunda da şaşılacak birşey yoktur. Eğer Romanya'daki gibi bir sosyal-faşist iktidar sosyalist olarak görülürse, revizyonizmin hakimiyetinin burjuvazinin hakimiyeti olduğu kavranmazsa, revizyonist—sosyal-faşist diktatörlüklerin, burjuvazinin diğer diktatörlük biçimlerine karşı savunulması doğal sonuç olur. Karşı-devrimin bir bölümüne karşı, karşı-devrimin bir diğer bölümünün kuyrukçuluğu: İşte burjuva karşı-devrimci liberalizminin ve küçük burjuva devrimciliğinin bir kesiminin Romanya'daki olaylar karşısında tavrının özeti budur.

■

Küçük burjuva devrimcilerinin "Çavuşesku'yu katleden eller kırılacak, kahrolsun karşı-devrim, yaşasın sosyalizm" diyen kesimi Doğu Avrupa ülkelerinde varolan burjuva-bürokratik diktatörlükleri 'sosyalist' olarak adlandıran bütün kesimler gibi Doğu Avrupa'daki gelişmeler karşısında tam bir şaşkınlık içinde. Onlar bu şaşkınlıklarını "taraflılık" adına, sağırlıkla geçiştirmeye çalışıyorlar. Yeni Çözüm'ün 30. sayısında yayınlanan bir makalede, diğer şeylerin yanında şunlar söyleniyor:

Emperyalizm ezilen halkları moral olarak çökertmek istiyor. 80'lere kadar bunu başaramıyordu. Çünkü

hergün dünyanın ezilen halkları emperyalizmin duvarına vurarak onu yıkmaya çalışıyordu. 80 sonrası süreçte dünya konjonktüründeki 'Orta-Doğu ve Latin Amerika'daki ulusal kurtuluş savaşları dünya barışını tehdit eden birer kıvılcım odakları' haline dönüşünce birden barış rüzgarları esmeye başladı.

Doğu Almanya'da üslenmiş milli mültecilerimiz dün duvarı savunurken, bugün duvarı yıkmaya ellerinde kazma koşuyorlar. Siyamlı ikiz kardeşi de boş durur mu? Duvara Bir Kazma da Bizden Mitingi'yle koroyu seslendirmeye çalışıyor.

Doğu Almanya'da halk duvara kazma vuruyor. Aslında iflas etmiş olan revizyonist politikaların mezarına kazma vuruyor. Tepkisini dile getiriyor. Sosyalist kültürle eğitilemeyen halk, sosyalizmin nimetlerini görememiş, sosyalizmin kendisi için ne anlama geldiğini kavrayamayan insanlar duvardan atlayarak kapitalizmin nimetlerine koşuyor... Kapitalizmi de görecekler... Revizyonist politiklara sonucu değeri anlaşılamayan sosyalizm tüm gerçekliği ile gözler önüne serilecektir.

Peki, size ne oluyor duvara alkış tutan solcularımız?

Ne çabuk unuttunuz taraf olduğunuzu?

Evet, biz tarafız! Berlin Duvarı'na vurulan darbelerin seslerini duymuyoruz.

Biz emperyalizmin duvarına vurulan sesleri duyuyoruz.

El Salvador'dan sesler geliyor. Tüm dikkatimizle o sesleri dinliyoruz.

Söylenenlerin her yanı eğri olduğundan düzeltmek olanaksız. Yine de kısaca biz eğrilere dikkat çekelim:

□ Yeni Çözüm yazarlarına göre 'Orta-Doğu'daki ve Latin Amerika'daki ulusal kurtuluş savaşları 27. Kongre Raporları'yla ... dünya barışını tehdit eden birer kıvılcım odakları''na dönüşmüştür. Bu iddia bilgisizliğin ya da körlüğün iddiasıdır. Ulusal kurtuluş savaşlarını ''dünya barışını tehdit eden birer kıvılcım'' olduğu tezi, 1956, 20. Parti Kongresi'nin tezidir ve o zamandan beri modern-revizyonizmin paslı cephaneliğinin temel tezlerinden biridir. Sovyetler Birliği'ndeki revizyonizmi ve ona bağlı geri dönüşü 27. Parti Kongresi'yle başlatanlar, tarihi otuz yıl geriden izlemektedirler.

□ Yeni Çözüm yazarlarına göre, Doğu Almanya'da duvara vurulan kazma, ''sosyalist kültürle eğitilemeyen'', ''sosyalizmin nimetlerini görmemiş'' vb. halkın ''revizyonist politikalar sonucu değerini anlayamadığı'', 'sosyalizme' vurulan kazmadır da! Doğu Almanya'da her ne kadar ''iflas etmiş revizyonist politikalar'' hüküm sürüyorsa da yine de sosyalizm söz konusudur.

27. sayı Yeni Çözüm'de yayınlanan bir makalede Yeni Çözüm yazarları revizyonizmin burjuvazinin hakimiyeti olduğunu aynen şu biçimde reddediyorlar:

''*Sosyalist ülkelerde komünist ülkelerin sağa sapması, ekonomizm batağına saplanması bu partilerin 'son tahlilde' burjuvazinin partileri haline gelmeleri sonucunu doğurmaz*''

Evet, söylenenler açık: Sosyalist ülke, onun yönetici, önder örgütü parti yozlaşsa da sosyalist olrak kalır; revizyonistlerin diktatörlüğü 'son tahlilde' bile(!!!) burjuvazinin diktatörlüğü değildir!

Bunu söylemek ancak bir tek şartla mümkündür: **Burjuvazi** kavramının içeriğini yalnızca bir biçimde dar olarak 'özel mülk sahibi' ve bu özel mülk aracılığı ile 'artı değere' el koyan şeklinde doldurulması ile! Şeklen 'devlet' mülkiyetinin kendiliğinden 'sosyalist' olduğu düşüncesidir bu. Bu küçük burjuvaların anlamadığı yozlaşmış, bir zamanlar sosyalist olan, ülkelerde **yeni tipte** bir burjuvazinin ortaya çıktığı, bunun temel özelliğinin üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet değil, 'kamu mülkiyeti' biçimindeki mülkiyet üzerindeki imtiyazlı kullanım hakkı olduğu gerçekliğidir.

Yönetim revizyonist de olsa 'sosyalist' olan(!) ülkelerde 'duvar'lara eğitilmemiş-kavrayamamış vb. vb. halkın vurduğu kazmalar, bu yüzden bu küçük burjuva devrimcilerine sosyalizme de vurulmuş kazmalar olarak acı veriyor.

Bu yüzden bu küçük burjuvalar taraflı olma adına bu sesleri duymamaya bu konuda sağırlığı tercih ediyor. Deve kuşu da kafasını kuma soktuğunda korunduğunu sanır, ama her tarafı ortadadır. Sağırlık ve körlük ile varılacak yer Çavuşesku savunuculuğudur.

Biz Yeni Çözüm yazarlarının, Doğu Almanya'yı kendilerine mesken edinip 'komünistlik' yapan karşı-devrimci 'milli mülteciler'imizin şimdi Gorbaçov'un izinde duvar yıkmada yerini almalarında kendini ifade eden uşak ruhuna, sahtekarlığa duyduğu nefreti anlıyoruz. Ve kuşkusuz, dün sosyalist diye savunduğunu, bugün de —duvar yıkıldıktan sonra— sosyalist diye savunmak, ötekine göre daha tutarlı, daha soylu bir tavırdır. Ama bu ayan beyan ortada olduğu noktada, yanlışı savunanlara tek seçenek kalıyor: SAĞIRLIK! Yalnızca işine geleni duyma!

DOĞU PERİNÇEK REVİZYONİSTİNİN MİLLİ SORUNDA DEĞİŞMEYEN ÇİZGİSİ...

1989'un yaz aylarında yapılan bir 'Kamp ziyareti' ve 2000'e Doğru'da yayınlanan 5 sayılık dizi mülakat ile Türk milliyetçisi Doğu Perinçek'in temsil ettiği karşı-devrimci akım ile, Kürt milliyetçisi ve bugün Kuzey Kürdistan'da gerilla savaşı yürüten PKK arasındaki kan davası şimdilik bir kenara konulmuş görülüyor.

Daha düne kadar Apo'nun ''karşı -devrimciliğini'', ''karanlık güçlerle işbirliğini'', ''Rusya'nın beşinci kol faaliyeti yürüttüğü''nü anlatan Doğu Perinçek revizyonisti —gelinen noktada PKK'nın ''Kürt örgütler içinde en yerlisi'' olduğunu anlatıyor. Burjuva gazeteciliği yöntemleri ile kendini içinde yer aldığı legal Sosyalist Parti akımının ve PKK'nin Türkiye/Kuzey Kürdistan'da savaşan iki dost güç olduğu imajını yaratmaya çalışıyor.

Daha düne kadar ''Aydınlık karşı-devrimci, ihbarcılar çetesinin'' başı; MİT, Kontr-Gerilla'nın vb. nin adamı olarak tanıtılan Doğu Perinçek ise, PKK tarafından şimdi kendi propagandasının ''dost'' aracı olarak görülüyor.

Birçoklarını şaşırtıyor bu gelişme... Aslında şaşılacak birşey yoktur.

Gerek Doğu Perinçek'in, gerekse PKK'nin temel dürtüsü milliyetçiliktir. Fark birincisinin Türk, ikincisinin Kürt milliyetçisi olmasıdır. İlke milliyetçilik olduğu için, 'milli çıkarlar gerektirdiğinde' dün söylenenlerin bir kenara konmasında, unutulmasında bir sakınca yoktur.

İki milliyetçiliğin, belli noktalarda anlaşarak birbirine el uzatmayacağı saçma bir düşüncedir.

Daha Doğu Perinçek'in çıkış noktasında, onun milli meseledeki görüşlerini eleştiren İbrahim Kaypakkaya sonunda şu tespiti yapıyordu.

"Sonuç şudur: Şafak revizyonistlerinin milli meselede izledikleri çizgi, Türk milliyetçiliği ile, Mihricilikten miras kalan bir milliyetçilikle, Kürt milliyetçiliğini bağdaştırma çabasıdır. Şafak revizyonistleri, bir yandan Türt milliyetçisidir, fakat öte yandan Kürt milliyetçiliğine de dostça elini uzatmıştır. Satırlar arasında sanki şu okunuyor: 'Kürt burjuvazisi ve toprak ağaları kardeşlerimiz! Şu ayrılmak fikrini bir yana bırakın! Gelin bizimle elele verin! Bakın size yapılan baskılara biz de karşı çıkıyoruz. Size baskı yapanlar 'bölücüler'dir! Ama eğer ayrılmak isterseniz siz de 'bölücü' olursunuz! Oysa biz bilirsiniz "bölücülüğün" düşmanlarıyız. vs. vs. ...' Kürt milliyetçiliğine taviz veren bir Türk milliyetçiliği! İşte milli mesele ile ilgili bütün gevezeliklerin ve şarlatanlıkların özeti."
(İbrahim Kaypakkaya, Seçme Yazılar, Sayfa 255/256)

Açıktır ki, Türk milliyetçiliği PKK'yi ezmek, yoketmek ister. Ama bunu beceremeyeceğini gördüğü noktada, hele hele belirli bir yığın desteğini PKK'nın aldığını ve artık okun yaydan çıkmış olduğunu; Kürt sorununu kendini silahlı mücadeleyle gelip gündemin en başına dayadığı bir noktada, ileri görüşlü 'uyanık' Türk milliyetçilerinin yapacağı, elini Kürt milliyetçilerine uzatarak uzlaşma aramak olacaktır. Doğu Perinçek kaşarlanmış revizyonistinin yaptığı budur.

Sonuç şudur:
Şafak revizyonistlerinin
milli meselede
izledikleri çizgi,
Türk milliyetçiliği ile,
Mihricilikten miras kalan
bir milliyetçilikle,
Kürt milliyetçiliğini
bağdaştırma çabasıdır.
İ. KAYPAKKAYA

Bu yaptığı ile, dün göğsünü gererek söylediği şu sözler arasında aslında **özde, çizgi olarak** bir çelişme yoktur:

"Partimiz bölücülüğe karşı en kararlı mücadeleyi yürütmüştür. ... Diyarbakır Sıkıyönetim Komutanlığı Askeri Savcılığı'nın hazırladığı 'Apocular İddianamesi' de buna tanıktır. Bu iddianame bizim dikkat çektiğimiz ve bir sır ortaya çıkardığımız gerçekler üzerine kurulmuştur. İktidarların Apoculara göz yumduğu bir ortamda, partimiz yönetici ve üyeleri bu gerçekleri, Apocuların kurşunlarına göğüs gererek ortaya çıkarmışlardır. ..."
(TİKP İddianame ve Sorgu, Doğu Perinçek'in okuduğu sorgu, Sayfa 139)

Şimdi, Doğu Perinçek ile 'dostça' görüşmeler yürüten ve 2000'e Doğru üzerinden 'Türk halkına mesajlar' ileten PKK'nın da, dün Doğu Perinçek'in başını çektiği akımı nasıl değerlendirdiğini hatırlatmakta yarar görüyoruz:

"Eğer gerçek doğru bir çizgiye, en azından asgari demokrat bir noktaya gelinmezse varılacak yer, 'Aydınlık'ın davet ettiği yerdir. PKK hareketine ve onun öncülük ettiği KUKM'ne karşı olan güçlere 'Aydınlık' çizgisinin savunucuları 'Seçenek'te şu çağrıyı yapmaktadırlar:

'Apoculuğa karşı mücadelenin en eski stratejisini çizen TİKP'e ses verilmelidir... Apocular, bildiri ve dergiler kanalıyla cinayet ve terörlerine karşı çıkan örgütlere *'Aydınlık'ın yolundan gidiyorsunuz'*

Şafak
revizyonistleri,
bir yandan
Türk milliyetçisidirler,
fakat öte yandan
Kürt milliyetçiliğine de
elini uzatmıştır.
İ. KAYPAKKAYA

diyorlar. Apoculara karşı çıkan herkes, özellikle de ayrılan grup, Aydınlık ve TİKP'nin gösterdiği cesareti göstermelidir... Bugün onlara karşı, onlarla aynı ideoloji ve siyasetleri benimseyenlere dayanılarak mücadele edilemez. Apocuların karşısındaki devrimci kaleye sığınmak ve oradan hücuma geçmek gerekir."

Bir yandan faşist sömürgeciliğine karşı, en kıt olanaklarla ve en az donanımla ve düşmanın en azgın saldırılarına rağmen dost güçlerden en ufak bir yardım görmeden, ölümde yaşamı, devrimde zaferi yaratmak için elde silah savaşarak ve genç ömürlerinin en olgun çağında halkına, direniş şehitlerine ve partisine sonsuz derecede bağlı olmanın gereklerini yerine getiren PKK militanlarının oluk oluk akıttıkları kanla kızıllaştırdıkları devrimci-direniş yolu var. Diğer yanda ise, dolaylı-dolaysız, madden-mannen faşist orduyla birleşip bu mücadeleye alçakça küfreden, küçük düşürmeye çalışan, faşist cuntadan, "Apoculara karşı savaşmak için" silah isteyen "Aydınlık" çizgisinin ihanet yolu var.

(Serxwebûn, Sayı 43, Temmuz 1985, Tasfiyeci Sol'un PKK'ya yönelik saldırılarının kazandığı yeni özellikler ve daha da dayatan devrimci görevler)

"... İdeolojik gıdasını "Aydınlık" tasfiyeciliğinden alan ve daha sonraları ağırlıklı olarak "TİKP" çatısı altında birleşen bu grupların başını çektiği tasfiyecilik hareketi, "üç dünya teorisi" ve "sosyal emperyalizm" bayrağı altında yürütüldü. 1970'lere gelindiğinde ortaya çıkan devrimci eğilimin gelişmesini engellemek amacıyla boyveren "PDA Hareketi", 12 Mart faşizminin çarklarından geçtikten sonra sosyalizm maskesi altında faaliyette bulunan bir **milis hareketine** *dönüştü.*

Bu görüşlerimizin doğruluğunun en açık kanıtı, tasfiyeciliğin bu cephesinin başını çeken, "TİKP"in önderlerinin, 12 Eylül faşist-askeri darbesinden sonra çıkarıldıkları mahkemelerde, 1975'ten sonra yükselen "bölücülük ve yıkıcılık" adını verdikleri devrimci direnişe karşı mücadelede devlete büyük hizmetlerde bulunduklarını savunmaları ve faşist cuntanın elebaşlarını bu eylemlerine tanık olarak göstermeleriydi. Bu samimi ve gerçek beyanları doğal olarak faşist generaller tarafından da onaylandı. Gerçekten de bu cephe, ağırlıklı olarak 1979'dan başlayarak, Kürdistan'da yükselen Ulusal Kurtuluş Hareketine ve onun önder gücü olan PKK'ye karşı Türk sömürgeciliği ile aynı cepheden çılgınca bir savaş yürüttü.

"Bölücülüğe karşı mücadele" sözkonusu olunca, Kemalizmin iliklerine dek işlediği, devlete kulluk düşüncesini aşamayan bazı Türkiye sol çevreleri, "TİKP-Aydınlık" tasfiyeci-milis hareketinin devrim düşmanı yüzünü bir türlü görmek istemediler. Bu milis çetesini, son derece açık bir biçimde yürüttüğü karşı-devrimci faaliyetlerine rağmen, halk güçleri arasında görmeye devam ettiler. Böyleleri acaba bugün de PKK'nin "TİKP" milis çetesine karşı mücadelesini hala "sol içi çatışmalar" biçiminde mi değerlendirmektedirler? Bu soruyu sormamız gerekiyor; çünkü, PKK'nin devrimcilere karşı şiddet kullandığı teraneleri aynı çevrelerden şimdilerde yeniden yükseltiliyor. Gerçekte ise, eğer kendilerinde birazcık insani duygular kalmışsa, herşeyin bu denli açıkça ortaya çıkmasından sonra azıcık utanmaları gerekir. ..."

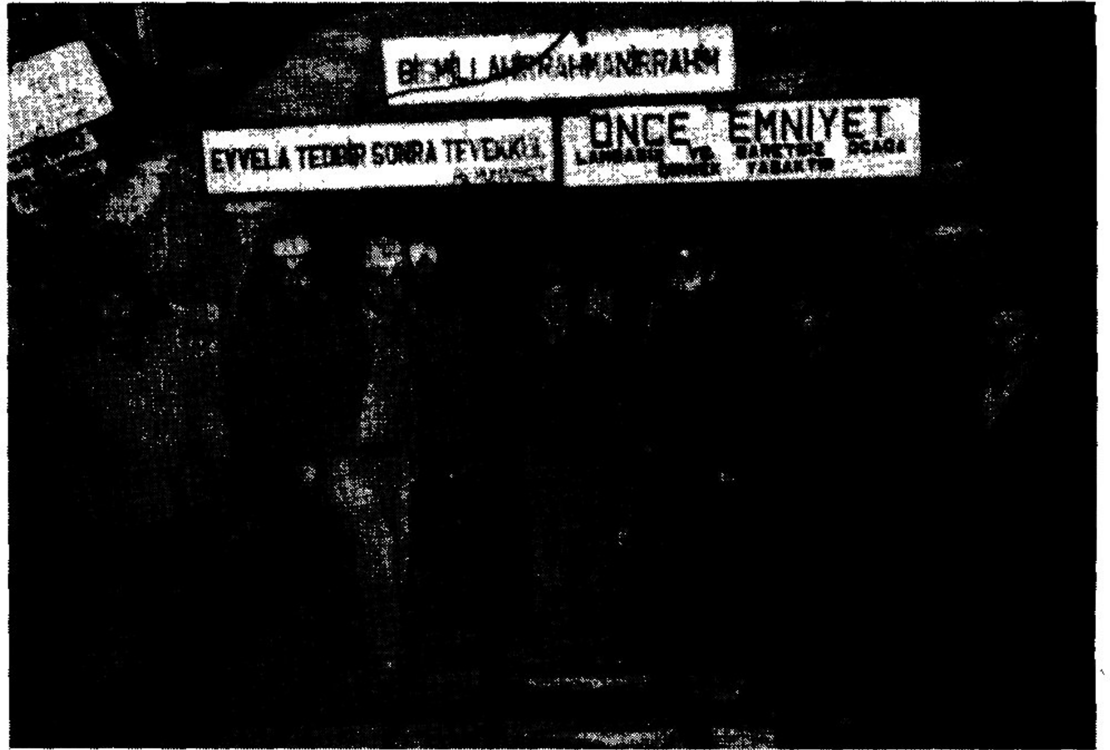
(Serxwebûn, Sayı 36, Aralık 1984, Soldaki tasfiyecilik, PKK'ya karşı kutsal ittifaklar, bir uyarı ve devrimci görevler)

Bize sormak kalıyor:
Kim değişti?!

■

Yeni Çeltek'te topluca katledilen 68 maden proleterinin katili faşist Türk devletidir!

FAŞİST devlet, 7 Şubat 1990 günü Yeni Çeltek kömür madeninde 68 maden proleterini topluca katletti.

Türkiye-Kuzey Kürdistan'ın tüm maden ocaklarında olduğu gibi, Yeni Çeltek'te de maden işçileri her türlü iş güvenliğinden yoksun, ortaçağ teknolojisiyle çalışılan madenlerde yüzlerce metre toprak altına girerken; her gün ölüm ile yüzyüze kalarak kendilerinin ve evlerinde ekmek bekleyenlerin açlığına çözüm bulma çabasındaydı.

Ancak 68 proleterin bu çabaları fazla uzun sürmedi. Çünkü faşist devlet onların kalemini kırmış, topluca katledilmeleri yönünde fetva vermişti.

Hergün ölçülmesi gereken grizu gaz oranını, ölçme gereği duymayan; çalışan işçilerin kullanacağı gaz maskelerini dahi bulundurmayan bir devlet işletmesinde, 68 maden proleterinin topluca 300 metre yerin dibinde gömülmesini başka türlü açıklamak mümkün değildir.

Toplu katliam sonrası, devlet görevlileri alelacele maden çıkışını betonlayıp, yangını söndürme adına, içerde kalanlardan umut kesildiğini açıkladıklarında, maden önünde toplanan yüzlerce işçi yakını ve diğer işçiler, "katiller bulunsun, hesap sorulsun" diye sloganlar atmışlardır.

Ve bu sırada katillerin bir bölümü, başbakan, çalışma bakanı, vb. olarak kendi dışlarında; devlet dışında, bir-iki "küçük" sorumlu aramaya başlamışlardır.

Patlama ve toplu katliam ardından, her aklına gelen devlet sözcüsü –Evren, Özal, Baykal, vb. vb. – yanı sıra Türk-İş şefi Şevket Yılmaz ve Türkiye Maden-İş Sendikası ağaları da, ölenler ardından timsah gözyaşları dökerek, çalışma bakanlığı müfettişlerinden "doğru rapor vermemeleri nedeniyle hesap sorulmasını" talep etmişlerdir.

Şimdi faşist düzenin her cinsten sözcüleri, tüm sorumluluğu müfettişler üzerine yıkarak, toplu katliama onay verenlerin kendileri olduğunu gözlerden saklama çabası içindedirler.

Şöyle ki;

* Tüm maden ocaklarında –ister devlet malı, isterse özel sektöre ait olsun– çalışma koşullarının ne kadar kötü olduğunu ve çalışanların tesadüf yaşadığını, herkes bilmektedir.

* Buna rağmen; işçiler arası çalışma rekabetinden, işsizler ordusunun her geçen gün artan sayısından yararlanan işletme sahibi devlet ve burjuvazi, en düşük ücret talebiyle binlerce emekçiyi bu ölüm tuzaklarına tıkmaktadır.

* Maden işçilerinin hergün ölümle yüzyüze yaşam savaşı verdiğini ve taleplerinin neler olduğunu, sözde işçi sözcüsü sendika ağaları, bürokratları da bilmektedir ve faşist düzeni ayakta tutma dışında, işçiler için yaptıkları hiç bir şey yoktur.

* Şimdi dökülen sahte gözyaşları, maden önünde biriken yüzlerce işçi ailesi yanı sıra, bir bütün olarak işçi sınıfını sakinleştirip, gerçek sorumlu olan faşist düzen ve temsilcilerinden hedefi saptırmak içindir.

Sadece 1989 yılı içinde, çeşitli maden ocaklarında üçer-dörder bir dizi proleter katlediklerinde hiç bir şey yapmayıp, o katliamları unutturanların; bugün de yapacakları, aynı şeydir.

Ancak işçi sınıfı, sınıf kardeşlerine yönelik bu kitle katliamını da unutmayacak; mücadelesinde kanlı bir kilometre taşı yaparak, Bolşevikler önderliğinde faşist diktatörlüğün üzerine tüm kararlılığı ile yürüyecektir.

Kahrolsun 68 maden proleterini daha topluca katleden faşist devlet; faşist diktatörlük...

Kahrolsun bu katliamda da suç ortağı olan sendika ağaları...

Kitle katliamlarının hesabı da, faşist düzeni devrimci şiddet ile yıkıp, işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatörlüğü kurularak sorulacaktır.

7 Şubat 1990

■

Dersim'de 9 devrim savaşçısı katledildi !

ŞUBAT ayı içinde bir diğer kitle katliamı da Dersim'de yaşandı. Faşist devletin bölgedeki askeri birlikleri, TKP/ML(DABK) taraftarı 5'i kadın, 9 devrim savaşçısını pusuya düşürerek katletti.

Katliam ardından da, devrimcilerin cesetlerini arabalar ardına bağlayıp köy yollarında sürükleyip gezdirerek, köylülere gözdağı verilmeye; devrimcilere duyulan faşist kin dışa vurulmaya çalışıldı.

Bu katliam da, bir kez daha, görmek isteyen herkese gösterdi ki; faşist diktatörlük sömürü ve talan düzenini kitle katliamları, karşı-devrimci şiddet temelinde ayakta tutmaktadır.

Madenlerde, fabrikalarda işçileri, Kürdistan'da devrim ve ulusal bağımsızlık talebiyle faşist diktatörlüğün karşısında elde silah duran savaşçıları katledenlerin anladığı dil, sadece şiddettir ve onlara verilecek yanıt da devrimci şiddet olacaktır.

Bunun için faşist ordular karşısına, emekçilerin devrim ordusunu çıkartabilmenin yolu; öncelikle ve özellikle yüzbinlerce emek ordusu neferinin topluca bir arada olduğu büyük fabrikalarda, maden ocaklarında örgütlenerek; en devrimci sınıf olan proletaryanın faşist diktatörlüğün karşısına dikilerek; sadece "açız" diyerek değil; "Kahrolsun faşist dik tatörlük" şiarlarıyla devrimde öncülüğünü sağlamaktan geçmektedir.

Öyle ise görev başına; faşist Türk devletini devrimci şiddet ile yerle bir etmek için, fabrika ve madenleri birer direniş, devrim kalesi yapmaya! ■

KOMARA TİRKİYÊ YA FAŞİST HEPISXANEKE GELAN E... GELEKÎ KU GELÊN DİN BİNDEST DİKE NİKARE AZAD BE!

XAPANDINÊN DÎROKÎ YÊN ÇÎNÊN SERDEST YÊN TİRK û YÊN FAŞÎSTÊN KEMALÎST

Faşistên Kemalîst, yên ku di damezirandina dewleta Tirk ya faşist virde li Kurdistana Bakur bi asimilasyona ku dan çespandin û pêkaninên qetliyamên qirkirinê, koçên bizorê, akamên ku çinên serdest yên Tirk dixwastin nedan. Faşistên Kemalîst weke di hewlên porkirina koça bizor ya ve dawiyê bi navê "parastina daristanan" de, di xireta tenikkirenê de, îrojî bi pêkanina rêkûpêkên berê dixwazin daxwazên çinên serdest pêkbinin.

Bi kîjan navengî u bi kîjan rêkûpêkan be birabe, daxwaza çînên serdest yên Tirk wê di dilê wan de bimine.

Ji bo ku, ya ku, faşişstên Kemalîst dixwazin tunebikin; di pêvajoka dîrokê de, bi şiklê ruhî û yekitiya zimên, bi xwedanê yekitiya ax û aboriya jîyanî netewek e.

Herema ku di lîteratûra fermî ya dewleta faşîst ya Tirk de weke "Anadoluya Rojhilata-Başur" tê binavkirin, navê wê yê rast Kurdistan e (perçkî Kurdistanê ye).

Piraniya gelerî ku li ser vê axe dijîjî, weke ku îdeolojiya fermî dixwaze bi me bide daqultandin ne "Tirkên Çiya" (!) uhw. ne KURD e.

Zimanê ku ew civata bi gure gur (dij qanunên ku faşiştên Kemalîst danine) dipeyive, ne weke îdeolojiya fermî dibeje "ber - devkî Tirki ye" (!); bi rêzimanê xwe, ji avahiya Tirkî ji bingehê de cuda, zimanekî xwesere KURDÎ YE.

Toreyên kevneşopên bi kok, edetên kolettîv, yên ku di domahiya dîroke de pêkhatine û pêşweçûne, koma çanda ku xwe berdide kurahiya dîrokê yên wê civata mirovan heye.

Di dîrokê de her tişt carekê dije. Dîrok xwe du car nake. Dîrok nayê du car kirin!

Rastiya netewebûnê bi derketina holê ya kapîtalîzmê ve careke din hat jiyin. û di temaî cihanê de Mirovatî weke komên cuda cuda kete qaliban. Di mercên emperyalîzmê de mecala ku meriv van qalibana bişikîne û netewekê bizifirîne neteweke din tune.

Bêguman ev qalibana ne ebedî ne. Wên bivê ne vê bên guhartin. Lê ji bo vê guhartinê qomployên sêfil bi qetliyamên virtoqî yên çinên serdest yên Tirk û yên faşistên Kemalîst qîmnakin. Ji bo guhartinê, ji bo dinêke kû bê tikûb, zimanekî dipeyive, di bingeha seza daraz de, bi biratî ve keliyaye, pêwîste ku hewceyên babetên hilberînî bên avakirin. Ev ji karek e, ku tenê proleterya dikare bike. Bê wê tu hêz nikare çitên netewî ji holê rake.

Proleterya wê vê gav bi gav pêkbîne. Li Tirkiyê û li Kurdistana Bakur gavên yekê - mîn yên ku di vî alî de werin avêtin, proleterya ku ji hemû netewe û kemnetewan e, di pêşenga rêxistina kedkaran ya xwe bi xwe Partiya Bolşewîk de, bi xilandina dewleta Tirk ya faşist û bi avakirina îqtidara gel ya şoreşger û demoqratîk û di nava pirsgirêkên din de bi taybetî jî verîsandina pirsgirêka netewî li Tirkiyê, amedekirina mercên ku gelê Kurd karibe mavê xwe yê veqetandinê te de bi babetekî aza bikarbîne, ji bo kêmnetewa hemû mayên kêmnetewayî, ji bo hemû netewan mafê temamî wekhevî amakirin de ne. Rê ya çîtên netewî ji holê rakirin di vê derê re derbazdibe.

PİRSA NETEWÎ Lİ TİRKİYÊ û SOSYAL - ŞOVEN

Piştî ku pirsgirêka Kurdistanê xwe bi hemû giraniya xwe da ser qapana gelempêrî;rexistinên ku li Tirkiyê bi navê demoqrasî, sosyalîzm û komunîzmê dipeyivin û rêzek "kar" dikin, dema ku ev pirsgirêka hîn berê bi qapana xwe diwezinandin, eşkere dest bi huziyên ewre dikirin careke din derkete holê.

Di welatekî ku ji pir netewan pêkhatiye de, ji mercên demoqratbunê yê ku heri pîş de tê jî, naskirina hemû mafê netewa serdest bê pêveberdan tekoşin kirin e.

Naxwe, li Tirkiyê jî, ku hepisxaneke gelan e, mercên ku meriv karibe pê bibe demoqrat yê ku li herî pêş de tê, naskirina

hemû mafên netewa bindest ya Kurd, Ereb, Ermenî, Çerkez û yên kêmnetewên din e, dij şovenîzma mezin ya çînên serdest yên Tirk ku ev mafana şelandine tekoşîneke bê pêveberdan bide.

Di gel vê qase, li Tirkiyê gelek mirov û sazende yên ku navê sosyalist an jî sosyal-demoqrat lê xwe tînin û dema ku bi navê hêzên sosyalîst daxêfin û karê xwe bi rê ve dibin, tew hebûna gelê Kurd û kêmnetewên bindest jî qebulnakin.

Ji serokên vana yek jî ku B. Ecevit te, di daxuyaniya derheqa pirsgirêka Kurdistanê de, ya ku bi kovara "Yeni Gündem" re çêkiriye, wisa dibeje;

"Esas li Tirkiyê gel cudakirina Kurd - Tirk nake. Ji xwe kirina wê jî ne hêsan e. Ji bo ku di şeşsed saliya dewra Osmanî de gelê Tirkiyê di qeyseke pir mezin de binav hev ketiye. Di vî warî de meriv dikare netewa Tirk û ya Emerîkî wekehev bibîne. Ji aliye din, yên ku jî re dibêjin Kurd an jî hemwelatîyên me yên ku xwe Kurd dibînin ji aliyê mafan de tu kêmasiyê wana tuneke. Mesela, hemwelatiyên me yên ku di parlamento ya her dewrê de, di hîkumatên wê de, di birêvebirina jorin ya hemû partiyan de, di mewqiyên bilind yên ordîyê de, yên ku meriv karibe ji re ji aliyê etnîkî de bêje Kurd e, yan jî dibejîn Kurd e, bê ku cudakatiyekê bîne ber çavan, dikarin erkê bigrin.

"Ku sitatûyeke kêmnetewî ji bo Kurdan hatibûya dayîn, nikaribûn di vê qeysê de ji wekheviyê bipar bûna. Di parlamentoyê de, di birêvebirinê de, di partiyan de, bi vê qeysê nikaribûn bên temsîl kirin."
Bi gotinên "li Tirkiyê gel cudakirina Kurd -Tirk nake" ku çînen serdest yên Tirk û faşîstên Kemalîst dike bin hesîrê, îfada rûreşî û bihirîbûna siyasî ye.

Pirsgirêk, pêwendiyên gelê Tirk ku ji cure cure netewan pêkhatiye bi hev re çawa ye, ev pirsgirêka nine. Pirsgirêk, faşîstên Kemalîst ji bo hesabê çinên serdest yên Tirk, di temamî dîroka komarê de, çi anîne serê netewa Kurd û kêmnetewên din. B. Ecevit qet destnavêje vê çaviyê. Ji bo ku ew bi xwe jî serokên faşistên Kemalîst, yê ku polîtîka dewleta faşist ya Tirk ya ku ji bo asîmîlasyon û qirkirina netewa Kurd dideriwîne û dewr bi dewr jî ev pekaniye.

Li aliyê din jî, derewên sîstematîk û tîr ku çînên serdest yên faşıstên Tirk berbezîdikin yên weke şovenîzma Tîrk, ku berbeziya sergewreyiya Tirkan dike û di nava çina karkeran de jî cî dibîne nedftin;divê meriv an kûr an jî sextekar be.

Di bin despotîzma Osmanî de tevlihevbûna gelên cuda cuda ya bêdirexbûn di yekiti ya bizorê de, çêbûna netewa Emerîkî ya berê kapîtalîzma têkûz ya Emerîka rûberê hev kirin divê meriv an doqekî serhişk, an qel pezanekî siyasî be. B. Ecevit ji yê duemîne. Ev bêguman e.

B. Ecevit di qelpezaniya siyasî de ew - qas pêşte çûye ku, di şexsî Kurdên noker, ku eslê wan Kurd e, di parlamentoya Tirk de, ku maska zelal ya dîktatorya çîna serdest ya faşîst Kemalîstên Tirk e, yên ku berewberên vî an jî wî beşê çînên serdest yên Tirk in, di hîkumetên Tirk de û disa berewberên beşê cuda yên çînên serdest yên Tirk in, di birêvebirêna partiyan de cî digrin, xizmeta çînên serdest yên faşîstên Tirk dikin de, dikariye bêje netewa Kurd xwedanê her maviye.

Kamuran İnan, Kinyas Kartal û xayênên netewî yên wek wan, mafên ku ev sosyal-şovena qala wan dike bikartînên. Lê belê, di van kesan de bê benê genetîk bi Kurditiyê ve tu pêwendiyê wan nemaye.

Ango gor vî qelpezanê siyasî, herkes yên ku îdentita xwe ya netewî reddike, dikare ji nametê dewleta T.C. biparbe. Bê vi ya tu maf ne hejayê gotinê ye.

B. Ecevit ku hebûna netewa Kurd qebûl nake, polîtîka asîmîlasyon û qirkirinê ya çinên serdest yên Tirk, di rûkarê serokwezîrtiyê de bikartîne û didomîne, çawa dikare bibe demoqrat?

B. Ecevit biberyarî ne demoqrat e. Ew sosyal-şovenekî tam, qelpezanekî siyasi ye.

Ew talî nokerekî dilsoz yê çinên serdest yên Tirk, faşistekî Kemalîst yê zane, rayedar û dinya ditî ye.

Lê belê ne bi tenê peyivdarên çînên serdest yên Ecevit "çepê demoqratîk"; yê din jî, ji bo karibin partiya legal damezirînin, heta newêrin gotina Kurd jî têxin devên xwe, hîn dixebitin ku pirsgirêkan bi "pirsgirêka rojhilat" ya salên 1960î ve derbas bikin; û di vê derheqê de jî pirsin biqeh di panêlan de weke Murat Belge "provokasyon" dibeje, yên weke Doğu Perinçek "sosyalistên me yên legal" yê tomar, li Tirkiyê di pirsa netewî de ne demoqratbûna xwetomar dikin.

T"K"P -ku hîn nebûbû TB"K"P-, nokerê sosyal-emperyaliya ûris, dij şoreşger, ku bi navê sosyalîzm-komunîzmê dipeyive,bi de ve çinên serdest yên Tirk di şexsê kar u barê PKK de hêrişa ser tevgera gelê Kurd, ya ku di esasî de li Kurdistana Bakur di bin pêşengiya PKK'a netewekar de geş dibe, dike. T"K"P, hin berî ku bibe TB"K"P di belavokeke xwe de:

Dûmahîk Heye ■

Bîmre êrîşê
Tirke-Azerî ên
Li himber gelên Ermenî'ê!
Li himber kuştine
Rus sosyal-emperalîzm
ên di Azarbêcan,
Li Cem gelê Azerî!
Bîmre hemû sovenizm!..

8 MART

Yaşasın Uluslararası Proleter Kadınlar Günü !

Bıji Rojesal â Jın ên Proleteri ên Navnetewai !

BOLŞEVİK PARTİZAN

"PROLETER KADINLAR! ŞU SÖZLER, SİZLER İÇİN PROLETER ERKEKLERDEN DAHA FAZLA GEÇERLİDİR:

ZİNCİRLERİNİZDEN BAŞKA KAYBEDECEK BİRŞEYİNİZ YOK, FAKAT KAZANACAĞINIZ KOCA BİR DÜNYA VAR!"

(C. Zetkin)

Kürt, Türk, Ermeni, Arap ve diğer milliyetlerden emekçi kadınlar!...

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek devrimciler, yoldaşlar!...

Yeni bir Onyılın ilk 8 Mart'ı, Uluslararası Proleter Kadınlar Günü yaklaşıyor!

Bütün dünyada sömürülen, ezilen işçi ve emekçi kadınların hakları ve yaşamları için, sömürünün, baskının ve cinsiyet köleliğinin yok edilmesi mücadelesinin bir geleneği olan 8 Mart, bu yıl, dünyada hızlı değişimlerin, muazzam siyasi sarsıntıların olduğu bir zamana rastlamaktadır. "Yaşayan sosyalizm" diye tanımlanan Doğu Avrupa ülkelerindeki sosyalizm-komünizm adına revizyonist-bürokrat burjuvazi tarafından uygulanan revizyonist, sosyal-faşist diktatörlükler, bu ülkelerin halklarının haklı öfke ve kinle ayaklanması ile birlikte birbiri ardından yıkılıyor. Bu gelişme karşısında Batılı emperyalist burjuvazi ve onun tüm uzantıları zafer çığlıkları atıyor, sosyalizmin-komünizmin iflas ettiğini ilan ediyor, sosyalizmin-komünizmin "yenilgisini" kutluyor. Gerçekte yenilgi kimindir?

Gerçek Marksist-Leninistler, bu ülkelerde sosyalizm adına uygulananın, ekonomi alanında devlet kapitalizmi, siyasette bürokrat burjuvazi siyaseti, halk yığınları üzerinde ise zorba sosyal-faşist diktatörlük olduğunu yıllardan beri açıkladılar, açıklıyorlar... Bu ülkelerde iktidarı tekelinde bulunduran partilerin komünizm-sosyalizmle adlarından başka hiçbir yakınlığının olmadığını ortaya koydular, koyuyorlar... Ve gerçek Marksist-Leninistler bugün tüm güçleriyle haykırıyorlar:

İflas eden yüce komünizm-sosyalizm değil, onun adına uygulanan revizyonizm, sosyal-faşizmdir!!

Ve bugün, Batı'da emperyalist burjuvazinin komünizm idealinin öldüğüne dair geniş propagandası ve Doğu'da ise halk kitlelerinin sosyalizm diye tanıdıkları baskı ve zorbalık iktidarı sonucu, geniş halk kitleleri açısından sosyalizmin uğruna mücadele edilecek bir ideal olarak çekim gücünün olmaması bu gerçeği değiştirmez!

Ve yine bir zamanlar, Lenin ve Stalin önderliğindeki Sovyetler Birliği'nin bütün dünyada ezilen işçi ve emekçilerin, ezilen halkların ve ezilenler içinde en fazla ezilenler olan işçi ve emekçi kadınların her türlü baskı, sömürü ve kölelikten kurtuluş yolunda umut ve ışık kaynağı olduğu tarihi gerçeğini değiştirmez!!

Bunun içindir ki, 8 Mart 1990'da her türden gerici, revizyonist ve oportünist propagandaya karşın, komünizm bayrağına sarılmak, enternasyonalist bir ruhla, 8 Mart'ın herşeyden önce sınıf mücadelesi geleneğine sarılmak tüm gerçek Marksist-Leninistlerin, sınıf bilinçli kadın ve erkek emekçilerin en ivedi görevidir!

Emperyalist sistemin bütün dünyada bugün "tek insancıl alternatif" olarak halk kitlelerine yutturmaya çalıştığı iktidarının, ne denli "insancıl" olduğunu tüm ezilenler, onlar içinde de özellikle işçi ve emekçi kadınlar günbegün yaşamaktadırlar. Tüm "demokrasi", "özgür ve adil toplum" çığlıklarının sahtekarlığı, kendini en açık bir şekilde en ileri emperyalist ülkelerde bile kadınların yasal ve toplumsal olarak eşitsizliklerinde göstermektedir. Burjuva demokrasisinin en ileri olduğu ülkelerde bile kadınlar, evinin/erkeğinin kölesi olma durumundan, toplum içinde aşağılanan konumundan kurtulamamıştır.

"Bir toplumda kadınların özgürleşme derecesi, genel özgürleşmenin doğal ölçütüdür!"

Bu ilkesel doğruyu ülkemiz gerçeklerine vurduğumuzda ise, çok daha kötü bir tabloyla karşı karşıya kalmaktayız. Feodal, yarı-feodal, burjuva baskıların kadınların yaşamlarını çekilmez hale getirmesi, kadınların toplumsal olarak aşağılanması bizzat yasalarla temellendirilmiştir. Bunun en son ve açık örneği, "fahişeler"e tecavüze "indirimli ceza" öngören yasadır. Bu yasa, ilk bakışta toplumun en dıştalanmış kesimi ile ilgiliymiş gibi gözükse bile, gerçekte kadın cinsinin aşağılanmasının, horlanmasının bir kez daha yasalarca pekiştirilmesinden, erkek egemenliğinin açık yüzünü bir kez daha göstermesinden başka birşey değildir! Faşist hakim sınıfların tüm palavralarına rağmen, kağıt üzerinde bile kadın-erkek eşitliğinin olmadığı bir yerde, gerçek hayatta eşitlik aramak abesle uğraşmaktır. Toplumsal yaşamın her alanında emekçi kadınların konumunu belirleyen, haktan yoksunluk, eşitsizliktir. Sınıfsal baskının yanısıra, toplumsal olarak belirlenmiş cinsiyet köleliğidir.

Türkiye Kürdistanı'nın ezilen milliyetlerinden ve Türkiye'de Türk olmayan tüm milliyetlerden emekçi kadınlar ise, tüm bu baskıların yanısıra bir de milli baskıya maruz kalmakta, dil, din, ulusal özellikleri bağlamında horlanmakta, aşağılanmakta, şiddet ve zorbalıklar altında ezilmektedirler.

Biz Marksist-Leninistler tüm baskı ve sömürüden kurtuluşun bir tek yolu var diyoruz: Emekçi kadınların erkek mücadele yoldaşları ile birlikte devrim mücadelesine atılması! Unutmayalım ki, ayrım çizgisi, çeşitli ulus ve milliyetler, erkek ve kadın emekçiler arasında değil, ezen ve ezilenler arasında çekilmek zorundadır!

Çeşitli ulus ve milliyetlerden sınıf bilinçli kadın ve erkek işçiler, emekçiler, yoldaşlar...

8 Mart'ta bütün dünyada her türlü baskı ve sömürünün, kadınların ezilmesinin kaynağı olan özel mülkiyet iktidarına karşı kinimizi ve öfkemizi haykıralım! Bütün insanlığın kurtuluşu olan komünizm bayrağına sarılalım! Ülkemizde kadınların gerçek kurtuluşunun ilk durağının, sosyalizme komünizme giden yolda, işçi sınıfı önderliğinde demokratik halk devrimi olduğunun bilincinde olarak, bu devrimin önderliğine soyunmuş TKP/ML(BOLŞEVİK) saflarında örgütlenelim!

YAŞASIN 8 MART ULUSLARARASI PROLETER KADINLAR GÜNÜ !

YAŞASIN KADIN-ERKEK EMEKÇİLERİN HER TÜRLÜ BASKI VE SÖMÜRÜYE KARŞI BİRLİKTE MÜCADELELERİ !

KAHROLSUN EMPERYALİZM, SOSYAL - EMPERYALİZM VE HER TÜRDEN GERİCİLİK !

KAHROLSUN KADINLARA TAM İNSANLIĞI ESİRGEYEN ERKEK EGEMENLİĞİ VE ERKEK ŞÖVENİZMİ !

TKP/ML(BOLŞEVİK)
Merkez Komitesi

Komünist Kadın Hareketi mi, "Bağımsız" Kadın Hareketi mi?

BÜTÜN ülkelerin çalışan kadınları her geçen gün daha fazla, emperyalist, sosyal-emperyalist ekonomi ve sömürü ilişkileri içine, daha yoğun sömürü şartları içine çekiliyor. Bu gelişme karşısında ezilen kadınların savaşımları, protestoları, baş kaldırıları da dünya çapında boyutlanıyor. Ezilenler içindeki bu en ezilenler işçi kadın, kadın ve ezilen milliyetlerin kadınları olarak ikili, üçlü ezilmişliklerine karşı direniyorlar.

Marksist – Leninist Dünya Hareketi'nin yenilgileri ve andaki zayıflığı sonucu, bugün hemen hiç bir ülkede Komünist Partiler, kadınların bu haklı hareketinin, onun bütün biçimlerinde yer alan haklı taleplerinin en tutarlı savunucusu olarak, yöneticisi ve yönlendiricisi durumuna gelemiyor.

Özellikle bu durum sonucu olarak ve fakat aynı zamanda bütün ülkelerde burjuvazinin en yoğun propaganda ve örgütsel faaliyetlerinin de sonucu olarak kadının kurtuluşunu mücadele hedefi olarak bayrağına yazan "bağımsız" kadın hareketleri ortaya çıkmıştır ve çıkmaktadır. Marksist-Leninistlerin bu gelişmeler karşısında tavrı nedir? "Bağımsız" kadın hareketi ve ona karşı tavır sorunu, yalnızca "milli" ölçekte, yani ülkemiz açısından önemli olan bir sorun değildir. Tersine bugün enternasyonal kadın hareketinin temel sorunlarından biridir. Biz bu sorunu, bugün öncelikle bizim ülkemizdeki deneyimlere dayanarak tartışsak da, sorunun arka planı bütünüyle bilincimizde olmak zorundadır. Bizim açımızdan, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yaratılması gereken bir proleter-komünist kadın hareketi, ancak yaratılması gereken uluslararası bir komünist kadın hareketinin *parçası* olarak kavranmak, öyle ele alınmak zorundadır. Bu sorun *ilkesel olarak*, sözkonusu hareketlerin tek tek ülkelerde kazandığı değişik somut biçimlerden bağımsız, bir ve aynı özsel sorundur.

> "Şimdi, kadın ve erkek yoldaşlar, komünist partilerinin kadınlar arasında faaliyet için özel organlara sahip olmalarının ne kadar gerekli olduğuna ilişkin olumsuz örnekler. Bu örnekler, kadın sekreterliklerinin olmadığı ya da dağıtıldığı ülkelerde, kadınların komünist partisinin yaşamına ve kadın proleterlerin kendi sınıflarının mücadelesine sınırlı katılımları ile ortaya çıkmaktadır."
>
> (C. Zetkin, "Kadın Sorunu Üzerine", sayfa 146, İnter Yay)

Baştan belirtelim ki, ülkemizde bir "kadın hareketi"ni en baştan reddedenler de vardır. Ülkemizde kendine Marksist-Leninist adını veren TKP/ML III. MK'cı kanadı ve TKP/ML DABK kanadı gibi örgütler, komünist örgüt içindeki kadınları ve proleter-emekçi kadın kitlelerini içinde barındırması öngörülen bir özel kadın örgütlenmesini "feminist", "cinsiyetleri bölücü", vb. gerekçeleri ile reddetmişlerdir.

(Bkz. TKP/ML III. Konferansı'nın Raporu; bu Rapor'un Bolşeviklerce eleştirisi: *"İleri Adım Yok! Hep Geriye! Revizyonizme!"*)

Bunlar, bir özel "kadın çalışması" ve "örgütlenmesi"ni en iyi halde yalnızca kitle örgütleri çerçevesinde ve dikiş-nakış kursları, burjuva eğitim çalışmaları düzeyinde en geri kadınlara yönelik olarak kabul etmektedir.

Ama bu gibi örgütler ister kabul etsin, ister etmesin, son yıllarda ülkemizde de, içinde proleter bir kadın hareketinin de tohumlarını barındıran bir kadın hareketi eğilim olarak ortaya çıkmıştır.

Biz Marksist-Leninistler bu gelişmeyi sevinçle karşılıyoruz ve güçlü bir proleter-

"Komünist Partisi, bütün bu örgütlerle kadınların beyni, yüreği, iradesi ve eylemi için çekişmelidir. Bundan dolayı, bunların aracılığıyla komünist ka dınları Partide örgütleyeceği ve eğiteceği, ve Parti dışındaki proleter kadınları sınıflarının her türlü fedakarlığa hazır savaşçıları haline getireceği özel çalışma organlarının oluşturulmasının zorunluluğunu, ne ka dar zaman geçerse o kadar çok hissedecektir."

(C. Zetkin, "Kadın Sorunu Üzerine", sayfa 148, İnter Yay.)

komünist kadın hareketi geliştirmek için elimizden geleni yapacağız. Bizim için bu proleter kadın hareketinin örgütsel ve siyasi olarak kendi başına buyruk bir kadın çalışması, "bağımsız" bir kadın hareketi olmayacağı açıktır. Proleter kadın hareketi, partinin örgütsel çerçevesi içinde bütünün yalnızca bir parçasını oluşturur, çalışmasının içeriği ve hedefinde bütüne ayrılmaz bağlarla bağlıdır. Özellik, özel olarak kadın gazetelerinin, özel kadın ajitasyon gruplarının, kadın toplantılarının, sendikalar vb. kitle örgütlerinde özel kadın komisyonlarının, bağımsız kadın örgütlenmelerinde, proleter komünist kadın fraksiyonunun vb. olması zorunluluğundadır. Proleter kadınların örgütlenmeleri ve eğitilmeleri için belirli özel kurumlara ihtiyaç bir yandan kadının özel tarihsel-toplumsal konumundan; bir yandan da onun fiziksel ve psikolojik belirli özelliklerinden doğmaktadır. Emekçi kadının toplumsal konumu, gerek ekonomik yaşamda ve kamusal yaşamda, gerekse aile içinde, gelişmeye bağlı olarak pek çok değişiklik geçirmiştir. Ama buna rağmen, değişmeyen pek çok şey vardır. Türkiye gibi, kırda hala belli ölçüde yarı-feodal ilişkilerin da var olduğu bir ülkede bile, sanayi merkezlerinde kadın yığınlarının önemli bir bölümü kapitalist üretim içinde çalışmaya çekilmiş durumdadır. İşçilerin % 20'ye yakını kadındır. Sosyal ve siyasal alanda tam hak eşitliği hala kağıt üzerinde bile tam olarak gerçekleşmiş durumda değildir. Yasalar önünde kadının hala eşit olmadığı durumlar vardır. Kadının yarattığı değer ve yükümlülüklerinin aslında düşük, ikincil dönemde vb. olduğu anlayışları ile bu tam bir uyum içindedir.

"Eşit işe eşit ücret" hala hayal gibi görülmektedir. Aynı işte çalışan pek çok emekçi kadın, erkeklerin yarısı kadar ücret alma durumundadır bir çok halde. Köleleştirmede emekçi kadının durumu hem proleter, hem de köylü erkekten daha kötüdür. Özellikle kırda feodal/yarı-feodal ilişkilerin etkin olduğu alanlarda, kadının ezilmişliğinde ortaçağ yöntemleri sürdürülmekte, ezilmişliğin biçiminde rol oynamaktadır. Ama feodal yöntem ve biçimler yalnızca kırda feodal/yarı-feodal ilişkilerin var olduğu yerlerde değil, şehirlerde de yer yer etkisini göstermektedir. Bu yüzden proleter kadın, kurtuluşa varmak için, erkek proleterden daha uzun bir yol katetmek zorundadır. Kadının kurtuluşu tabii ki komünist hareketin bir bütün olarak görevlerindendir. Ama proletaryanın genel kurtuluş hareketi için geçerli olan şey, kadın proleter için de geçerlidir. Kadının kurtuluşu, *öncelikle* kadın proleterin *kendi eseri* olmak zorundadır. Bir çok halde, devrimci erkek işçinin; erkek yoldaşın evinde, karısı ile ilişkide "evin efendisi" feodal, burjuva, küçük-burjuva anlayışından çok zor koptuğunu yaşadık, yaşıyoruz, yaşayacağız.

Özgür insan olma mücadelesinde, proleter kadın bir çok halde karşısında kendi erkeğini bulabilmektedir. Buna bir de kadının yüzyıllardır süren toplumsal köleleştirilmişlik, yasal hak yoksunluğu durumu vb. sonucu olarak, evin dört duvarı arasında sıkışıp kalmışlığı sonucu, proleter kadının, siyasi hayata ve kamusal yaşantıya katılım isteğinin ve pratik olarak katılımının proleter erkeğe göre çok daha az olduğu olgusu eklenmektedir. Kadının dünyasının evinin dört duvarı arasında olduğu, siyasetin erkek işi olduğu vb. dar görüşlü yargılar ne ya-

"Hayır, ey kurtuluşa hasret, ey kurtarılmış proleterler, sizin bizlerin çalışmalara katılmamıza ortaya koyduğumuz yeteneklerimizin niteliği bakımından da gereksiniminiz var. Bizler, Tanrıya şükürler olsun, sizin maymunlarınız, kötü, berbat kopyeleriniz değiliz. Biz hem devrimci savaşıma hem de devrimci inşaya kendi manevi ve moral değerlerimizi katıyoruz. Ve bu hiç de devrimci mücadeleyi tehdit eden, onu zayıflatan bir şey değildir, hayır, bu, onun (gücünün –ÇN) arttırılması ve keskinleştirilmesi anlamına değil. Ve bu yeni toplumsal yaşamın yoksullaştırılması ve berbat edilmesi, yüzeyselleştirilmesi değil, tam tersine zenginleştirilmesi, çeşitlendirilmesi, derinleştirilmesi ve inceltilmesi demektir."

(C. Zetkin, "Kadın Sorunu Üzerine", sayfa 98, İnter Yay.)

zık ki, emekçi kadınların beyinlerinde derin izlere sahiptir.

Bu ve bunlar gibi bir dizi toplumsal, siyasi nedenler dolayısı ile sömürülen ve ezilen kadınların durumu, erkek arkadaşlarına göre çok daha zor ve kötüdür. Komünist-proleter bir kadın hareketinin gerekliliği de bundan türemektedir. Bu engeller ve dirençler özel bir çaba sarfedilmeden, özel bir çalışma yürütülmeden kırılıp, aşılamaz. Ancak kadın proleterlerin kendileri, komünist kadın savaşçılar olarak kendi özel ezilmişliklerini ve çıkarlarını kendileri dile getirirse; ancak onlar kendileri kadın, insan ve ezilmişler olarak kendi hakları için mücadele ederse; ancak o zaman, kadınların bu özel talep ve çıkarlarının, ezilenlerin genel çıkarları ve taleplerinin bir parçası olarak önemi, kapsamı kavranabilir. Ancak o zaman bu talep ve çıkarlar, genel talep ve çıkarların ayrılmaz bir parçası olarak, egemenlere karşı mücadeleye yönlendirilebilir.

Bugün Türkiye-Kuzey Kürdistan'da komünistlerin önün de duran en önemli görev, komünist partiyi inşa, işçilerin ve köylülerin geniş yığın larının faşist diktatörlüğe karşı ve işçilerin-köylülerin devrimci-demokratik diktatör lüğünü kurmak için mücadelelerini zafere götürme yeteneğine sahip proletaryanın öncüsünü kazanmaktır. Bu partinin inşasında en başından itibaren kadın proleterler bilinçli olarak kazanılmak ve mücadeleye çekilmek zorundadır. En başından itibaren partide kadınlar içinde çalışma için özel bir örgütsel aygıt yaratılmak zorundadır: Bu aygıt hem kadın parti üyeleri ve sempatizanları için, hem de emekçi kadınlar arasında ajitasyon-propaganda -örgütleme çalışması için gereklidir.

En başından itibaren parti hayatının her alanında, örneğin kadro siyaseti bağlamında, kadın üyelerin ilerletilmesi için bilinçli çaba, ya da sendika siyaseti alanında vb. vb. kadının kurtuluşu sorunu, genel kurtuluş sorununun ayrılmaz bir parçası olarak ele alınmak zorundadır.

> "Biz nasıl ki, bazen siyah ve beyaz işçiler arasında ayrım yapan proleter örgütleri bütünüyle bilinçli bir şekilde mahkum ediyorsak, aynı şekilde sert ve acımasız olarak kadın proleterlerin çıkarlarını arka plana itenleri de mahkum etmeliyiz."
>
> (Moirawa, 1929 Enternasyonal Kadınlar Günü için.)

Proleter kadın hareketinin çekirdeklerini geliştirebilmek için partinin fabrika-işletme hücrelerinde daha en baştan kadın işçiler arasındaki çalışmadan birinci derecede sorumlu erkek ya da kadın yoldaş(lar) tespit edilmek zorundadır. Süreç içinde, fabrika-işletme hücrelerinin çevresinde kadın çevreleri de oluşturulmalıdır. Sendikalardaki çalışmalarda ise her düzeyde kadın komisyonları oluşturulması, kadın işçilerin eşit haklarla grev yönetimlerine seçilmeleri için mücadele edilmelidir. Erkek işçilerin karılarının da grev mücadelesine kazanılması özel bir görev olarak kavranmak zorundadır.

Var olan partilerüstü kadın örgütleri içinde de, var olan güçlerle komünist ve devrimci kadınlar olarak hizip çalışması yürütülmelidir.

Şimdi kadın sorununu keşfetmiş olan TDKP, TKP/ML Hareketi gibi bazı devrimci örgütler, güncel hareketin peşinde, şimdi hemen kendi "komünist kadın örgüt"lerini yaratmak istiyorlar.

Biz bunun bütünüyle yanlış bir güncel siyaset olduğu görüşündeyiz. Parti içinde, komünist örgütlerde kadınlar içinde çalışma için özel tedbirlerin ve özel organların kurulması gerekliliğini reddeden örgütler, şimdi deyim yerinde ise, bugünden yarına komünist eğilimli kadın kitle örgütleri yaratmaya kalkıyor. Görüşümüze göre, bu gibi görevleri çözebilmek, ilerde partisiz kadın örgütleri de oluşturabilmek için, böyle bir çalışmayı yönetip yönlendirebilecek kadın yoldaşlardan istikrarlı, kadro grubu gereklidir. Ama deneyim açıkça göstermektedir ki, kendine Marksist-Leninist diyen örgütlerden hiçbirinin, böyle kadınlardan oluşan istikrarlı bir kadro grubu yoktur. Bu, ama gerçekte kadın çalışmasını buz dolabına kaldırmak, örgütsel gösteriş yapma ve en yakın sempatizanlardan ve belki erkek partililerin karılarının çoğunluğundan oluşan bir "kitle örgütü" inşa etmekten başka bir anlama gelmez.

Bunun dışında bir de demokratik kadın hareketi, ya da örgütü yaratma önerileri var.

Daha önce de söylediğimiz gibi, proletarya partisi çerçevesi ve onunla bağ içinde olmayan bir kadın hareketi, burjuva kadın hareketinden başka bir şey olamaz. Bu tabii ki, bizim ülkemiz şartlarında, komünist kadın hareketinin böyle "bağımsız" kadın hareketleri *içinde de* çalışmayacağı anlamına gelmez. Eylemlerinin içeriğinin devrimci olması şartlarında, burjuva-feminist örgütlerle eylem birliklerinin mümkün olmadığı anlamına da gelmez. Ama bu noktada da sorunun tersten ele alındığı görüşündeyiz. Örneğin aile içinde şiddet kullanımına karşı, ya da bekarete karşı vb. demokratik bir kadın hareketine devrimci örgütler ancak bu harekete yön verebilecek güce sahip iseler yön verebilirler. Bu güce sahip olunmadığı yerde, tabii ki böyle hareketlerin önderliği burjuva-feminist-troçkist vb.

güçlerin elinde olacaktır.

Bu yüzden biz kadın Marksist-Leninistler, bugün proleter kadınlar arasındaki çalışmanın merkezine, komünist ve proleter kadın hareketinin, komünist partiye toplumsal hayatın tüm alanlarında geniş bir proleter kadın hareketi geliştirme yeteneği kazandıracak bir çekirdeğini yaratma görevini koyuyoruz. Ancak böyledir ki, geniş bir proleter kadın hareketi yaratılabilir ve o tüm emekçi kadın yığınlarını, köylü kadınları, ezilen milliyetlerin kadınlarını etrafında birleştirebilir ve ezilenlerin ve sömürülenlerin ordusunun bir parçası olarak, demokrasi, sosyalizm-komünizm mücadelesine katabilir. ■

8 Mart 1990'da Tartışma Toplantılarına Çağrı

Bütün milliyetlerden emekçi kadınlar...
Devrimci kadınlar, komünist kadınlar...
Bütün milliyetlerden erkek emekçiler, devrimciler, komünistler...

Sizleri "Bağımsız Kadın Hareketi mi / Komünist Kadın Hareketi mi?" konulu bir tartışma toplantısına katılmaya çağırıyoruz.

Bütün ülkelerin kadınları her geçen gün daha fazla, emperyalist, sosyal-emperyalist ekonomi ve sömürü ilişkileri içine, daha yoğun sömürü şartları içine çekiliyor. Bu gelişme karşısında ezilen kadınların savaşımları, başkaldırıları da dünya çapında boyutlanıyor. Ezilenler içinde en fazla ezilenler, işçi kadın, kadın ve ezilen milliyetlerin kadınları olarak ikili, üçlü ezilmişliklerine karşı direniyorlar.

Marksist-Leninist Dünya Hareketi'nin yenilgileri ve andaki zayıflığı sonucu, bugün hemen hiç bir ülkede Komünist Partiler, kadınların bu haklı hareketinin, onun bütün biçimlerinde yer alan haklı taleplerinin en tutarlı savunucusu olarak, yöneticisi ve yönlendiricisi durumuna gelemiyor.

Özellikle bu durum sonucu olarak ve fakat aynı zamanda bütün ülkelerde burjuvazinin en yoğun propaganda ve örgütsel faaliyetlerinin de sonucu olarak kadının kurtuluşu hedefini baş mücadele hedefi olarak bayrağına yazan "bağımsız" kadın hareketleri ortaya çıkmıştır ve çıkmaktadır. Marksist-Leninistlerin bu gelişmeler karşısında tavrı nedir? "Bağımsız" kadın hareketi ve ona karşı tavır sorunu, yalnızca "milli" ölçekte, yani ülkemiz açısından önemli olan bir sorun değildir. Tersine, bugün enternasyonal kadın hareketinin temel sorunlarından biridir. Biz bu sorunu, bugün öncelikle bizim ülkemizdeki deneyimlere dayanarak tartışsak da, sorunun arka planı bütünüyle bilincimizde olmak zorundadır. Bizim açımızdan, Türkiye-Kuzey Kürdistan'da yaratılması gereken bir proleter-komünist kadın hareketi, ancak yaratılması gereken uluslararası bir komünist kadın hareketinin parçası olarak kavranmak, öyle ele alınmak zorundadır. Bu sorun ilkesel olarak, sözkonusu hareketlerin tek tek ülkelerde kazandığı değişik somut biçimlerden bağımsız olarak, aynı özsel sorundur...

BOLŞEVİK PARTİZAN

KOMÜNİSTLERDEN KADINLARA ÇAĞRI

I

Sen,
fabrikada, atelyede
çalışan,
el emeğini, göznurunu boğaz tokluğuna
patrona satan
işçi kadın...
Sen;
evinde
diktiğin, ördüğün, ürettiğin
parça başına
ücret alan
el emeğini - göz nurunu
aracıya satan
ev işçisi kadın...
Sen;
evinde
saçını süpürge eden,
evinin "efendisi"nin köleliğini yapan,
fabrikada, atelyede; evde
patronun soyduğu yetmeyen;
bir de
"evinin efendisi"ne
hizmetçilik
ve cinsel kölelik eden
çifte köle kadın...
Memnun musun hayatından?!...
Memnunsan eğer;
kal olduğun yerde...
Köleler -
köleliklerini kendi yapar
kendi yıkar!
Köle kalmak
istiyorsan eğer...
kal olduğun yerde...

Yoksa -
Gel bizimle!
Biz...
komünistleriz...
Kuracağız herşeyi yeniden
köhnemiş kölelik düzeninin
yıkıntıları
üzerinde...

II

Sen;
tarlada çifte koşulan
öküz kadar çalışan;
harman savuran;
ve fakat "efendi"nin gözünde
öküz kadar değeri olmayan...
Sen,
ormanda
eşek gibi yük çeken,
ve fakat
efendinin gözünde
eşek kadar değeri olmayan...
Sen,
evde
hamur yoğuran, yemek yapan,
temizlik yapan;
evin tüm yükünü omuzunda taşıyan...
Sen,
efendinin zevki isteyince
vücudunu "efendi"ne bakir bir tarla
gibi açan;
çocuk doğuran,
çocuk bakan...
Sen,
"efendi"nin parası yetip
keyfi isterse;
efendini
üstüne getirilenlerle
paylaşmak zorunda olan...
Sen,
bir inek gibi alınıp-
satılan ve fakat
çokluk
inekten ucuza giden
köylü kadın!
Memnun musun hayatından?
Memnunsan eğer;
kal olduğun yerde...
Köleler -
köleliklerini kendi yapar
kendi yıkar!
Köle kalmak
istiyorsan eğer...
kal olduğun yerde...
Yoksa -
Gel bizimle!
Biz...
komünistleriz...
Kuracağız herşeyi yeniden
köhnemiş kölelik düzeninin
yıkıntıları
üzerinde...

III

Sen;
Kürt, Ermeni, Arap, Çerkez ve tüm
ezilen milliyetlerden
emekçi kadın!
Sana bu düzende
reva görülen
yalnızca
köleliktir!
Bir değil,
iki değil,
üç kez
bağlamışlar elini, ayağını!
Sömürü köleliği!
Milli kölelik!
Cinsel Kölelik!

Sen Kürt kadını...
ister misin dilini bilmediğin,
töresini bilmediğin
ne istediğini bilmediğin
birtakım adamların
seni aşağılamasını!
İster misin
güya
cennetin anahtarı elinde olan
"adamından"
cennetten çıkma sopa yemeyi!
İster misin
doktorsuzluktan, yokluktan, bilisizlikten
doğururken ölmeyi!

Sen Ermeni kadını,
ister misin
ciğeri beş para etmezlerin
senin cinselliğin üzerine
ahkam kesmesini,
"Ermeni karıları da iyi olur hani!"
tekerlemesini;
Sana en iyi halde
kerhane mamalığının
reva görülmesini!

Sen Çingene kadını,
ister misin
sarhoş sofralarında
burnu sümüklü, ağzı salyalı
kalantor beylere
gerdan kıran
olarak tanınmayı!
Memnun musun hayatından?!...
Memnunsan eğer;
kal olduğun yerde...
Köleler -
köleliklerini kendi yapar
kendi yıkar!
Köle kalmak
istiyorsan eğer...
kal olduğun yerde...
Yoksa -
Gel bizimle!
Biz...
komünistleriz...
Kuracağız herşeyi yeniden
köhnemiş kölelik düzeninin
yıkıntıları
üzerinde...

IV

Sen,
sabahtan akşama
ağır işçi olduğun halde;
"işsiz" olan;
evi kotaran
ama "çalışmaz" görünen
işlerin en ağırını, en tekdüzesini
en ömür törpüsünü
yapan...
ve fakat toplumda değeri
bir sıfır olan
emekçinin karısı
"ev kadını"...
Sen,
bir başka ücret kölesinin
kölesi...
sen evin "efendi"si
kölenin
kölesi...
sen kölenin tüm sıkıntılarının
supabı;
çöp tenekesi...
Ve sen
tabii evde "efendi" olan köle'nin
keyfi istediğinde
onun
cinsel oyuncağı!
Memnun musun hayatından?

V

Sen;
büroda, okulda, devlet dairelerinde
çalışan
sekreter, öğretmen, memur kadın...
aynı işi yapan erkek mesai arkadaşından
eksiğin ne,
erkeklik organından ayrı?
Nedendir daha düşük ücret alman?
Ve neden kendini kadın olarak
kullandırmadan
terfiin daha zor
erkek mesai arkadaşından?
Ve nedendir kendilerini "avcı"
avcılığı hobi
ilan eden
kazanova bozuntularının
seni "kolay av"
görmeleri?
Memnun musun hayatından?

VI

Sen;
vücudunu para karşılığı
sevmediklerine
satan...
Aşık olmadıklarınla yani
"aşk" yapan...
Vücudunu resmen sermaye
eden
Kadın cinsinin aşağılanmışlığının
cinsel köleliğinin
simgesi,
Her yattığına
"kocacım" demek zorunda olan,
Sermayesi vücudundan kazandığını da
belalısına
veren
Toplumun aşağıladığı ama
ürettiği; olmazsa olmaz,
orospu kadın...
Memnun musun hayatından?

Memnunsan eğer;
kal olduğun yerde...
Köleler -
köleliklerini kendi yapar
kendi yıkar!
Köle kalmak
istiyorsan eğer...
kal olduğun yerde...
Yoksa -
Gel bizimle!
Biz...
komünistleriz...
Kuracağız herşeyi yeniden
köhnemiş kölelik düzeninin
yıkıntıları
üzerinde...

VII

Ve sen
pamuk elleri
sıcak sudan soğuk suya girmez;
manikürlü, pedikürlü
takma saçlı, takma kirpikli
hizmetçili, mürebbiyeli,
konken partili kokteyl gülü...
mesleği taşbebeklik; ve
yatak cimnastikciliği olan,
Sen, orospuluğu, üst düzeyde
sevmediğin bir kalantora
kendini "evlilik" mukavelesi ile
mukaveleli,
veya "dost"luk kurumu ile
mukavelesiz
satarak
yapan...
Özgürlüğü kendini sevmeden sattığına
çokça boynuz
takarak
tattığını sanan...
Eğer aptalsan,
veya akıllılığı "kendini kurtarmak"
sanıyorsan;
Eğer dünya bir yana
sen bir yana ise senin için...
Ot gibi yaşamayı marifet sayıyorsan;
gözlerini tüm yoksulluğa, rezilliğe,
aşağılanmaya
kapayarak...
Konken papazı ile resmi veya
gayrı-resmi kocanın
resmi veya gayrı-resmi
orospusu olmak
arasındaki hayat
özlediğin hayat ise...
beklediğin bu ise hayattan...
Memnunsundur hayatından...
Kal o zaman olduğun yerde...
Sensiz de kurtarırız biz kendimizi
kadın cinsini...
Ve bu arada
senin mesleğine de son veririz,
son veririz -
sensiz de-
senin görkemli görünüşlü
zavallılığına!
Kurtarırız seni de!

VIII

Sana dini verdiler,
dini bütün dindar kadın...
"Herşey allahtandır" dediler...
"Tevekkül" dediler.
"Cennetin kapısı kocanın ayağının altında
anahtarı onun elindedir" dediler.
Sana verdikleri
değeri,
erkek allahlarına
seni
Ademin
aşık kemiğinden
yaptırarak
gösterdiler!
Sen erkeğin aşık kemiği kadar
değersin!
Sor kendine dindar kadın:
Neden Musa-İsa-Muhammed
erkektirler???
Neden bir kadın peygamber yok!
Ve neden allah "baba"dır?
Neden erkekler üstündür
güya,
ilahi adaletli
dinde?
Neden ölen erkeğe kırk huri-
kevser şarabı sunar-
cennette?
Ve sana düşen
yine
huriliktir
—hizmetçiliktir?
Nerde erkek huriler?
Din erkektir
çünkü
egemen erkektir
ve dini yapan o,
sana satan
odur!
İnanma senden gayrı,
senin dışında
yaratana...
Yaratan
doğurandır!
Sana erkek dinin
sunduğu
tevekkül;
yani allahtan geleni
—gelmeyen yok çünkü—
—herşey allahtan malum—
kabul;
senin köleliğinin
erkeğin egemenliğinin
sürmesi demektir!
Memnunsan hayatından;
kal olduğun yerde...
Tevekkül et; sabret;
cennetten çıkma dayağı ye

otur oturduğun yerde!
Toprak olduktan sonra sen,
olmayan ruhunu
belki verir erkekler
cennetine
onlara huri olarak
hizmete devam etmeye!
Kıl beş rekat namazını;
eksik etme zekatını...
Ve hacı ol hatta;
ağzından düşmesin erkek allaha; ve
onun erkek peygamberine
teşekkürün;
aç kal bir ay yılda
belki varırsın erkek cennetine!!
Sen değil tabii–
olmayan ruhun!!
Var olan sen, yani
vücudun
bu dünyada ne kadar azap-eziyet
çekerse;
ve sen ne kadar
şükredersen,
beklersen, güvenirsen olmayan
erkek allah'a
o kadar garantidir
erkek cennetinde hizmetçilik
yerin!
Memnunsan hayatından
din afyonunu içmeye
devam et!
Memnunsan eğer;
kal olduğun yerde...
Köleler köleliklerini
kendi yapar -
kendi yıkar!
Köle kalmak
istiyorsan eğer...
kal olduğun yerde!
Yok memnun değilsen hayatından
aç gözlerini;
afyonkeşlik çare değildir!
Memnun değilsen eğer
köle kalmak istemiyorsan
gel bizimle...
Biz...
komünistleriz...
Kuracağız herşeyi yeniden
köhnemiş kölelik düzeninin
yıkıntıları
üzerinde...

IX

Biz
cenneti
ölüler için değil
yaşayanlar için;
olmayan dünyada değil
varolan dünyada
kuracağız...
Ve
o cennette
kevser şarabını sunan
huriler
olmayacak.
O cennet ki
herkes yeteneği ölçüsünde
katkıda bulunacak;
ve herkes ihtiyacı kadar
alacak...
O cennet ki
ne ezileni ne ezeni olacak!
O cennet ki
hiç kimse vücudunu
sevmediğine vermek
zorunda kalmayacak!
Bizim cennetimizde
ne erkek kadına ne kadın erkeğe
egemen!
Bizim cennetimizde zorunluluk değil
özgürlük egemen!
Bizim cennetimizde, insanlar doğaya egemen!
Bizim cennetimizde herşey insan için!
O cennetin anahtarı
emekçilerin elindedir!
Senin elindedir!

X

Neler yapmadılar ki?
Bütün erkek bilimi
erkeğin
kadına
biyolojik üstünlüğünü
ispat için
çalıştı!
Kadının beynini
erkeğinkinden
bilmem kaç gram eksikliğini
keşfedip;
seni
"saçı uzun, aklı kısa"
ilan ettiler!
Öküzün beyninin
insan beyninden
ağır olduğunu
unutarak;
beyinlerinin büyüklüğü
üzerine ahkam kestiler!
Kadının vücudunun
erkeğinkinden az gelişmiş;
kaslarının erkeğinkinden
daha yumuşak
olduğunu keşfedip;
seni "güçsüz" erkeği "güçlü"
ilan ettiler.
Güçlünün egemenliğinden tabii
ne olabilirdi ki?
Bütün bilim
senin aptallığını, güçsüzlüğünü, zavallılığını
ispat için çalıştı!
Bu arada bir türlü
"bilim kadını" olamayan
kadın "bilim adamları" da
katıldılar bu kervana...
Sonuç: Bilim yerine safsata!

Gerçek: erkeğin tüm "üstünlükleri"
kadının toplumdaki
yerinin sonucudur!
Kadın "güçsüz" ise eğer;
üretimdeki yerindendir!
Ve kadın beyninin relatif küçüklüğü
düşünme, yaratma yeteneği babında
değeri olmayan bir küçüklük;
erkek beyninin kocamanlığı
değersiz
boş bir kocamanlıktır.
Eğer
bilim adamları
sanatçılar ve iktidar sahipleri
erkek ise çoğunlukla;
bu kadının
köle konumundandır!

Biyolojik bir üstünlük varsa
eğer;
eğer ille de üstünlük
aranıyorsa;
o zaman
üstün olanın
kadın
olduğu kesindir!
Doğuran, doğurgan, yaratan
kadındır!
Unutma bunu...
O "çok güçlü" erkeklerin;
o "aslan yürekli" şövalyelerin
hangisi
dayanır
doğum sancısına dersin?
Yine de...
Memnunsan hayatından
güçsüzlüğüne inan!
İnan saçı uzun - aklı'n kısa olduğuna;
İnan o "güçlü" erkeklerin senden iyi
düşündüğüne!
Köle kal!
Köleliği yapan
ve yıkan
kölelerdir!
Yok
istemiyorsan köle kalmak
kır zincirlerini;
bilimi
safsatadan ayırmasını öğren!
Gücünün, güçlülüğünün bilincine var
inan kendine!
Yok senden başka insan yaratan!
Köle kalmak istemiyorsan
eğer...
Gel bizimle...
Biz...
komünistleriz...
dinle bizi; izle bizi;
biz kadın-erkek
işçilerle-köylülerle-emekçilerle
güçlüyüz...
Biz
seninle güçlüyüz!
Kölelik, kölelerce yıkılmadıkça, yaşayacaktır!
Yık köleliği
Köleliğin her türünü;
Kurtul zincirlerinden!
Senin
zincirlerinden başka yoktur
kaybedeceğin!
Ama kazanacağın
güzel mi güzel
şirin mi şirin
kendi kuracağın
koca bir dünya var!
Ver elini
bütün dünyada
siyah - beyaz - sarı - kırmızı
bütün ırklardan,
milliyetlerden
yeni bir dünya için
savaşanlara...
Ver elini
bize
ver elini!

Kamil.

